Asr-ı Saadetten Günümüze

İNFAK KAHRAMANLARI

Ali Demirel

ASR-I SAADET'TEN GÜNÜMÜZE
İNFAK KAHRAMANLARI

ALİ DEMİREL

ASR-I SAADETTEN GÜNÜMÜZE

İNFAK KAHRAMANLARI

ALİ DEMİREL

ASR-I SAADETTEN GÜNÜMÜZE
İNFAK KAHRAMANLARI

Copyright © Işık Yayınları, 2011
Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Ömer ÇETİNKAYA

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-975-278-416-1

Yayın Numarası
542

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 274 22 15
Nisan 2011

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Işık Yayınları
Bulgurlu Mahallesi, Bağcılar Cad. No: 1
34696 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.isikyayinlari.com
facebook.com/kitapkaynagi

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Paylaşmak, hem Hakk'ın hem de halkın nazarında en yüce hasletlerdendir. Paylaşan insanın gönlü inşirahla dolar. Hele bu güzel ahlâk, samimi bir niyetle yaşanıyorsa onun ecri ve mükâfatı gökler ötesinde hesaplanır, mizan kefesinde tonlarca ağırlığa denk sayılır. Sahip olduklarından fedakârlıkta bulunmak güzeldir ama başka hiçbir mülahazaya bağlı kalmadan sadece ve sadece Gerçek Sevgili'yi razı etme düşüncesi ile yapılırsa çok daha aşkın ve muteberdir.

Allah'ın rızasını hedefleyerek infak etmek her samimi mü'minde olması gereken bir davranıştır. Bu güzel ahlâk, din yolunda yürümenin ve ayakta kalabilmenin temel şartlarından biridir. İnfak ruhuyla hareket etmek müttakilerden yazılmak için olmazsa olmaz taleplerdendir çünkü. Bundandır ki insanlık tarihi boyunca nice güzel insan, Allah'ın verdiklerine şükür ve sınırlı olanda sınırsıza ulaşma niyetiyle, dolu ellerini fukaranın cebine boşaltmış, sofralarında yetimleri ağırlamış, okuma imkânından mahrum olan gençlere destek çıkarak ülkelerinin istikbali adına hayırlı hizmetler ortaya koymuşlardır.

Allah Resûlü arkadaşlarını her konuda olduğu gibi paylaşma

hususunda da çok seçkin yetiştirmişti. Onları öylesine yoğurmuştu ki içlerinden bütün malvarlığını Allah yoluna infak edebilecek derecede yürekli insanlar çıkmıştı. Bunun yanında günlük yevmiyesinden kazandığı iki avuç hurmanın birini infak eden, en sevdiği dünyalıkları gözü kırpmadan ve hiç tereddüt etmeden himmet eden, kulağındaki küpeleri, ayağındaki halhalları ihtiyaç olduğunda götürüp Efendimiz'in önüne koyan nice dev kâmetler gördü bizim dünyamız. Gördü ve bu davayı bugünlere kadar omuzlarında taşıyıp, boyunduruğu günümüz mirasçılarına bırakıp gittiler.

Arkadan gelenler -belli bir dönem genetikleriyle oynansa ve mana köklerine kezzap suyu dökülse de- bayrağı layıkıyla sahiplendiler, Allah'ın emanetini yerlerde bırakmayıp omuzladılar ve "Örnekleri Kendinden Bir Hareket"in mümessilleri olarak içlerinden Ebû Bekirler, Ömerler, Osmanlar, Aliler, Talhalar… çıkardılar. Yapılacak işlerin büyüklüğü nispetinde büyük büyük verdiler. Mükellefiyeti aradan çıkarma anlayışıyla değil Allah'a olan imanları, rehberlerine duydukları itminan nispetinde coştukça coştular ve vermeyi tabiatlarının bir yanı hâline getirdiler. Veremedikleri zaman üzüldüler, verdikleriyle sevinenlerin güleç yüzleri onları da güldürdü.

Günümüzün infak kahramanları inandıkları değerler uğruna Allah'ın izniyle bugüne değin çok büyük işler başardılar. Başkalarının sebepler planında izah edemeyeceği derecede dev projelerin üstesinden geldiler. Ortaya çıkan tablo karşısında başka adresler, başka teoriler konuşulmaya duruldu. "Değirmenin suyu nereden geliyor?" diye kalplere ve kafalara soru işaretleri bırakıldı.

Oysaki o değirmenin suyu asr-ı saadette nerden geldiyse yine aynı yerden geliyordu. İyilik adına en küçük gayretleri dahi dikkate alarak hareket eden, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." ve

"Damlaya damlaya göl olur." anlayışı ile himmetlerini birbirine inzimam eden Anadolu insanı kabuğunu kırmış ve tıpkı bir kozanın kelebeğe dönüşmesi gibi âfâk-ı âlemde kanat çırpmaya başlamıştı. Düne kadar adını bile bilmedikleri ülkelere şedd-i rihâl etmeye koyulmuş ve düne kadar "Türkiye" diye bir ülke duyunca garip garip bakan insanlara bu memleketin havasını, suyunu ve ondan öte ruhunu götürmüşlerdi.

Bunun için ilim tahsil edip bildiklerini öğreten irfan kadrosu nice fedakârlıklar ortaya koydu ama bütün bunların berisinde çoluk çocuğunu, akrabalarını ihmal edecek derecede yürekli esnaf, tüccar ve Anadolu'nun saf evladı duruyordu. Bugüne kadar onların destanını yazma adına çok bir şey yapıldığı iddia edilemez ancak daha 2001 yılında yazılan bir makalede çağın bu destan hâdisesi adına kalb ve kalem erbabına çağrı yapılıyor ve şöyle deniyordu:

"İfade ve üslûp ne seviyede olursa olsun çağın bu önemli hâdisesi mutlaka anlatılmalıdır; her şeyden evvel tarihe not düşmek ve bu kahramanlığı gerçekleştiren adanmışlara vefa borcumuzu edâ etmek için anlatılmalıdır. Aksine, çok kısa zamanda, dünyanın dört bir yanında duyulup hissedilen bu yumuşak esinti, bu sımsıcak hava, bu taptaze düşünce ve bu sevgi, hoşgörü meltemleri anlatılmazsa vefa, civanmertlik, diğergâmlık gibi yüksek hasletlere karşı da saygısızlık gösterilmiş olur."

İşte bu kitap biraz da cesaretini yukarıdaki ifadelerden alarak bugüne kadar çoğunun isimleri beşer hafızasında unutulmuş ama ilm-i İlâhîde kayıtlı infak kahramanlarının fedakârlıklarını ele almaya çalıştı. Anlatılan her ne varsa yaşanmıştır. Kiminin ismi mecburen zikredildi ama çoğunun ismi ihlâsa zarar gelmesin diye tayyedildi. Yaşanan fedakârlıkların hakkıyla resmedildiği ve dile getirildiği iddiasından uzak ama belki bir kıvılcım belki bir çağrı niyetiyle kaleme alındı bu eser.

Okuyucu burada zikredilen örnekleri gördüğü zaman "Şu da vardı, bu da vardı." diyecektir muhakkak. Ancak şimdilik elimizden bu kadar geldiğini de itiraf etmek durumundayız. Bilmediğimiz başka hikâyelerin de umuma mal olması ve destansı örneklerin unutulmaması adına sizlerden ricamız bildiklerinizi, yaşadıklarınızı *infakkahramanlari@kulturyayinlari.com* adresine göndermenizdir.

Böylece ilerleyen zamanlarda başka başka fedakârlık örneklerini ihtiva eden eserlerin ortaya çıkmasına zemin hazırlanmış olacak ve sadırlarda ölümsüzlüğe ermiş o kahramanlar satırlarda da yaşatılacaktır inşallah.

Ömer Çetinkaya

Mart 2011

İLKLER

İNSANLARIN EN CÖMERDİ EFENDİMİZ (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)

Abdullah İbn Ömer: "Resûl-i Ekrem'den daha cömert bir kimse görmedim." (İbn Sa'd, Tabakât 1/373)

Şüphesiz ki Efendimiz, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı bekleyenler ve O'nu çok zikreden kimseler için en mükemmel bir örnek ve rehberdir. O içimizden biri olarak bize her konuda en güzel rehberliği yapmış, insan-ı kâmil olmanın gereğini yerine getirmiş ve bütün hayatını Hak yolunda kullanabilmiş seçkin bir insandır.

Risaletle görevlendirilmesinin hemen akabinde, Hazreti Mennân'ın kendisine bahşettiği bütün imkânları rıza-yı ilâhi yoluna sarf etmiş, fetânetini, şecaatini, istiğnasını ve dahi cömertliğini hep Hakka ulaştıran bir vesile olarak kullanmıştır.

Evet, Allah Resûlü kendisine bahşedilen bütün istidat ve kabiliyetleri Hakk'ın uğrunda kullanıyor ve onları Allah'a çağırmada birer köprü olarak görüyordu. Kimilerini yüzündeki nur ve samimiyetle etkilemiş, kimisini Allah'a olan derin itimadıyla fethetmiş ve yıllar boyu küfür pasıyla kirlenmiş nice kalbi de cömertlik köprüsünden yürüterek sahil-i selamete çıkarmıştır.

O, yeri geldiğinde savaş meydanlarının tozu dumanı içinde şecaati ile öne çıkmış, imanından kaynaklanan cesaretini insanlara fiilen göstermiş, bir de bu açıdan onların hayranlığını elde etmiştir. Yeri geldiğinde de "Bu kadarı da olamaz!" dedirtecek derecede olan cömertliğini ortaya koyarak, bir kısım insanları bu yönüyle kazanmaya muvaffak olmuştur.

Nebiyy-i Muhterem bir infak kahramanı olarak Allah'a, insanlara ve Cennet'e yakın duran bir insandı. Cimrilikten Allah'a sığınır, dalları dünyaya uzanmış cömertlik ağacının gölgesi altında yaşar ve o dallardan birine tutunup Cennet'e ulaşacağı güne kadar insanlara cömertliğin yollarını öğretmek için fırsat kollardı.

Sahabe efendilerimizin şahadetiyle O, hayır adına, esen rüzgârdan daha cömert ve beşerin o güne kadar görüp bildiği insanlardan daha civanmertti. Bir şeyler dağıtıp insanların yüzünü güldüremediği zamanlar mahzunlaşır, verebildiği zamanlar ise kendisini huzurlu ve bahtiyar addederdi. Tam bir inanmışlık hissi içinde ihsanda bulunur, Allah'ın üzerimizdeki sayısız nimetini hatırladıkça O'nun ahlâkıyla bezenme yolunda fedakârlık ve isâr ruhunun en olmaz örnekleriyle hayatını süslerdi.

Evet, O tam bir infak tutkunuydu. Onunla tanışıncaya kadar insanlar cömertliğin ne olduğunu az çok bilir, ama bunu bir gurur ve övünç vesilesi olarak kullanırlardı. Allah Resûlü her konuda olduğu gibi, bu hususta da iyi eğitim verebilmiş ender bir insandı. O kadar ki, O'nun mektebinde talim ve terbiye görmüş bir sahabî adeta bir infak tiryakisi hâlini alıyor ve akşam olduğunda yevmiye olarak kazandığı iki avuç hurmanın yarısını Allah Resûlü'nün önüne koyabilecek kadar bu işe inanıyordu. Yeri geldiğinde yarım hurmayla dahi olsa sadaka veriyor ve böylece kendilerini Cehennem'in azgın ateşinden korumaya çalışıyorlardı.

Resûl-i Ekrem'in hayatında temsil her zaman tebliğden önde giderdi. Bir şeyi emrettiğinde önce kendisi uygular, yasakladığında

da başta kendisi uzak dururdu. İslâm'ın ilk yıllarından itibaren sadaka vermeyi ve infakta bulunmayı teşvik eden Allah Resûlü, hanımı Hazreti Hatice annemizin mal varlığını adeta bu uğurda tüketmişti. Birkaç yıl içinde o koca servet Hak yolunda harcanmış, gönülleri kazanma heyecanının verdiği mutluluk, maddi kayıpları onlara hiç hissettirmemişti.

Efendimiz, mal biriktirmeyi ve yığmayı sevmez, yanında olanı en kısa zamanda muhtaçlara vermeyi adeta bir vazife bilirdi. Öyle ki bundan ötürü bazen uykusu kaçar rahatsızlığı yüzüne aksederdi. İnfak ettikçe üzerindeki kara bulutlar kalkar adeta üzerinde bir meltem esintisi hissedilirdi.

İhtiyaç kadar dünya durağına uğrayan ve sonra da ebedi yolculuğuna devam eden bir garip yolcu gibi resmederdi kendini. Bundan dolayı hiçbir zaman eline geçeni bir köşeye koymadı. O, verdikçe sevinen, tutmayı hiç sevmeyen bir Peygamberdi. Talebelerinin de böyle olmasını arzu eder, cimrilikten Allah sığınır ve cimri insanların Cennet'ten uzak düşeceklerini haber verirdi. Veren ele Allah'ın yenisini vereceğini, sakınan elin sakladıklarının yokluğa mahkûm olacağını söylerdi. Ta baştan beri dünya ve dünyalıklara karşı arasına bir mesafe koymuş, hiçbir zaman onların aldatan cazibesine kendini kaptırmamıştı.

Hususiyle cömertlik ve güzel ahlâkıyla temayüz etmiş olan Resûl-i Ekrem temsil ettiği risalet davasını bu iki yüce haslet üzerinde bir âbide gibi ikame etmişti.

Cömertlik Köprüsünde Buluşan Yürekler

Allah Resûlü sadakati, güveni, emniyeti, vefası ve diğer güzel hasletleriyle gönül kapıları güzelliklere açılamamış nice insanı, bu sefer de cömertliğiyle fethediyordu. Gönlü İslâm'a ısındırılamamış kişilere bir de cömertlik elini uzatıyor ve çoğu zaman karşı

tarafın bu ele müspet cevap verdiğini müşahede ediyordu. Mesela Mekke ve Medine dönemlerinde karşı tarafta yer alan, ancak Mekke fethi sürecinde Müslüman olan Ebû Süfyan'ın gönlünü Resûlullah Efendimiz, aslında çoktan ele geçirmişti.

Hayber'in fethini müteakip Mekke'de çok ciddi bir kuraklık yaşanıyor ve büyük sıkıntı çekiliyordu. Eli açık Peygamber, kendisini ana yurdundan çıkaran ve yaklaşık 20 yıldır çektirmedik eza cefa bırakmayan Mekkelileri bu zor zamanlarında, "Ne hâliniz varsa görün!" deyip kendi hâllerine bırakmamış onlara yardım elini uzatmaya çalışmıştı. Ebû Süfyan, Mekke'ye aynî ve nakdî yardım gönderen bu yüksek karaktere ve eli açık insana, "Allah, kardeşimin oğlunu hayırla mükâfatlandırsın; çünkü O, akrabalığın gereği olanı yerine getirip bizi gözetti." diye cevap verecek ve gelen yardımı Mekke'deki fakirlere dağıttıracaktı.

Aslında Ebû Süfyan'ın kalbi, o gün için erimeye başlamıştı. Diğer taraftan Süheyl bin Amr ve Safvan bin Ümeyye her ne kadar o gün için bu yardımları kabul etmeseler de onların da içlerine bir kıvılcım düşmüş, kendilerini o zor şartlarda unutmayan insana içten içe bir hayranlık duymaya başlamışlardı.

Cömertlik ateşi karşısında bir mum gibi eriyen Ebû Süfyan, Huneyn ganimetlerinin dağıtılması esnasında Efendimiz'in yanına sokulmuş ve, "Ya Resûlallah! Sen Kureyşliler içinde en varlıklı ve en zengin kimse oldun. Bugünden itibaren artık Kureyşlilerin en zengini sensin!" diyerek iltifat etmiş ve O'ndan beklentisini hissettirmişti.

Efendimiz'in bu iltifata tebessümle karşılık vermesini bir kredi bilip ganimet mallarından kendisine bir şeyler vermesini istemişti. Allah Resûlü malî işlerinin takibini yapan Hazreti Bilal'e Ebû Süfyan'a bir şeyler vermesini emretmişti. Ancak Ebû Süfyan verilenle iktifa etmemiş iki oğlu için de bir şeyler talep etmişti. "Hayır" demeyi sevmeyen Allah Resûlü o taleplere de müspet

cevap vermiş ve Ebû Süfyan'ın bütün isteklerine evet demişti. Ebû Süfyan adeta erimişti. Nice zamandır karşısında mücadele ettiği insan, dünyalık adına kendisine ve oğullarına bir servet bağışlamış ve hiç de minnet etmemişti.

Ebû Süfyan kelimenin tam anlamıyla o gün ihsanın kulu olmuş, Peygamber ufkundaki cömertliğe hayran kalmış, kalbi Efendimiz'e ve getirdiği davaya bütünüyle ısınmıştı. Bütün bunlardan sonra o, şükran hisleriyle iki büklüm olarak Efendimiz'e şöyle teşekkür edecekti:

"Babam, anam sana feda olsun! Sen ne kadar cömert ve ne kadar iyi bir insansın! Seninle savaştığım günlerde sen çok iyi bir savaşçı; sulh yaptığım günlerde de çok iyi bir barışçı idin. Sen şu son yaptıklarınla kerem ve iyiliğin son noktasını gösterdin. Allah seni hayırla mükâfatlandırsın."

Bir başka örnek de Safvan bin Ümeyye idi. Her ne kadar kendisinin ve ailesinin sabıkası Allah Resûlü'ne karşı temiz olmasa da zamanla o da esen cömertlik rüzgârı karşısında dayanamamış ve Allah Resûlü karşısında dize gelmişti. Mekke'nin fethini müteakip Cidde'ye kaçmış ancak amcasının oğlu Umeyr'in tevessülüyle geri gelmişti. Allah Resûlü'yle görüştü ve düşünmek için iki ay mühlet istedi. Efendimiz ona bir o kadar daha süre tanıdı. Zira Allah Resûlü onun kalbini de bu zaman içinde eritecek ve yakından diyalogun getirdiği bereketle o da imanla tanışacaktı. Nitekim öyle de oldu.

Mekke fethini takip eden günlerde Hevâzin kabilesiyle Hunenyn'de karşı karşıya gelinmiş ve bu savaştan ciddi miktarda ganimet elde edilmişti. Efendimiz bu imkânı da yine Hak yolunda seferber ediyor ve o güne kadar giremediği nice gönle bu vesileyle girmeye çalışıyordu. O gün nice insana servetler dağıttı ve nice insanının kalbini İslâm'a ülfet ve ünsiyet ettirdi. Safvan da gözleri dalmış deve ve koyunlarla dolu olan vadiyi seyretmeye

başlamıştı. Belki de keşke bütün şu vadi benim olsa diye içinden geçiriyordu. Neden sonra arkasından biri "Gördüğün manzara çok mu hoşuna gitti?" diye seslendi. Birdenbire hayal dünyasından çıkıp arkasına döndü. Karşısında olanca mehabet ve mehafetiyle Allah'ın Resûlü duruyordu. Safvan bu soruya sadece "Evet" diyerek cevap verdi.

O güne kadar Safvan'ın gönlüne ilmek ilmek imanı işlemeye çalışan Efendiler Efendisi onun kalbinin merkezine ve vücudunun iliklerine kadar işleyecek hamlesini yaptı ve "Vadide gördüğün her ne varsa hepsi senin olsun." diyerek Safvan'ı dize getirdi. Safvan bir şok yaşıyordu. "Hâlâ hayal âleminde miyim yoksa?" diye düşündü. Hayır, hayır bu gerçekti. Henüz mümin bile olmayan Safvan'a Allah'ın Elçisi onlarca hayvan bağışlamıştı.

Gayri Safvan'a söyleyecek tek bir cümle kalmıştı: "Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluh" İman dairesine girdikten sonra şöyle bir itirafta bulunacaktı Safvan: "Huneyn günü bana o ganimetleri vereceği âna kadar Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), benim için yeryüzündeki en buğzedilecek insandı; karşılıksız o kadar malı bana vermeye başlayınca sanki bir anda O, benim için dünyadaki en sevgili kişi hâline geliverdi."

Bir peygamberden başka hiçbir kimse böyle bir ihsanda bulunamaz diyordu Safvan içinden. O sevinçle kabilesinin yanına varması bir oldu ve onlara şöyle haykırdı: "Ey kavmim!"Koşun ve Müslüman olun. Çünkü Muhammed fakirlik ve ihtiyaç korkusu taşımadan herkese çok büyük ihsan ve ikramlarda bulunuyor."

Allah Resûlü Hayber'in fethi esnasında Hazreti Ali'ye "Ya Ali! Senin vesilenle bir insanın imanla tanışması (iyi cins) kırmızı develere sahip olmandan daha hayırlıdır." diye nasihat etmiş ve bir insanın imanla tanışmasını çok muazzam bir hadise olarak gördüğünü ifade etmeye çalışmıştı. İşte kendisi de bunu fiilen

göstermiş ve nice yıllar kabul edilmediği bir gönle ihsan kapısından girebilmişti. Safvan'ın imanı Allah Resûlü için bir vadi dolusu maldan çok daha önemliydi çünkü…

Ellerin ve Gönüllerin Boş Dönmediği Kapı

Hazreti Resûl (sallallahu aleyhi ve sellem) vermekten hoşlanır, insanların gönlünü hoş ettikçe memnun ve mesrur olurdu. Yaşanan bir vak'a bu hakikati bütün çıplaklığıyla bir kez daha gün yüzüne çıkarmıştı.

Evet, Allah'ın Resûlü ve bizim de baş tacımız Efendimiz bir gün mescidinde arkadaşlarıyla birlikte iken bir zat gelmiş ve kendisinden bir şeyler talep etmişti. Allah Resûlü gelen şahsın gönlünü etti ve arzu ettiği şeyi ona verdi. Bir süre sonra bir başka şahıs uğradı meclis-i Resûl'e. O da az önceki şahıs gibi bir şeyler talep etti Allah Resûlü'nün kereminden. Resûl-i Ekrem bu zatı da eli boş çevirmedi ve ona da istediği şeyleri ihsan etti. Meclis o şekilde devam ederken bir müddet sonra bir başkası belirdi kapıda. Bu gelen şahıs da bir şeyler istiyordu ancak ne çare ki eldeki şeyler tükenmişti. Ancak o güne kadar bu kapıdan hiç kimse eli boş dönmemişti.

Resûlullah ona söz verdi. En kısa zamanda onun da isteklerini karşılayacak ve kendisini memnun edecekti. Onun bu çırpınışlarını ve adeta kendini tüketişini seyreden duyarlı Ömer öne çıktı ve "İstediler verdin. Tekrar istediler verdin. Bir daha istediler ama sen olmadığı için söz verdin. Neden, ya Resûlallah! Yok diyemez misin, bu derece tasalanmana ve bunu üzerine almana lüzum var mı?" gibi sözler etti. Ömer'di o, kendisinden önce Resûlullah'ı düşünür O'na gelecek sıkıntıya razı olamazdı. Hassasiyetini ortaya koydu. Ancak ne var ki Resûl-i Ekrem onun bu çıkışından memnun olmamıştı. Ömer'in kendisini bu şekilde uyarmasını tasvip etmemişti. Duyguları mübarek simasına da

aksetmişti. Hüzün bulutları yüzünü kaplamaktaydı ki, Abdullah bin Hüzâfetü's-Sehmî atıldı meydana ve gür sesiyle Efendiler Efendisine şöyle seslendi:

"Ver ya Resûlallah! Arşın sahibi Yüce Rabbin seni yoklukla karşı karşıya bırakacağından endişe etmeden ver!" Bu çıkış adeta ilaç gibi gelmişti Allah Resûlü'ne. Üzerindeki kara bulutlar bir anda dağılmış etrafa bir bahar havası hâkim olmaya başlamıştı. Efendimiz Hazreti Abdullah'ın bu cüretinden dolayı çok memnun kalmış ve onu şu sözlerle takdir etmişti: "İşte ben de senin bu dediğin şeyle, yani vermekle emrolundum."

Bir başka zaman da mübarek mescidine bir bedevi uğramış, saygısızca Allah Resûlü'nün üzerindeki kenarları kalın dokunmuş bir elbiseyi arkadan çekmişti. Bu hareket neticesinde Efendimiz'in boynunda bir iz oluştu. Nebevî terbiyeden yeterince nasiplenmemiş bu zat, hiçbir şey yokmuş gibi Efendimiz'e şöyle seslenmişti: "Yâ Muhammed! Allah'ın sana verdiği maldan bize de ver."

Peygamberimiz hiçbir şey olmamışçasına mütebessim bir çehreyle ona döndü ve ilgili kişilere istediği şeyin verilmesini söyledi. Edepten nasibi olmayanlar O'ndan edeb öğreniyor, cömertliğin Peygambercesini O'nda müşahede ediyorlardı. Taş gibi kalpler O'nun nefesinin sıcaklığıyla, elinin açıklığıyla yumuşuyor, Hakk'a yürüyordu. Bütün bunlar yaşanırken Allah'ın Elçisi bir kez olsun kendini düşünmüyor, "Nasıl olur da bir insanı daha kazanabilirim?" düşüncesiyle dopdolu yaşıyordu.

Uyutmayan Dinarlar

Halep'te Hazreti Bilal'e "Allah Resûlü'nün infak etme âdâbı nasıldı?" diye bir soru sorulunca Bilal (radıyallahu anh) başından geçen şu olayı anlattı:

"Ben baştan beri Resûlullah'ın infak memuru gibi çalışmıştım. Sadaka ve infak adına bir şeyler verileceği zaman Allah Resûlü beni görevlendirir, ben de uygun bir şekilde muhtaçların durumlarıyla ilgilenirdim. Elimizde imkân varsa yoksullara hemen verir, şayet yoksa bir yerlerden borç bularak gelenleri eli boş göndermemeye çalışırdım. Benim bu gayretimin ve çırpınışımın farkına varan ve Müslüman olmayan bir zat, bana bu konuda yardım edebileceğini, dolayısıyla borç bulmak için öncelikle kendisine başvurmamı söyledi. Bunun üzerine ben de ondan bir miktar borç almıştım.

Aradan bir müddet geçmiş, ay sonuna sayılı günler kalmıştı. Ezan okumak için hazırlanırken borç aldığım şahıs birkaç kişiyle birlikte karşımda belirdi ve bana, "Ey Habeşli! Ay sonuna kaç gün kaldığını biliyor musun? Şayet kalan şu dört günde borcunu ödemezsen eskiden olduğu gibi seni yine köle yapacağım; sen de benim koyunlarımı otlatacaksın." diyerek beni tehdit etti.

Moralim çok bozulmuştu. Kalan günler içinde borcumu ödeme imkânım yoktu ve bu konuda en ufak bir ümit ışığı dahi görünmüyordu. Aynı gün yatsı namazını Allah Resûlü'nün arkasında kıldıktan sonra izin isteyip Efendimiz'in huzuruna girdim. Kendisine durumu haber verdim ve Allah bir imkân bağışlayıncaya kadar ortalıktan kaybolmam için müsaade etmesini söyledim. O da izin verdi. O gece çok huzursuzdum.

Sabahın ilk ışıklarına yakın, dışarıdan bir sesin beni çağırdığını fark ettim. Gelen kişi Resûlullah'ın beni çağırdığını söylüyordu. Ben de en kısa sürede Allah'ın Resûlü'nün yanına vardım. Efendimiz beni görünce sevindi ve bana Fedek Sultanının üzerindeki yüklerle beraber dört deve gönderdiğinin müjdesini verdi. Bunlarla borçlarımızı ödeyebileceğimizi ifade etti.

Ben de o gün içinde, gelen malların bir kısmını satarak veya borç karşılığı vererek mevcut bütün borçlarımı kapatmaya

muvaffak oldum. Hatta bir miktar para da artmıştı. Akşam olunca mescitte Efendimiz'e durumu rapor ettim. Elimde de iki dinar kaldığını söyledim. Bunu duyan Allah Resûlü, o iki dinarı da elden çıkarmamı, aksi hâlde kendisini rahat ve huzurlu hissetmeyeceğini ifade buyurdu.

Ben tam iki gün boyunca o iki dinarı verebilecek uygun birisini aradım ama bulamadım. Nihayet üçüncü günün akşamında muhtaç iki süvari geldi. Onları alıp pazara götürdüm ve ihtiyaçlarını temin ettim. Yatsı namazını müteakip Allah Resûlü beni çağırdı ve kalan dinarları ne yaptığımı sordu. Ben de gün içinde iki muhtaç insana harcadığımı haber verdim. Bunun üzerine yüzüne sürur geldi. Allah'a hamd ederek hanesine çekildi."

Efendimiz bir başka zaman, Hazreti Bilal'in evine uğramış ve orada bir öbek hurma görmüştü. Bunların nereden geldiğini ve niçin beklediklerini sorunca Bilal (radıyallahu anh) misafirler için ayırdığını ifade etmişti. Ancak bu cevap Resûlullah'ın hoşuna gitmemişti. "Bilâl sen, kendine Cehennem ateşi hazırlamaktan korkmuyor musun? Bunları hemen infak et! Rabbin azaltır diye de sakın endişelenme!" diyerek kendisini ikaz etmiş ve infak etmek için beklememesini tavsiye buyurmuştu.

Ümmü Seleme annemiz (radıyallahu anhâ), Efendimiz'in keyfinin kaçık ve huzursuz olduğunu fark ettiği bir gün sebebini sordu. O da bir önceki gece yastığı altında bekleyen yedi dinarın kendisini rahatsız ettiğini bu yüzden uyuyamadığını, huzursuz olduğunu anlatmıştı sevgili eşine.

Yine bir gün Ebû Zer'le (radıyallahu anh) birlikte Medine'nin Harre diye bilinen mevkiinde tenezzühe çıkmıştı Allah'ın Resûlü. Uhud Dağı, karşılarında duruyordu. O esnada Efendimiz arkadaşına, "Ebû Zer! Şu dağ kadar altınım olsa yine de kendimi mutlu hissetmezdim. Herhangi bir borçtan dolayı tuttuğum kısmı hariç bir dinarın dahi yanımda gecelemesini arzu etmem."

demiş ve ardından ellerini dört bir tarafa doğru yöneltip sahip olduğu şeyleri Allah'ın kulları arasında "Şu senin, şu senin, şu da senin olsun." diyerek infak etmek istediğini söylemişti. Sonra da sözlerini şu şekilde tamamlamıştı: "Ey Ebû Zer! Dünyada çok mala sahip olanlar, ahirette az sevaba nail olacaklardır. Ancak -az önce benim yaptığım gibi- şöyle şöyle infak edenler, bu kötü akıbetten korunacaklar ve böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmayacaklardır."

Resûl-i Ekrem, yanında sadaka parası bulununca rahatsız oluyor, bir an önce ondan kurtulmaya çalışıyordu. Onu adeta bir yük gibi sırtında taşıyor, muhtaç birilerini bulup infak ettikçe sırtındaki yükten kurtulmuş bir insan edasıyla derin bir "oh" çekiyordu. Vermek onun için bir mutluluk kaynağıydı.

Sahabe her konuda olduğu gibi infak ve cömertlik konusunda da Allah Resûlü'nü çok iyi takip etmiş, O'nunla aynı frekansı paylaşmaya gayret göstermişti. O gülünce güler, hüzünlenince kederlenirlerdi. Sanki her biri, Efendimiz'de fani olmuşlardı. Allah Resûlü'nün kâmil ahlâkı onlara da yansıyor, her biri kendi donanımları ve istidatları nispetinde İslâm'ı ve onun yüce ahlâkını temsil ediyorlardı.

Talha bin Ubeydullah da o kahramanlardan biriydi. Cömertliğiyle bilinirdi. Bir gün solgun ve mahzun bir şekilde hanımının yanına girince, hanımı biraz da eşini üzdüğü endişesiyle dalgınlığının sebebini sormuştu. Hazreti Talha duruma açıklık getirdi ve yanında biriken paranın kendisini rahatsız ettiğini, bu meblağı nasıl tasadduk edeceği konusunda kararsız kaldığını ifade etti. Hanımı "Kolayı var." diyerek akrabalarına ve yakın çevresine haber salmasını ve söz konusu parayı onlar arasında taksim etmesini teklif etti. Talha (radıyallahu anh) bu teklifi makul karşıladı ve akrabalarını, dostlarını davet ederek onlara bütün parayı dağıttı.

Dağıtım işi bitince anlaşıldı ki, Hazreti Talha o gün tam dört yüz bin dirhem infakta bulunmuştu. Günlük kazancı bin dirhem olan bu eli açık sahabi bir yıldan fazla bir zamanda kazandığı malı bir günde tasadduk etmişti. Etmişti ve mutluluktan da uçuyordu. Allah Resûlü'nün sadık bir talebesi olarak mümkün olduğunca çabuk hareket etmiş ve elindekini bir an önce çıkarmaya muvaffak olmuştu. Neticede yüklü miktarda bağışta bulunmuş ve gönül huzuruna kavuşmuştu. Şeytanın "İnfak etme, yoksa fakir düşer muhtaç kalırsın!" vehmi ona hiçbir şekilde tesir edememişti.

HAZRETİ ABBAS'IN CÖMERTLİĞİNE HAYRAN KALDIĞI KÖLE

"Allah yolunda malınızı harcayın da kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın ve hep güzel davranın. Çünkü Allah güzel hareket edenleri sever." (Bakara sûresi, 2/195)

Efendimiz'in amcası Hazreti Abbas bin Abdilmuttalib elinin açıklığıyla bilinir ve takdir görürdü. Bir gün bir mecliste kendisine "Senden daha cömert birisi var mıdır?" diye sorulunca "Evet" dedi ve başından geçen bir olayı anlatmaya başladı.

"Bir gün Medine'nin hurmalıkları arasında yürürken bir bahçede çalışan köle/işçi dikkatimi çekti. Onu bir süre izledim. Öğle vakitlerinde hem dinlenmek hem de bir şeyler atıştırmak için bir hurmanın gölgeliğine çekilmişti. Azığını çıkardı. Azık dediğim de bir kuru ekmekti. Ekmeği tam ağzına götürecekti ki, yanı başında bir köpek beliriverdi. Hayvan sanki lisan-ı hâliyle "Açım, şu ekmeği bana verir misin?" der gibiydi. Adam bir ekmeğe bir de köpeğe baktı ve ekmeğin yarısını koparıp onun önüne koydu. Köpek açlığın verdiği iştahla ekmeği hemen yiyiverdi. Ne var ki hâlâ adamın yanında duruyor ve sanki "Doymadım." diyordu. Merhametli köle

ekmeğinin kalan kısmını da hayvana uzattı. Yüzünde vicdanına sinen sükûnet ve huzurun resmi belli oluyordu.

Bütün bu yaşananlara şahit olan ben, az sonra adamın yanına sokuldum. Selam verdim. Az önce köpeğe ettiği iyiliğin beni çok etkilediğini kendisine söyledim. Ardından da "Hayvana verdiğinden başka bir azığın var mı?" diye sordum. "Hayır. Bütün azığımı ona verdim." dedi.

Bu köleye olan takdir hislerim daha da ziyadeleşmişti. Ona bu bahçede kimin adına çalıştığını sordum. O da bana bahçe sahibinin ismini verdi. Hiç vakit kaybetmeden doğruca bahçe sahibinin yanına gittim ve kendisine söz konusu hurma bahçesini içinde çalışan köleyle beraber satın almak istediğimi ifade ettim. O da teklifimi makul buldu ve anlaştık.

Bunun üzerine seri adımlarla bahçeye geri döndüm. Adam bahçede çalışmaya devam ediyordu. Selam verdim ve hem bahçenin hem de onun yeni sahibinin kendim olduğunu haber verdim. Şaşırdı. Sonra da ona kendisini azad ettiğimi, bunun yanında bahçeyi de bağışladığımı müjdeledim.

Öylesini sevinmişti ki adeta mutluluktan uçuyordu. Dilinde türlü dualar bana teşekkür ediyor, cömertliğimi takdirle karşılıyordu. Bense ona şöyle demiştim. "Hayır! Gerçek cömert sensin. Zira ben malımın çok cüzi bir parçasıyla seni kölelikten azad edip sana bu bahçeyi bağışladım. Ama sen çok zor bir durumda sahip olduğun azığını hem de bir hayvana bağışladın. Senin fedakârlığın benimkine nispetle çok daha büyük ve çok daha değerlidir." Bir köle Hazreti Abbas'a hayatının en önemli nasihatlerinden birini yapmıştı o gün. Vermek için zengin olmak gerekmediğini, gerçek zenginliğin gönül zenginliği olduğunu ispatlamıştı. "Şu kadar maaşım olunca bir şeyler veririm, ya da şunun gibi zengin olursam ben de bir şeyler infak edeceğim." kuruntusuyla değil, neyi varsa ondan vermeyi öğretmişti.

ELİ EN UZUN OLAN HANIMI VE EL EMEĞİYLE GEÇİNİP GELİRİNİN ÜÇTE BİRİNİ BAĞIŞLAYAN MEDÂİN VALİSİ

"Ey iman edenler! Kazandığınız şeylerin ve yerden sizin faydanız için bitirdiğimiz ürünlerin temiz ve güzel olanlarından Allah yolunda harcayın. Siz göz yummadan, içinize yatmaksızın almayacağınız bayağı şeyleri vermeye kalkmayın. İyi bilin ki: Allah her şeyden müstağnidir, asıl hamde layık olan O'dur." (Bakara sûresi, 2/267)

Peygamberimiz bir gün hanımlarına hitap ederken "Aranızda bana ilk defa kavuşacak olan kişi, eli en uzun olanınızdır." demişti. Onlar bu sözü gerçek anlamış ve kendi aralarında kimin elinin daha uzun olduğunu ölçmeye dahi kalkmışlardı. Ancak Peygamberimiz bu sözüyle cömertliği kast etmiş ve eli en açık olan hanımının kendisinden sonra ilk vefat edecek kişi olacağını ifade etmek istemişti. Nitekim Allah Resûlü'nün vefatından sonra, hanımları içinde ilk olarak irtihal eden Hazreti Zeyneb olacaktı.

Bu annemiz son derece müstağni bir hayat yaşar, kendi el emeğiyle geçinir, deri diker, satar ve gelirinden de fakir fukarayı sevindirirdi. Kazandıklarından fakirlerin cebine ve sofrasına bir

şeyler takdim eder, hayatını cömertlikle süslerdi. Efendimiz onun bu güzel huyunu fark etmiş ve kaderde O'na kavuşacak ilk kişinin Hazreti Zeyneb olacağını müjdelemişti.

Hazreti Zeyneb, modern zamanların hizmet annelerine adeta asırlar öncesinden rehberlik yapmaktaydı. El becerisiyle ürettiği ürünlerin gelirinden tasaddukta bulunup cömertliğiyle Allah'ın sevgisini kazanmaya çalışmaktaydı. Tıpkı günümüzdeki meçhul anne ve ablaların kendi elleriyle ördükleri nakışları, pişirdikleri kekleri ve börekleri kermeslerde satmaları; damlaya damlaya göl olur fehvasıyla küçücük birimlerini hizmet havuzunda biriktirmeleri ve böylece nice denizyıldızının elinden tutmaları gibi. Onlar Hazreti Zeyneb'i kendilerine örnek alıyor; kendi küçük, anlamı çok büyük himmetleriyle dünyanın en ücra köşelerine kadar ellerini uzatıyorlar. Allah hem böyle bir çığırı açan Zeynep annemizden hem de onu örnek alıp canla, başla ve ihlâsla hizmet edenlerden razı olsun…

Bu konuda bir başka çarpıcı örnek de Hazreti Selmân-ı Fârisî'dir. Bu sahabî tam bir hakikat âşığı ve hakperesttir. Özlemle aradığı İslâm'a kavuşunca, onu iliklerine kadar içmiş, ilk saffet ve samimiyetinden de hiçbir zaman taviz vermemiştir.

Allah ona bir gün Medâin'e vali olmak gibi bir devleti nasip edince, ihlâs ve adanmışlık ruhundan zerre kadar ayrılmamış; bir dirheme satın aldığı hurma yapraklarından sepet örmüş, ördüğü sepetten kazandığı üç dirhemin biriyle yeni malzeme almış, birini ailesinin nafakasına ayırmış, birini de Allah için tasadduk etmişti.

Devlet başkanı olan Hazreti Ömer, onun bu uygulamasını duyup kendisine mani olmasaydı o böyle yaşamaya devam edecekti. Bir vali, insanlardan bir insan olarak yaşıyor, kimseye yük olmamak için kendi el emeğiyle bir şeyler kazanıyor ve az miktarda kazandığı paradan dahi infak etmeyi unutmuyordu. Allah Resûlü onları böyle yetiştirmişti ve onlar İnsanlığın En Büyük Muallimine hakkıyla talebelik yapıyorlardı. Ruhları şâd olsun…

HAK RIZASINA ERMEK İÇİN EN SEVDİĞİ ŞEYLERİ BAĞIŞLAYAN KULLAR

"Sevdiğiniz mallarınızdan Allah yolunda harcamadıkça fazilet mertebesine ulaşamazsınız. Bununla beraber her ne infak ederseniz, Allah mutlaka onu bilir." (Âl-i İmrân sûresi, 3/92)

Hazreti Ebû Talha (radıyallahu anh), Medine'de ikamet eden Ensâr arasında en çok hurma bahçesine sahip olan kişiydi. Kendisi bahçelerinden Beyruhâ diye bilinen hurma bahçesini çok severdi. Bu bahçe Mescid-i Nebî'nin tam karşısında bulunuyordu. Allah Resûlü zaman zaman bu bahçeye girer ve içindeki temiz sudan kana kana içerdi.

"Sevdiğiniz mallarınızdan Allah yolunda harcamadıkça 'fazilet' mertebesine ulaşamazsınız…" (Âl-i İmrân Sûresi, 3/192) âyeti nazil olunca Ebû Talha Allah Resûlü'nün huzuruna gelip "Ya Resûlallah! Cenâb-ı Hak "Sevdiğiniz mallarınızdan Allah yolunda harcamadıkça 'fazilet' mertebesine ulaşamazsınız…" buyuruyor.Benim en hoşuma giden malım da Beyruhâ bahçesidir. Allah rızası için onu bağışlamak istiyorum. Sen nasıl münasip görürsen onu kullan ve dilediğin şekilde tasarruf et." dedi.

Peygamberimiz onun bu civanmertliğine, "Tebrikler! Çok kazançlı bir ticaret, çok kazançlı bir ticaret. Söylediklerini duydum ve ben onu akrabaların arasında taksim etmeni uygun görüyorum." diye karşılık verdi. Ebû Talha bu fikre muvafakat edince onu akrabaları ve amcaoğulları arasında bölüştürdü.

O insanlar, hayır adına bir fırsat yakaladı mı hemen değerlendirirlerdi. Ebû Talha da önüne çıkan bu fırsatı iyi değerlendirmiş ve kârından ahirette istifade edecek şekilde en sevdiği hurma bahçesini Allah'a satmıştı. O böylece rıza-yı ilâhiyi yakalayacağını ümit ediyordu. Diğerleri de hep aynı düşünce içinde yaşamış ve Allah'ın rızasına giden yolda hiçbir fedakârlıktan geri durmamışlardı. Sahabe arasında, aynı mülahazayla, Abdullah bin Ömer çok sevdiği câriyesini, Zeyd bin Hârise en güzel atını, Hazreti Ömer Hayber'de bulunan arazisini infak etmişlerdi. Harun Reşid'in hanımı Zübeyde Hatun da otuz bin altın harcayarak yazdırdığı mushafı "Şu anda bana en sevimli gelen şey, elimdeki bu mushaftır. Alın bunu hediye edin." diyerek elinden çıkarıyor ve sevdiği şeyden Allah için fedakârlıkta bulunuyordu.

SADAKASINI MİSKE BANDIRIP VEREN BÜYÜK KADIN

"Gerçek müminler ancak o müminlerdir ki yanlarında Allah zikredilince kalbleri ürperir, kendilerine Onun ayetleri okununca bu, onların imanlarını artırır ve yalnız Rabb'lerine güvenip dayanırlar. Namazı hakkıyle ifa edip kendilerine nasib ettiğimiz mallardan hayırlı işlerde harcarlar. İşte onlardır gerçek müminler. Onlara Rabblerinin nezdinde, cennette yüksek dereceler, bir mağfiret ve kıymetli bir nasip vardır." (Enfâl sûresi, 8/2-4)

Hazreti Âişe annemiz sadaka olarak vereceği paraya önce güzel kokular sürer, sonra infak ederdi. "Neden?" diye sorduklarında "Ben Allah Resûlü'nden sadakanın fakirin eline geçmeden önce Allah'ın elinden geçtiğini duymuştum da o yüzden."[1] diye cevap verirdi.

O vereceği sadakayı bir gelin gibi hazırlar, Allah'a takdim ediyormuşçasına titiz davranır ve tasaddukta bulunduğu insanın kalbini kırmadan infak ederdi. Böylece ihsan şuuru ve verme âdâbı adına arkadan gelenlere ibretlik bir örnek teşkil ediyor, "İnfak ederken böyle verin." demek istiyordu.

---

1 Burada "Allah'ın eli" ifadesi mecâzî olarak anlaşılmalıdır. Zira Allah yaratılmış hiçbir şeye benzemez.

SOFRASINDA FAKİR GÖRMEYİNCE OTURMAYAN ŞANLI SAHABİ

"Allah'a ve Resûlü'ne iman edin ve Onun (mülkiyetini değil de) yönetimini size bıraktığı mallardan harcayın. İçinizden iman edip harcayanlara büyük ecir vardır." (Hadîd sûresi, 57/7)

Hazreti Ömer'in oğlu Abdullah (radıyallahu anh), sofrasında fakir ve yetimi eksik etmeyen bir sahabîydi. Sofrası misafirsiz kaldığı zamanlar haber salar ve muhtaçları davet ederdi. Bir gün bir yetimi ağırlamak istemiş, ama kendisine ulaşamamıştı. Bunun üzerine sofraya oturdu ve yemeğe başladı. Bir süre sonra o şahıs çıkageldi. Abdullah (radıyallahu anh) onu görünce çok sevindi ve içmekte olduğu şerbeti ona ikram etti. O zatın gelmesinden son derece hoşnut olmuştu.

Hazreti Abdullah'ın hanımı, çevresi tarafından kocasıyla yeteri kadar ilgilenmediği iddiasıyla eleştiriliyordu. Kocasının zayıflığını buna yoruyorlardı. Oysa durum farklıydı. Abdullah (radıyallahu anh) kendisini ihmal edecek derecede îsâr ruhuyla hareket ediyor, yemekten ziyade yedirmekten hoşlanıyordu.

Bir gün sofrasına çağıracağı misafirlerin engellendiğini fark

edince hanımına öfkelenmiş ve "Herhalde bu akşam yemek yememi istemiyorsunuz." diyerek sofradan ayrılmıştı. Bu büyük zat aç midelerin doyurulmasının rıza-yı ilâhîye ermede ve cehennem ateşinden uzak kalmada ne kadar mühim bir vesile olduğunu gayet müdrikti. Zira Cenâb-ı Hakk'ın rızası fakir ve yetimlerin rızasında saklıydı. Allah aç ve fakirlerin karnını doyuran kişilerin mizan kefesini sevap ve ecirle dolduracaktı.

MALINI ALLAH'A SATAN SAHABİ

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak verip her başağında yüz dane bulunan danenin hâline benzer. Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir. Allah ihsanı bol olan, hakkiyle bilendir." (Bakara sûresi, 2/261)

Medine'de ciddi bir kıtlığın yaşandığı günlerdi. Hem gıda hem de giysi ihtiyacı had safhadaydı. İşte tam o günlerde yiyecek ve giyecek taşıyan yedi yüz develik bir kervanın şehre ulaştığı haberi kulaktan kulağa duyulmaya başladı. Bu fırsatı iyi değerlendirmek isteyen tüccarlar, bir an önce kervan sahibini görmek istiyor ve malları almak için pazarlık etmeyi düşünüyorlardı. Neticede gelen kervanın kime ait olduğu açığa çıkmıştı. O isim Abdurrahman bin Avf'tan başkası değildi.

Medine esnafı, onu bulur bulmaz getirdiği mallara fiyat biçtiler. Verdikleri fiyat, toplam maliyetin iki katıydı. Yani Abdurrahman bin Avf'a teklif edilen rakam yüzde yüzlük bir kâr idi. Gözler Abdurrahman b. Avf'a odaklanmış, ne cevap verecek diye bekleşiyordu. Ancak o bu teklifi "Sizden daha fazla veren biri var." diyerek geri çevirmişti. Bunun üzerine ikinci teklif yapıldı ve yüzde iki yüz oranında bir rakam öne sürüldü. Herkes "Herhalde bu fiyata hiç

düşünmeden malını satar." diye bekliyordu ki Hazreti Abdurrahman "Hayır!" dedi ve ekledi: "Sizden daha yüksek fiyat veren biri var."

Herkesi hem bir merak hem de hiddet kaplamıştı. Bunun ötesinde bir şey teklif etmek çılgınlıktı, ama son kez yüzde üç yüzlük bir rakam teklif edildi. Ancak hayret edilecek bir şekilde Abdurrahman bin Avf, yine müspet cevap vermemişti. Medine'nin içinde bulunduğu fakru zaruret herkesin malumu iken Abdurrahman bin Avf'ın işi yokuşa sürüyor olması insanlarda garip duygular hâsıl etmişti. İnsanlar karmaşık duygular içindeyken Abdurrahman bin Avf "Benim mallarımı alan zat, ücretini ta yedi kat gökler ötesinden verecek inşallah." dedi ve şu ayet-i kerimeyi okudu:

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak verip her başağında yüz tane bulunan bir tanenin hâline benzer. Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir. Allah'ın lütfu geniştir, ilmi her şeyi kaplar."

Ardından sözlerini şöyle tamamladı: "Sübhan Rabbim bana yedi yüz ve daha fazla vereceğini vaad etti. Ben de sizleri, Rabbimi ve bütün melâike-i kiramı şahit tutuyorum ki bütün bu getirdiğim malları Allah yolunda infak ediyorum. Bugün bu mallara ticari bir gaye ile ne dirhem ne de dinar bulaşacak ve karışacaktır."

Başta tüccarlar ve orada bulunan herkes hayretler içinde kalmıştı. Varlığına varlık katma fırsatı gelmişken Abdurrahman (radıyallahu anh) bu fırsatı değerlendirmiyor, elindeki bütün malı infak ediyordu. Hemen haber saldı, Medine'nin muhtaç ve fukarasının kendisine müracaat etmesini istedi. O gün belki maddi olarak bir şey kazanmamıştı, ama gökler ötesinden verilen söze itimat ederek rıza-yı ilâhîye teslim olmuş, getirdiği bütün malı infak etmiş ve gönlünün huzuru yüzüne tebessüm olarak yansımıştı.

O, yaptığı bu büyük bağışla adını infak kahramanları arasına tescil ettirecek ve bir yâd-ı cemil olarak arkadan gelen nesillerin hayırla andığı kimselerden olacaktı. Allah ebediyen razı olsun…

ASR-I SAADETTEKİ HİMMET YARIŞI

"Ey iman edenler! Ne alışverişin, ne bir dosttan yardım beklemenin, ne de bir kimseden şefaat ummanın mümkün olmadığı bir gün gelmeden önce, sizi rızıklandırdığımız şeylerden harcayın." (Bakara sûresi, 2/254)

Hicaz'ın sıcağında Allah Resûlü ve sahabe mescitte oturmuş, hurma ağaçlarının yapraklarından örülmüş tavanın gölgesine sığınmışlardı. Bir süre sonra Mudar kabilesinin Müslüman fertleri mescide teker teker girmeye başlamışlardı. Başlamışlardı ama etrafı da ağır bir ter ve yün kokusu kaplamıştı. Gelen misafirler yol yorgunu idiler ve üzerlerinde yünden mamul elbiseler vardı. Zaten başka da giyecek bir giysileri yoktu.

O sıcakta bu giysiler terlemeye sebep olmuş, terle yün kokusu birleşince ortaya dayanılmaz bir koku çıkmıştı. Bu durum Resûlullah Efendimiz'in rikkatine dokunmuştu. Gördüğü bu yokluk hâlinden dolayı mübarek kalbi incinmiş, gözleri buğulanmıştı. Misafirlerini bir nebze ferahlatmak ve ihtiyaçlarını gidermek düşüncesiyle infakla ilgili âyetleri okumaya başladı. Arkadaşlarına, "Misafirlere sahip çıkma adına bir şeyler yapın." demek istiyor, ama bunu açıkça dile getiremiyordu. Sahabî de mesajı henüz doğru okuyamamıştı.

Neden sonra bir sahabî kalktı ve evine doğru koşa koşa gitti. Az sonra parmaklarının arasından dökülecek şekilde ellerini doldurmuş, soluğu Allah Resûlü'nün dizinin dibinde almıştı. Getirdiklerini Efendimiz'in önüne döktü. Resûl-i Zîşân bu davranıştan çok memnun olmuştu. Zira bu meçhul sahabî, mesajı doğru okumuş, Efendimiz'in ne demek istediğini tam olarak idrak etmişti. Diğer sahabîler de bu fiilî durumu müşahede edince, koşa koşa evlerine gittiler.

Herkes karınca kararınca bir şeylerle döndü ve Efendimiz'in önünde bir oğlak büyüklüğünde himmet eşyası birikti. Bu seferberlik Resûlullah'ı çok memnun etmişti. Bir sıkıntı, himmet edilerek çözülmüş, sahabe de bu konuda yapması gereken fedakârlığı yapmıştı. Sahabe böylece himmet etmesini öğrenmişti. Bu güzel tecrübenin akabinde Allah Resûlü kulaklara küpe olacak şu sözünü söyledi: "Bir işe delâlet edip o hususta yol gösteren kişi, onu yapmış gibidir."

Peygamber Efendimiz değişik vesilelerle ashab-ı kiramdan yardım talep ettikçe, sahabe her defasında varını yoğunu ortaya koyarak Efendimiz'in talebine cömertçe karşılık vermiştir. Bunların içinde en meşhuru ve göz dolduranı Tebük Savaşı için yapılan yardımlardır. Peygamber Efendimiz, savaş masrafları için sahabeden mali yardım talep edince Müslümanlar, sırf Allah rızası için yardıma koşmuş ve kimi malının dörtte birini, kimi yarısını, kimi de bütün servetini dökmüştü ortaya.

O gün, kadınlar ellerindeki bilezikleri, kulaklarındaki küpeleri, ayaklarındaki halhalları getirip Hazreti Âişe annemizin mübarek odasındaki örtünün üstüne bırakıyordu. Hazreti Ebû Bekir gibi malının hepsini veren olduğu gibi, Ömer ve Abdurrahman bin Avf (radıyallahu anhumâ) gibileri de varlıklarının yarısını bağışlıyorlardı.

O gün en civanmert davrananlardan biri Hazreti Ebu Bekir'dir. Bütün servetini getirip Allah Resulü'ne teslim edince, Efendimiz;

– Ey Ebu Bekir çocuklarına bir şey bıraktın mı, diye sormuştu. Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir o müthiş cevabı verecekti:

– Ya Resûlallah, ben onlara Allah ile Peygamber'ini bıraktım!

Bir rıza pazarı kurulmuştu o gün ve koşan o pazardan bir şeyler satın almaya bakıyordu. Hiç imkânı olmayan sahabîler bile, infak edenler arasında kendilerine yer açabilmek için çırpınıyor, kimi başındaki sarığı çıkarıp veriyor, kimi sabaha kadar su çekerek kazandığı bir avuç hurmayı alıp getiriyor, kimi de evinde bulunan tek su kırbasını himmet malları içine dâhil ediyordu. O gün herkes gönülden inanarak ve hiçbir mazeretin arkasına sığınmadan yüreğini ortaya koymuş, gücü ve imkânı nispetinde himmet kervanına iştirak etmişti.

Hazreti Osman da o gün çok büyük bir kahramanlık göstermişti. Üç yüz deve ve yüz atı orduya bağışlamış; on bin askeri mataralarına varıncaya kadar donatmıştı. Üstelik tutmuş bin altını da Resûlullah'ın kucağına dökmüştü. Bu büyük fedakârlıktan sonra Allah Resûlü coşmuş, "Allah'ım, ben Osman'dan râzıyım, Sen de razı ol!" diye dua etmiş ve akabinde "Bundan sonra Osman'ın yaptığı ona zarar vermeyecektir; Allah onu günahtan koruyacaktır." müjdesini vermişti.

O gün bir de verecek hiçbir şeyi olmadığından bu hayır yarışının dışında kalan gözleri yaşlı, boynu bükük, içi burkularak uzaktan hüzünle himmet edenlere bakan sahabiler vardır.

Onları da Kur'ân-ı Kerim, Tevbe suresinin 92. ayetinde şöyle teselli eder:

"Kendilerine binek sağlaman için sana geldiklerinde, 'Sizi bindirecek bir binek bulamıyorum.' deyince, harcayacak bir şey bulamadıklarından dolayı üzüntüden gözleri yaş dökerek dönen kimselere de (sorumluluk yoktur)."

Bir başka zaman yine himmet denmiş ve müminlerin yardımına

ihtiyaç olduğu ilan edilmişti. Abdurrahman bin Avf, bir öncü olarak atılmış ve Allah Resûlü'ne dört yüz dirhem himmet ettiğini açıklamıştı. Onun öne atılması ve müminleri şevklendirmesi Allah Resûlü'nü hoşnut etmişti. Sahabe tam bir konsantrasyon içinde "Ne verebilirim?" diye düşünüyordu. İmkânı olan veriyordu, ama ya olmayan ne yapacaktı. Onlar verebilecekleri bir şeyler arıyorlardı.

Ebû Akîl de bu düşünceyle iki büklüm olan, imkânı kıt ama gönlü ummanlar kadar geniş ve engin bir sahabîydi. Sadece iki avuç hurmaya sahipti, ama o gün himmet edenler arasında olmak istiyordu. Büyük bir fedakârlık örneği göstererek, hurmanın bir avucunu ailesine bıraktı ve kalanını da himmet etti. Ebû Akîl, o gün maddi olarak çok az bir şey himmet etse de infak kahramanlarından biri olarak arz-ı endam etmişti.

GÜNÜMÜZ
İNFAK KAHRAMANLARI

KİMİ BİR YILLIK KÂRINI, KİMİ HARÇLIĞINI, KİMİ DE KOLUNDAKİ SAATİNİ VERİYORDU

"Onlar, sırf Rabb'lerinin rızasını kazanmak için sabreder, namazı hakkiyle ifa ederler. Kendilerine ihsan ettiğimiz rızıklardan gerek gizli gerek açık bir tarzda infak ederler ve kötülüğe iyilikle mukabele ederler. İşte onlardır dünya diyarının güzel akıbetini kazananlar." (Ra'd sûresi, 13/22)

Yıllar öncesi… Bir avuç insan, bütün imkansızlıklara rağmen, büyük işlere baş koymuş, güzel bir yola gönül vermişler.

İşte o zamanlarda gerek İzmir'de, gerekse daha sonraları diğer şehirlerde yapılan himmet toplantılarında, çok defa asr-ı saadettekine benzer tablolar yaşanır. Bu gönül erleri, Sahabe Efendilerimizi kendilerine örnek edinmişlerdir. Kimi bir yıllık kârını, kimi bütün maaşını, kimi harçlığını, kimi de kolundaki saati veya parmağındaki yüzüğü çıkarıp vermektedir, Rablerinin rızasını kazanma uğruna.

Esnaftan Mesut Kızılhisarlı Ağabey anlatıyor:

"Hizmetin o günlerde verilen paralarla bu yerlere gelmesi, akıllara durgunluk veriyor, havsalam almıyor benim. Demek ki

bu işte Allah'ın rızası var. Allah'ın mutlaka bu hizmetlere karşı teveccühü var. Bazen öyle meselelerimiz, ihtiyaçlarımız olurdu ki, artık son raddeye gelmiş, iyice bunalmış olurduk. "Ne yapalım, dostlarla oturup bir çay içelim, böyle bir derdimiz olduğunu söyleyelim bakalım ne olacak?" diye niyetlenirdik. İnanır mısınız şimdi onları hatırlıyorum da Allah Allah... Böyle talebe kardeşlerimiz olurdu, paraları yok; çıkarırlar saatlerini,

– Ya param yok ama benim saatim var, derlerdi. Saat, açık arttırmaya konurdu. Arkadaşlarla açık arttırma yapar, bu saati satın alırdık. Sonra yine arkadaşa verirdik. Yani böyle çok coşkulu günlerimiz geçti."

Yine başka bir esnaf olan Mehmet Uslu Ağabey ise şunları anlatıyor:

"İzmir'de o zamanlar ticarete Yahudiler hâkimdi. Türkler daha çok, küçük esnaftı. Mesela, benim sermayemin hepsini toplasan 15-20 bin lira ancak ederdi. "Bir himmet yapalım, başlangıç olsun." dedik.

Güzelyalı'da Köse Mahmut'un evinde toplantı yaptık. Bir de Hacı Kemal Ağabey'in evinde toplandık. O zaman İzmir'e taşınmıştı. Balçova'da karakolun yanında güzel bir evi vardı. Orada da bir himmet yapılmıştı. Birkaç sene sonra bir himmet toplantısında ben elli bin lira vaad etmiştim. Kapıdan çıkarken birkaç kişi önüme geçip,

– Bizim sermayemizin tamamı elli bin lira yok, nasıl vereceksin bu parayı, dedi. Allah öyle bir bereket verdi ki, hem işlerimiz büyüdü hem de vaadimizi yerine getirdik."

ALLAH'IM BANA UNUTKANLIK VER!

"O, verdiğini kendisine yapılan bir iyiliğin karşılığı olarak vermez. Verdiğinden ötürü hiç kimseden mükâfat da beklemez. Sadece ve sadece Yüce Rabbini razı etmek ister. Ve buna kavuşarak elbet, Kendisi de ukbada hoşnut olur." (Leyl sûresi, 92/19-21)

Seksen sekiz yaşında. Cumhuriyet'ten bir yıl önce doğmuş. Ona son Osmanlılardan biri de denebilir. Sürekli mütebessim bir yüz. İnsana huzur veren çehresinde belli belirsiz kırışıklıklar var. Dingin, fırtınadan sonra durulmuş sakin bir deniz gibi…

Duruşu dik ve sağlam, sırtını yasladığı Kazdağları gibi... Vakur. Yürürken biraz ağır; adımlarını dikkatli atıyor, sendeleyip düşmemek için. İlerlemiş yaşına rağmen çok sağlıklı. Bugüne kadar ciddi bir rahatsızlık geçirmemiş. Hastane nedir bilmiyor. Dişlerini gösteriyor: "Hâlâ sağlam, ana dişlerimi kullanıyorum." Gazeteyi hâlâ gözlüksüz okuyor.

İleri yaşına rağmen giydiği elbiseleri yakıştırmış. Görüntüsü gayet uyumlu. Temiz, şık ve zarif. Her an bir merasime katılacak gibi. Gömleği ütülü, tiril tiril. "Hanım sağ olsun ütüsüz giydirmez. Yıllardır böyle, bana iyi bakıyor." diyor. 4 kızı, 9 torunu var.

Ağzında sürekli dua... Dünya kelamı yok denecek kadar az kullanıyor. Her söze duayla karşılık veriyor. Zihnî melekeleri son derece sağlam, ama geçmişi ayrıntılarıyla pek hatırlayamıyor. Sebepsiz değil. Kendi arzusu, hep şöyle dua etmiş: "Bana unutkanlık ver Allah'ım. Karşılığını sadece senden bekleyerek yaptığım hayır hasenatı ileride hatırlayıp da nefsime pay çıkarmayayım." Belli ki duası kabul olmuş.

Kendisiyle ilgili anlatılanlara ilgisiz... Sessizlik makamında adeta. "Arif abi bir zamanlar Edremit'in en zengin adamıydı." diye başlayan cümleleri tebessüm ederek dinliyor. İlgisiz ama, çevresinden o kadar kopuk da değil. İtiraz ettiği, anlatılanları düzelttiği de oluyor. İlk izlenimlerim böyle…

Hiç durmaksızın denize doğru oksijen üfleyen Kazdağları'nın eteklerinde yaşayan Hacı Arif Çağan'dan söz ediyorum. Edremit'in Arif abisi. Tanımayan, adını duymayan yok. Ehli biliyor, ama istedim ki tatil için uzaklardan gelenler de bilsin.

En büyük özelliği hamiyet severliği... İlkin Sarıhoca'nın dostu olmuş. Sonra onun işaretiyle Hocaefendi'ye yönelmiş. Hamiyet ki anlatılır gibi değil. Bu kadarı herkesin harcı değil. Neyi varsa hayır işlerine vakfetmiş. Elinde sadece oturduğu ev var, onu da 'Ben göçtükten sonra alın.' diye vasiyet etmiş.

Bir zamanlar sadece Edremit'te değil, Kazdağı havarisinde zeytin işi ondan sorulurmuş. Yıllarca zeytinin hem kendisini hem yağını alıp satmış... Bölgenin bütün malları onda toplanırmış. Toprak ahalisiyle ticaret müşkül iştir. İnsanı yorar, aşındırır.

Herkes onun dürüstlüğüne güvenmiş, namusuna itimat etmiş. Yanılmamışlar da. Bir arkadaşı, "Bugün çıksa yine önde gelen tüccarlardan olur.Herkes onunla ticaret yapmak ister." diyor. 70'li yılların başında bütün birikimi, 11 kilonun üzerinde altına ulaşmış.

Paranın kıt olduğu, zenginliğin Anadolu'ya yayılmadığı yıllar... Bütün hepsini vermiş ve "Altınların hepsini Allah yolunda kullanın." demiş. Sonra ticarete kaldığı yerden değil, sıfırdan başlamış. İlerleyen yıllarda birikimi artmaya başlayınca yine bunları altına çevirmiş. Bu kez 13 kilo... Yine "Allah için hepsini alın." demiş.

Deniz kenarında büyük arazisi varmış; 80'li yılların sonunda yazlıklar yapılmaya başlanınca kıymetlenmiş. Payına tam 40 villa düşmüş. Kırkını da vakfetmiş... Bir arkadaşı "Bütün malını üç defa sıfırladı." diyor. Bugün artık ticaretten çekilmiş. Kendisinin de oturduğu binadan gelen kira gelirleriyle hayatını idame ettiriyor.

"Bana bütün bu hayırları Allah yaptırdı. Allah bana veriyordu, ben de O'nun yoluna..." diyor. Adını duyanlar, kendisini bilenler ziyaretine geliyor, oturup onlarla çay içiyor. Fırsat buldukça tanıdıklarının cenazelerine, düğünlerine gidiyor. Hayatın içinde yani, kopmuş değil…

Kazdağları'nın sadece oksijeni değil, adamı da altın değerinde... Eğer yolunuz Edremit'e düşerse Mahkeme Camii'ne uğrayın, öğle veya ikindi namazında mütebessim, dingin ve nurlu yüzlü birine rastlarsınız, bilin ki o Arif Çağan'dır. Sakın ola hayır duasını almayı ihmal etmeyin.[2]

Arkamda Hesabını Vereceğim Bir Mal Bırakmak İstemedim

Arif Çağan Ağabey anlatıyor:

"Ben bunları söylemek istemiyorum. Allah'a şükür ticaretten iyi para kazandım. O paralarla zeytin tarlaları, daireler, dükkânlar aldım. Dört kızım var, dördü de evli. Kızlarımı, damatlarımı çağırdım, onlara vereceğim kadar bir şeyler verdim ve 'Bundan sonra benden bir şey beklemeyin.' dedim. Onlar da razı oldular. Bunun dışında bütün servetimi Allah için harcadım.

2 Mustafa Ünal, 16.08.2009 tarihli Zaman Gazetesi'nden.

Rabbimin emanet olarak bana verdiği malı, sahibine tevdi ettim. En son üç dükkânım kalmıştı. Onları da ahir ömrümde ele avuç açmamak için, ölünceye kadar kiralarını almak kaydıyla vakfettim. Şu an üzerimde tapulu hiçbir şey yok. Sıfırım. Kendimi sıfırladım. Zaten dünyaya ahiret için gelmişim. Allah dünyada bıraktığımız malın hesabını soracak. Ben arkamda hesabını vereceğim bir mal bırakmak istemedim."[3]

3 Muhittin Küçük, Hacı Ata, s. 93.

SENİN DE SIRTIN SIVAZLANSAYDI SEN DE AYNI ŞEYİ YAPMAZ MIYDIN?

"Allah'ın Kitabını okuyup ona uyanlar, namazı hakkiyle ifa edenler ve kendilerine nasib ettiğimiz imkânlardan, gizli ve aşikâr olarak hayır yolunda harcayanlar, ziyan ihtimali olmayan bir ticaret umarlar." (Fâtır sûresi, 35/29)

Almanya'dan emekli olmuş ve memleketine yerleşmişti. Eşinin vefatından sonra da kendini hayır işlerine vermişti. O, mahallenin Hacı Amca'sıydı. Çocukları yoktu Hacı Amca'nın. Yıllardır kiraya vermediği üç katlı evi ve emekli maaşıyla kimseye muhtaç olmadan geçinip gidiyordu.

Çok duyarlıydı Hacı Amca. Gençlerin durumlarını görüyor ve çok üzülüyordu. "Bu kadar günahın arasında bu gençler ne yapsın?" diyor ve bir şey yapamamanın acısını çekiyordu.

Hacı Amca çok şeyler yapmak istiyor; ama nasıl yapılacağını bilmiyordu. "Bu zamanki gençlerle başka türlü ilgilenmek lazım; ama nasıl?" diyordu kendi kendine.

Hacı Amca'nın bu duygularından habersiz iki gencin tayini de bu ile çıkmıştı. Çiçeği burnunda iki genç öğretmen… Hizmet aşkıyla yanan iki yanık yürek…

– Bizim işimiz sadece ders anlatmak olamaz. Öğrencilerin rehberlikleriyle de ilgilenmemiz lazım. Çevrede bir sürü kötü niyetli insan var. Bunlara duyarsız kalamayız. Ama önce, okuyamayan öğrencilerden işe başlamalıyız. Gerekirse evlenmeyi erteleyelim; ama bu hizmeti ertelemeyelim, diye söz vermişlerdi, önce Allah'a sonra kendilerine.

Okulların açılmasıyla öğrencileri tanımış ve çok sevmişlerdi. Bulundukları şehre köylerden gelen öğrencilerin barınma ihtiyacı olanlarını tespit ettiler önce. "Bunu nasıl çözeriz?" diye düşünürken, akıllarına kendilerinin kaldığı evler geldi. O ışık evler, o manevi hayatı buram buram kokladıkları mübarek mekânlar…

– Sen de mi aynı şeyi düşünüyorsun, dedi biri diğerine. Karşılıklı tebessüm ettiler.

Hemen hafta sonunun ilk gününde, kahvaltılarını yapar yapmaz şehrin sokaklarına daldılar. Önce kiralık bir ev bulacaklar, ardından da üç beş esnaftan eşya toplayıp barınma ihtiyacı olan öğrencilere yardımcı olacaklardı.

Başlarına geleceklerden habersiz, şehri bir ucundan öbür ucuna adım adım dolaştılar. Ama nafile. Hiç kimse bekâra ev vermiyordu. "Öğrenci mi? Asla!" deyip kapılar kapanıyordu üzerlerine.

Moralleri çok bozulmuştu. O gece evlerine geldiklerinde hiç konuşmadılar. Namazlarını kılıp ellerini açtılar Rablerine. Seslerini duyan, heyecanlarını bilen, niyetlerini okuyan Yaratıcı'dan istediler isteyeceklerini.

– Pazar günü herkes evindedir, diyerek ertesi gün tekrar dolaşmaya başladılar. Ama bir türlü olmuyordu… Olmuyordu işte.

- Olmayacak galiba, kimse bize ev vermeyecek, demeye başlamışlardı.

Bir hafta ara verdiler ev aramaya. İkinci haftanın başında, tekrar şehrin sokaklarındaydılar.

Ümitsizce dolaşmaya başladılar. Vakit akşam namazına yakındı. Etraf yavaş yavaş kararıyordu. Çok lüks bir semtin sokağına girmişlerdi. "Burada zaman harcamayalım. Baksana evlerin lüksüne!" diye düşünseler de ayakları onları bir yere doğru çekiyordu sanki. Sokağın sonunda, taburesine oturmuş bir yaşlı adamı fark edince, "Şu amcaya da soralım ondan sonra eve gideriz" diyerek yanına yaklaştılar.

Hacı Amca gülüyordu. Onlar yaklaşınca ayağa kalktı. Gençler yanına gelir gelmez de boyunlarına sarılarak alınlarından öptü.

İki genç şaşkındı. Hiçbir şey anlamamışlardı. Sadece birbirine baktılar. Hacı Amca:

- Biliyorum evlat, ev arıyorsunuz!

Bu, rüya olmalıydı. Gerçek olamazdı. "Biz neredeyiz?", "Nereden düştük buraya?" diye düşünürken, yaşlı adam sözlerine devam etti:

– Evlatlarım, siz bu evi hangi niyetle aradınız ki, akşam Fahr-i Kâinat Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) rüyama girmesine vesile oldunuz. Bana "Yarın iki evladım gelecek. Onlara yardımcı ol!" deyip sırtımı sıvazladı. Allah aşkına söyleyin, siz kimsiniz?

Evet, bu rüyayı gören Hacı Amca'dan başkası değildi.

…………

Yıllar sonra…

"Zaman ne kadar da çabuk geçiyor" diye birbirlerine bakındı iki genç öğretmen. Tam beş yıl olmuştu. Her şey çok değişmişti ama değişmeyen biri vardı: Hacı Amca.

Doymak bilmeyen bir aşkla hizmet ediyordu hep. Sanki acelesi vardı.

– Hacı Amca, her şeyini verdin hayır işlerine. Dünyadaki tek varlığın olan evini de yurt hâline getirdin. Bununla da kalmayıp talebelere en çok bursu sen buluyorsun. “Hizmet” deyince sen koşuyorsun. Bunun sırrı nedir?

Hacı Amca gencin omzuna dokundu ve gözlerini ufka dikerek şöyle dedi:

– Evladım, senin de sırtın sıvazlansaydı sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?

ALTI AYDIR MAAŞ ALAMIYORUZ!

"Onlar sabırlı, imanlarında sadık ve samimi, Allah'ın huzurunda itaatla divan duran, mallarını hayırda harcayan, seher vakitlerinde Allah'tan af dileyen müminlerdir." (Âl-i İmrân sûresi, 3/17)

Yurtdışı eğitim öğretim eski genel müdürlerinden Aysal Aytaç Beyefendi anlatıyor:

Kırgızistan'a daimi komisyon toplantısı için gitmiştik. Kırgız Eğitim Bakanlığı yetkilileri, hem kendilerini ağırlatmak hem de bizi misafir etmek için, Kırgızistan'ın Karakol şehrine götürdüler.

Karakol şehri, Bişkek'ten arabayla beş saatlik bir mesafede. Çin sınırına yakın. Şehirdeki üniversitede elli civarında Türk öğrenci eğitim görüyor. Burada, Türkiye'den gelen iş adamlarının açtığı güzel bir lise var. Onların misafiri olarak oradayız. Okul personeli bizi üç gün misafir etti.

Alt yapıyı kısmen biliyorum ya, akşam sofrada bir anda zihnime düştü. Okul müdürünü yanıma çağırdım. Yavaşça,

– Maaş durumunuz nasıl? Zamanında alabiliyor musunuz, diye sordum.

Keşke o anda sormasaymışım.

Okul müdürü,

– Hocam altı aydır maaş alamıyoruz, deyince başım döndü. Ağzımdaki lokma boğazımda düğümlendi, yutamadım. O anda sorduğuma pişman oldum.

1996 yılının şubat ayında Karakol şehrinde, Türkiye'den gelmiş bu fedakâr öğretmenlerin o tarihlerde ne kadar ıstırap çektiğini anlamak için, onların yaşadıklarını yaşamak gerekiyordu.

– Nasıl geçiniyorsunuz, diye sorduğumda aldığım cevap karşısında nutkum tutuldu, gözyaşlarına boğuldum.

– Evinize yiyecek olarak ne alıyorsunuz, dedim.

– Hocam eve sadece ekmek alıyoruz, başka bir şey değil, dedikten sonra yanımdan uzaklaştı.

Bir tarafta, Türkiye'den aldığı maaşı Türkiye'de biriken, ayrıca geldiği ülkede bin beş yüz dolar maaş alan ve buna rağmen resmi toplantılarda aldıkları maaşların yetmediğini söyleyen öğretmenler, diğer tarafta da aylık dört yüz dolar alan, fakat maaşlarını altı ay alamayan öğretmenler, öğrenci bursu ile bir yıl geçinen aileler var.

Aysal Aytaç Bey, izlenimlerini böyle dile getiriyor. Buradan herhalde hayır sahiplerine şu mesaj çıkıyor: Onlar, memleketlerini, anne ve babalarını, sevdiklerini arkalarına alıp hak ve hakikati muhtaç sinelere anlatma adına dünyanın dört bir tarafına hicret ettiler. Geride kalan bizler, onların sevabına ortak olma adına ciddi gayret göstermeli, infaklarımızı artırmalı, daha fazla insana infak tahşidatında bulunmalıyız.

SEN ÖNCE ŞU BURS ZARFINI AL VE ANLATACAKLARIMI DİNLE!

"Eğer Allah'a ödünç verirseniz O sizin için, onun kârını kat kat artırarak verir, hem de sizin günahlarınızı bağışlar. Çünkü Allah Şekûr'dur: Halimdir: küçük iyiliklerden ötürü bile büyük mükâfat verir, müsamahakârdır, cezalandırmada acele etmez." (Teğâbûn sûresi, 64/17)

Kendini iman ve Kur'ân hizmetine adamış bir esnaf abi anlatıyor:

Ülkemizde "kriz" yaşanmış ve biz esnaflar çok zor durumda kalmıştık. Zor durumda kalan sadece esnaflar değildi. Toplumun pek çok kesimi gibi, okumak için "burs"a ihtiyacı olan öğrenciler de çaresizdi.

Duyarlı insanımızdan öğrencilere burs desteği bulabilmek için, yine duyarlı insanlarla birlikte yollara düşmüştük. Ne kadar sıkıntıda olursa olsun, Anadolu insanının elinden geleni yapacağından çok emindik. Önce gıda işi yapan Tahir Amca'nın yanına uğradık.

– Tahir Amca, bu sene yine misafirlerimiz gelecek şehrimize. Şöyle bir tanıdık listesi çıkarsanız da birlikte gezip derdimizi

anlatsak, ihtiyaç sahibi öğrencilerin taleplerine cevap versek, dedim.

– Hay hay, dedi.

Telefon rehberinin ilk sayfasından başlayarak bir liste çıkarttı ve:

– Başlayalım, dedi.

Tarih Amca'nın hemen yan komşusu küçük bir bisiklet tamircisiydi. Ben sonradan ona "Bisikletçi Amca" ismini koyacaktım. Zaman kaybetmeden yanına gittik. Bizi güler yüzle karşıladı. Tahir Amca beni takdim etti, tanışıp biraz hoşbeş ettikten sonra ben mevzuya girip anlatmaya başladım:

– Efendim, biliyorsunuz burası bir üniversite şehri. Okumak için Türkiye'nin dört bir tarafından ihtiyaç sahibi öğrenciler geliyor. Onların ihtiyaçlarını karşılamak ve okumalarına yardımcı olmak bu beldenin insanlarına düşer… diye devam eden uzun konuşmadan sonra:

– Eğer biz bu öğrencilere sahip çıkmazsak başkaları sahip çıkar. Bu, Türkiye'nin dört bir tarafından gelmiş masum temiz öğrenciler, kötü niyetli insanların eline düşebilir, dedim.

Bisikletçi Amca sözümü keserek:

– Evladım, dedi. Ben öğrenciye burs murs bilmem. Benim bildiğim yardım camiye yapılır. Mahalledeki fakire yapılır. Burs da neymiş? Üniversiteye gönderen anne-baba bunu düşünmeden mi gönderiyor? Gözü kesmiyorsa göndermesin. Hem devlet ne güne duruyor? dedi.

"Öğrenciye burs" ifadesinin günümüzde ne anlama geldiğini anlatamadığımı düşündüm. Mevzunun içi dolmamıştı. Biraz daha ileri gidince:

– Evladım, oğlum askerde. Kızımın da bu ay düğünü var. Evim kira ve işlerim de çok iyi değil. Malum kriz oldu. Şu küçük

dükkân ancak karnımızı doyuruyor, dedi.

– Efendim, bizim sizden herhangi bir para talebimiz yok. Sadece böyle bir "dert"ten bilginiz olsun istedik. Etrafınızda bu konuda duyarlı insanlar varsa biz onu ihtiyaç sahibi öğrencilerle buluşturabiliriz, dedim.

Sonra da müsaade isteyip ayrıldık.

Ekim ayı gelmiş ve üniversiteler açılmıştı. Gerçekten ihtiyaç hat safhadaydı. Anadolu'nun en ücra yerlerinden öğrenciler geliyor ve ihtiyaçlarını anlatıyordu. Çevremdeki insanlar ne kadar kıvransa da açık bir türlü kapanmıyordu. Elimizden gelen gayreti gösterip, takdiri Allah'a bırakıyorduk.

Yağmurlu bir sabahtı. Hızlı hızlı işime doğru yürürken Bisikletli Amca ile karşılaştım. Beni görünce:

– Hoca… Hoca, diye seslendi.

Yanına yaklaştım. Heyecanla:

– Hemen konuşmamız lazım, dedi. Hemen konuşmalıyız.

– Derse yetişeceğim ağabey, isterseniz dönüşte uğrayayım, dedim.

Bisikletçe Amca'nın beklemeye tahammülü yoktu.

– Yok… Yok, dedi. Hemen konuşmalıyız.

Çaresiz dükkâna girdim. Elinde bir zarf vardı. Bana uzatarak:

– Sen hele şunu bir al. Ondan sonra sana anlatacaklarım var, dedi.

– Hayırdır ağabey, dedim. Bu nedir?

– Yarım burs evladım, yarım burs!

Ben hiçbir şey anlamamıştım.

– Hayır, alamam, dedim. Sizin daha çok ihtiyacınız var.

– Anlatacağım şeyleri dinle de gör bakalım. Bilmiyorsun neler yaşadığımı!

Heyecanlanmıştım. Ne olmuştu acaba? Bu kadar ihtiyaç sahibi birisi, niye ısrarla burs vermek istiyordu?

Ve başladı anlatmaya:

– O gün öğle yemeğini yemiş ve adetim üzere çayımı karşıdaki parkta içiyordum. Parkın ön caddeye bakan tarafında oturmuştum. Tam kalkacaktım ki bir genç kızın arkamda heyecanla aldığı nefesi duydum. İki adım ileri gidiyor sonra da geri geliyordu. Bunu o kadar sıkça yapıyordu ki bir derdi olduğu belliydi. "Eğer oturduğum yerden kalkarsam beni görür ve utanır. Gittikten sonra kalkayım." diye düşündüm ve beklemeye başladım.

Ben hâlâ bir şey anlamamıştım. Devam etti:

– Kız kendi kendine "Ben aileme ne derim! Ben aileme ne derim!" diye aynı şeyi tekrarlıyordu. Ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

Buraya kadar anlattığında bir gariplik görememiştim. Benim şaşkınlığımı anlamış olacak ki devam etti:

– Bekleyen kızımızın yanına bir genç kız geldi. Konuşmalarından yeni tanıştıkları belliydi. Onu teselli etmeye başladı. "Alışırsın, heyecanlanma. Bu işi yapan birçok arkadaş var. İlk değilsin ki. Hem senin ihtiyacın var…" diye devam eden ve burada anlatamayacağım pek çok şey söyledi. Anlamıştım meseleyi. Kanım donmuştu sanki!

Benim de kanım donmuştu. Bisikletçi Amca elini omzuma vurarak:

– Ne yaptığımı merak ediyorsun değil mi, dedi.

Başım yerdeydi. Bu arada amca elini dizine vurarak hem ağlıyor, hem konuşuyordu:

– Ben var ya, ben. Karşında erkek olarak gördüğün ben var

ya… Kalkıp da "Kızım, uyma buna. Ben sana sahip çıkarım. Ben bütün ihtiyaçlarını karşılarım. Sen de benim bir kızımsın." diyemedim. Diyemedim biliyor musun? dedi.

Ağlama yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

Neden sonra kendini toparladı ve:

– O gün hani "öğrenciye burs"tan bahsetmiştin ya, dedi, inan anlamamıştım. Ne demek olduğunun farkına varamamıştım. Şimdi anlıyorum evladım, şimdi anlıyorum. Ama vicdan azabım durmuyor. Rüyalarıma giriyor o genç kızın hâli. Şimdi kim bilir nerededir?

Elime uzattığı yarım burs, Bisikletçi Amca'nın gözyaşlarını dindirmeye yetmemişti.

BU İNSANLARIN DÜNYANIN DÖRT BİR YANINA NİYE YAYILDIKLARINI ŞİMDİ DAHA İYİ ANLIYORUM!

"Ama müttakiler bahçelerde, pınar başlarındadırlar. Rabb'lerinin kendilerine verdiği mükâfatları almaktadırlar. Çünkü onlar, daha önce dünyada iyi davranan kimselerdi. Geceleri pek az uyurlardı. Seher vakitleri istiğfar ederlerdi. Mallarında isteyenlerin ve yoksulların hakkını ayırırlardı." (Zâriyât sûresi, 51/15-18)

Mardin'de öğretmenlik yapan Sezgin Bey anlatıyor:

Amerika'dan, öğretmenlik yaptığım Mardin'e bir kafile gelmişti. İçinde seçkin akademisyenler ve hristiyan din adamları vardı. Kafilenin Türkiye'ye ilk gelişleriydi, dolayısıyla çok heyecanlıydılar.

Havalimanına indiklerinde etrafa garip garip bakıyorlardı. Sebebini sorduğumuzda,

– Biz buraya gelme kararı aldığımızda çok tepki aldık. Çevremiz bize, "Sakın oraya gitmeyin; çünkü orası terör şehri, siz daha oraya iner inmez sizi ya esir alırlar, ya da öldürürler." demişlerdi. Ancak burada çok farklı bir tabloyla karşılaştık. İnsanlar çok sıcak ve samimi. Gerçeği söylemek gerekirse, dünyada böyle insanların varlığı bizi çok etkiledi.

Misafirlere Mardin'i gezdirdiğimizde çok etkilendiler. Gezi esnasında yaşanan bir hadise, onları derinden etkilemişti. Hadise şöyle cereyan etti:

Kafileyle Mardin'i gezerken bir yerde mola verdik.Herkes otobüsten inip kendine elma, muz, su gibi yiyecek bir şeyler aldı. Ben de hayır olur düşüncesiyle, gezi esnasında yemeleri için, herkese yiyecek bir şeyler aldım. Otobüse binip de aldığım şeyleri dağıtmaya başlayınca, içlerinden birisi kafileye dönüp şunları söyledi:

– Arkadaşlar size bir şeyi itiraf etmek istiyorum. Mola verdiğimiz esnada herkes aşağı inip, sadece kendine birşeyler aldı. Ama Sezgin Bey herkes için aldı. İşte bizimle bu insanlar arasındaki en büyük fark bu. Onların niye dünyanın dört bir yanına yayıldıklarını şimdi daha iyi anlıyorum. Evet şu anki kanaatim, dünyanın geleceğinin bu insanların himmetleriyle olacağıdır. İçim çok rahat, çünkü gelecek emin ellerde...

BIRAKIN ONU, ÇÜNKÜ O BİZE BİR GECE YARISI İNFAKTA BULUNMUŞTU!

"Kim Allah'a güzel bir ödünç verirse malını Allah yolunda harcarsa Allah bunu kat kat artırır. Ona değerli bir mükâfat da vardır." (Hadîd sûresi, 57/11)

Birol Topuz Bey anlatıyor:

Seksenli yıllar... Girilmesi zor bir belde... Etrafında neredeyse her tarafa girildiği hâlde, oraya nedense bir türlü girilememiş. Belki de hasat mevsimi gelmemiştir henüz. Ama orası hâlâ mahzun ve kederli. Ve derken uzun uğraşlardan sonra, oranın da kapısı aralanır ufaktan. Rabbim bir kapı da oradan aralar ve bir öğrenci yurdu nasip eder hadimlerine. Ve denir ki;

– Buraya bir yıl boyunca biz bakacağız. Ama daha sonra kendi yağınızla kavrulacaksınız, ayaklarınızın üzerinde duracaksınız. Bu akid ile yurt açılır, talebeler alınır ve eğitime başlanır.

Zaman hızlı geçer. Bir yıl dolar ve merkezden gelen para kesilir. Neylersin ki henüz beldenin bütçesi kendilerini çevirecek kuvvette değildir. İşin ucundan tutan da yoktur ortada. Ama koskoca yurt ayakta ve çalışmaktadır. Kira masrafı, çalışanların aylığı, öğrencilerin yemek masrafı saymakla bitmez...

Bir iki hafta borç harç döndürmeye çalışırlar değirmeni, ama o da çabuk biter ve borç kapıları da kapanır bir bir yüzlerine.

Borç isteyecekleri kimse de kalmaz artık karşılarında. En son, ekmek aldıkları fırın sahibi;

– Borcunuz hayli arttı, bunu kapatın ve ondan sonra bakalım diğer ihtiyaçlara.” der nazikçe.

Yurtta öğrenciler akşam yemeği için beklemektedirler ve ekmek yoktur. Neyse, o günü pilav, makarna gibi şeylerle geçiştirip öğrencileri yatırırlar.

O dönemde, o iş için kafa yoran artık kaç kişi varsa o beldede, bir araya gelirler gecenin bir vaktinde. “Ne yapacağız?” sorusuna yanıt aramaya başlarlar. Uzun uzadıya konuşurlar ve şöyle bir karara varırlar: Şimdi dışarı çıkacaklar, gece çok da geç olmasına rağmen ışığı yanan ne kadar kapı varsa çalacaklar ve öğrencilerin durumunu anlatıp yardım toplayacaklar. Yoksa sabaha öğrenciler aç.

Dedikleri gibi de yaparlar. İstişare sonrası dışarı çıkarlar ve şehre dağılırlar. Ama vakit hakikaten de geçtir. Neredeyse ışığı yanan yer kalmamıştır ortada. Ve uzakta belli belirsiz bir ışık görürler. Ve ahitleştikleri gibi oraya doğru yönelirler. Yaklaştıkça bir de bakarlar ki, burası bir meyhane. Bir an tereddütte kalırlar. Acaba buraya girmek doğru mudur? Ya kendilerini gecenin bu saatinde birisi görse, haklarında ne düşünür? Hem buraya girip bir şey istemek ne kadar uygun?... Kafalarında bu ve benzeri onlarca soru uçuşurken, çaresiz girerler içeriye.

Loş ışıklar altında, dumandan göz gözü görmeyen bir manzarada belli belirsiz birini görürler. Adama doğru yaklaşıp dertlerini anlatırlar. Adam, kafasını kaldırıp şöyle bir bakar gençlerin yüzüne. Kalkar kasaya doğru gider ve kasadaki tüm parayı çıkarıp gençlere sessizce verir. Belli ki kafası dumanlıdır. Gençler bir kere daha hatırlatırlar kimlere ve ne kadar verdiğini parasını. Adam,

– Biliyorum, der ve gençleri gönderir.

O para, hele ki o dönemde ilaç gibi gelmiştir yurt sakinlerine. O kadar rahatlatmıştır ki onları, tarifi imkânsız.

Aradan birkaç gün geçer ve bir akşamüstü yurdun kapısı çalınır. Kapıdaki kişi tanıdık değildir. İçeri alınır ve salona buyur edilir. Karşılarında sessiz sessiz bekleyen bu adam, biraz oradakileri endişelendirmiştir. Biraz soluklandıktan sonra, yurt sakinleri yavaş yavaş çıkarmaya başlarlar misafirlerinin kim olduğunu. Evet bu zat, meyhaneciden başkası değildir. Bu seferde, "Eyvah, parasını mı istemeye geldi acaba?" derler kendi kendilerine.

Çayını yudumlayan misafir hâlâ sessizdir. Bir zaman sonra, içlerinden birisi,

– Amca geçen günkü yardımınız bizi çok rahatlattı Allah razı olsun, der bir girizgah nev'inden ve ilave eder:

– Henüz elimiz genişlemedi, inşallah onu en kısa sürede size iade edeceğiz. Adam hiç oralı değildir. Belli ki denilenleri pek dinlememektedir. Neden sonra oradaki gençlerin simasına göz gezdirerek,

– Siz kimsiniz, diye sorar.

Şaşırırlar yurttakiler önce. Ama adam devam eder sualine,

– Siz kimsiniz? Bir anlık durgunluktan sonra da başlar anlatmaya:

– Siz o gece bana gelip yardım talep ettiğinizde, kafam biraz ağırdı, doğru. Yaptığımız iş malum. Size o parayı verdim ve sizden nice sonra dükkanımı kapatıp sıcak yatağıma doğru gittim. Ben tam evime, yatağıma doğru giderken ezanlar okunmaya başladı.

Dışarıya baktım insanlar sıcak yataklarından kalkıp o sese doğru gidiyorlardı. Bu her zaman olan bir şeydi, ama ben ilk defa o gün bunu fark edebildim. "Ve gidip yatağıma uzandım, hemen uykuya daldım. Rüyamda mahşer meydanındaydım. Terazi kurulmuş, hesaplar alınıyordu. Herkeste büyük bir kaygı, büyük bir korku. Sırası gelen yaklaşıyor, hesabını veriyor, sonra da cennete veya alt tarafta bulunan cehenneme doğru, vazifeli meleklerce götürülüyordu.

Hayatım ortada olduğu için, ben de akibetimi az çok tahmin edebiliyordum. Ve birazdan görülecek hesapla birlikte cehenneme gideceğimden adım gibi emindim. Derken sıra bana geldi ve günahı çok, sevabı az olan defterim cehennemlik mührü ile dürüldü.

İki koluma giren devasa zebaniler bağırışlarıma ve çığlıklarıma aldırmadan beni cehennemin kıyısına kadar getirdiler. Artık her şey bitmişti ve bir saniye içerisinde cehennem çukuruna, yani bırakın içinde kıyısında bile durulmaya tahammül edilemeyen çukura doğru itilecektim ki, arkadan birilerinin sesi geldi.

– Kimin sesi?

– Biz de arkaya doğru baktık merakla, kim bunlar diye. Ses devam ediyordu ısrarla, 'Bırakın onu.' diye.

– Neden bırakalım? dedi melekler.

– Bırakın onu, çünkü o bize bir gece yarısı infakta bulunmuştu ve biz o parayla öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılamıştık. Çok büyük bir ihtiyacımızı gidermişti."

– Melekler birbirlerine baktı. Ne yapacaklarını bilemediler ve gaipten 'Onlara yardım edene, yardımcı olun!' şeklinde bir ses geldi. Onlar şaşkın, ben şaşkın, mahşer meydanındakiler şaşkındı.

– Peki kimdi onlar?

– Onlar sizlerdiniz çocuklar. O esnada beni cehennemin kıyısından alan sizlerdiniz."

Adam bir yandan ağlıyor, bir yandan da anlatmaya devam ediyordu.

– Bizler mi?

– Evet sizler. Şimdi ben meyhanemi kapattım, hem de bir daha açmamacasına. Gidip tövbe ettim ve o işleri bırakarak kapınıza geldim. Sizden o parayı istemek de ne demek! Ben tüm parampulum, malım-mülküm, ailem ve evlatlarımla size geldim. Neyim varsa artık sizindir. Şimdi siz söyleyin, ben yapayım?

FAKİR BİR ÖĞRENCİ OKUTUP YETİŞMESİNE KATKIDA BULUNMAK İSTİYORUM

"Cömertlik bir ağaç gibidir. Kökü Cennet'te, dalları ise dünyaya sarkmıştır. Her kim, o ağacın altında yaşar ve cömertçe davranırsa, er-geç o ağacın dallarından birine tutunur ve o ağacın kökünün bulunduğu Cennet'e yükselir." (Kenzü'l-Ummâl, 6/571)

Bir öğretmen arkadaş anlatıyor:

Bir nimet bahşedildi mi, kıymetini bilip hemen değerlendirme yoluna gitmeli. Aksi hâlde her şey elimizden gider de arkasından bakakalırız. Vazifeli olduğum yerde, fakir öğrencilerin barındığı yirmi kişilik mütevazi bir orta öğrenim yurdu ile ilgileniyordum. Benim, fakir öğrencilerin eğitim-öğretimleriyle ilgilendiğimi bilen orta yaşlı bir amca bana gelerek:

– Sen öğrencilerle uğraşıyorsun. Benim de maddi durumum iyi. Fakir bir öğrenci okutup yetişmesine katkıda bulunmak istiyorum. Sen bir çocuk bul da ben bütün masraflarını karşılayayım. Ortaokulu, liseyi daha sonra da yüksek tahsilini yaptırır; bir insan yetiştirmiş oluruz. Bana bu zamanda bir insan yetiştirmek, on cami yaptırmaktan daha hayırlı gibi geliyor, demişti.

Ben de:

– Peki Hacı Amca, bir çocuk bulur okuturuz, demiştim.

Fakir ve kimsesiz bir öğrenci bularak hacı amcaya bilgi vermiştim. Fakat duydum ki, daha okullar açılmadan hacı amca, Kurban Bayramı vesilesi ile memleketine giderken yolda geçirdiği trafik kazası sonucu vefat etmiş. Şimdi bu fakir öğrencimizi ne yapacaktık! Bir öğrenci okutmak oldukça külfetli bir işti. Ayrıca benim de gelirim bir öğrenci okutacak kadar değildi.

Ailesine de "Çocuğunuzu alın götürün, zira onun masrafını çekecek zat-ı muhterem vefat etti; biz bu çocuğu bundan sonra okutamayız." deme imkânım da yoktu. Çünkü bu tür bir davranış hem ailenin, hem de çocuğun psikolojik olarak yıkımı demekti. Nasıl böyle bir davranışta bulunabilirdik?

Rahmetli hacı amcanın cenaze işlemleri bitmiş, ardından bir hafta geçmişti. Ailesine giderek, hanımı, iki oğlu, iki kızı ve damatları bir arada oldukları hâlde kendilerine:

– Hacı amcanın benden böyle bir istekte bulunduğunu, ben de bu isteği yerine getirerek çocuğu bulduğumu, liseye kaydını yaptırdığımı, şimdi ise hacı amcanın rahmetli olduğunu belirterek bu konuda ne düşündüklerini sordum.

Onlar da:

– Babam ne istediyse biz onu yerine getiririz,sen hiç merak etme, dediklerinde rahatlamıştım. Ancak iki hafta sonra bana söylenenler rahmetlinin kemiklerini sızlatacak anlamda idi. Şöyle ki:

– Biz düşündük taşındık ve şöyle karar verdik. Babamın parasıyla başkalarının çocuklarını okutacağımıza, kendi ailemizden bir fakiri okutalım, dedik.

Benim söyleyecek sözüm yoktu. Boynumu büküp evden ayrıldım. "Allah'ım o çocuğun masraflarını bir yerden gönderir, O'nun hazinesinde boldur." diye düşündüm. Allah hacı

amcaya rahmet eylesin, o herhâlde niyetinin mükâfatını ötelerde almıştır.

Ancak geridekiler düşünmelilerdi. Söz vermelerine rağmen, bizi zor durumda bırakmışlardı. Neticede daha sonraları aile öylesine korkunç bir miras kavgasına düştü ki, az kalsın rahmetliden kalan otomobili bile dörde böleceklerdi.

HOCAM BENİM ADIMA SİZ SÖYLEYİN!

"De ki: "Rabbim dilediği kimsenin rızkını, nasibini bollaştırır, dilediğinin nasibini de kısar. Siz hayır yolunda her ne harcarsanız Allah onun yerini doldurur. O rızık verenlerin en hayırlısıdır." (Sebe' sûresi, 34/39)

Ali Bey, Hacı Kemal Ağabey'i, işyerine gittiği bir gün, bir köşede ağlarken görmüştü. Bu zarif giyimli, kibar adam niye ağlıyor diye onu işyerine davet etmiş, uzun müddet sessizce hâlini seyrettikten sonra, derdini davasını anlamaya çalışmıştı. Bu kutsal derde, büyük çileye şahit olduktan sonra, o da bu hizmet kervanına dahil olmuştu.

Yine himmet ve gayretlerin yarıştığı bir gündü. İşte o günü yaşayanlardan Sadettin Bey'in şâhit olduğu ibretâmiz bir olay:

1980'li yılların başında, güzel ülkemizin gençlerini kötü alışkanlıklardan kurtarmak, hem de iyi bir eğitim görmelerini sağlamak için, gönül zengini insanlarımızla bir araya gelmiştik. Herkes kendi gücünün ve imkânlarının üstünde maddi katkılarda bulunmakta adeta birbiriyle yarışır derecede farklılık gösteriyordu.

Ali Bey'i de bir yıl önce tanımış ve çok samimî olmuştuk. Herkes verebileceği rakamları ifade ederken onun bir kenarda olayı

sükûnetle gözlemesi dikkatimi çekiyor, "Acaba bu söylenen rakamları abartılı buluyor mu?" diye düşünüyordum.

Dr. Abdullah Bey'in de nazarlarını onun üzerinde yoğunlaştırdığını fark ettim. Tam bu esnada Ali Bey,

– Hocam benim adıma siz söyleyin, dedi.

O da o yılların rakamıyla,

– Üç milyon desek, sizce uygun mu? diye sordu.

Ali Bey, "Tamam hocam siz bilirsiniz." demekle yetindi.

Ben şahsen bu rakamın fazla olduğu kanaatiyle Ali Bey'e bakınca, onun biraz sıkıntılı olduğunu sezdim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra kendisini işyerinde ziyaret ettim. Bana anlattıklarını hayretle dinledim. Akıllara durgunluk verecek hadiseyi öğrenince bunun sadece Allah'ın bir lütfu olduğunu anladım. Şöyle diyordu:

– O akşam ben hocamıza, siz söyleyin, dedim ama bu kadar büyük bir rakam söyleyeceğini beklemiyordum. Gerçi kendisi bana sordu ama ben de hayır diyemedim. Prensip olarak bu çeşit hayır hizmetleri için benden bir talepte bulunulduğu zaman ne vereceksem yirmi dört saat içinde taahhüdümü yerine getirmeyi itiyat hâline getirmiş biriyim. Çünkü o para kasamda durursa bundan rahatsız olurum.

Onun için ertesi sabah işyerine geldim ve düşünmeye başladım. Geçen sene yirmi beş milyon lira değerinde kumaş almıştım, ama sezonu kaçırdığım için elimde kalmıştı. Mesleğimizi yapanlar iyi bilir; aralık-ocak aylarında yazlık kumaşlar alınmaya ve işlenmeye başlar. Biz artık mart ayına girmiştik.

Depomda bulunan kumaşların satılması mümkün olmayacağı gibi, her sene moda çizgileri değiştiği için artık seneye de satılması imkânsızdı. Yani mallar elimde kalmıştı. Eğer bir çözüm yolu bulamazsam, bu benim ticarî hayatım için bir yıkım olacaktı.

Ama benim üç milyon lirayı da bugün mutlaka ödemem lâzımdı. Sabah erkenden işime geldim... Masamda oturuyor, kara kara düşünüyor, "Acaba kimden borç bulsam?" diye kıvranıyordum.

Ben böyle sıkıntı içinde düşünürken, dükkâna sarıklı, cübbeli, ayağında lastik ayakkabıları olan biri girdi. Tezgâhta elimde kalmış olan kumaştan numûne vardı. Üç-beş metre kestirip parasını bırakıp gitti. Arkadan aynı kıyafetle birkaç kişi daha geldi, onlar da aynı kumaştan üçer-beşer metre aldılar. Derken kıyafetleri aynı bu tarzda insanlar adeta dükkâna üşüştüler. Kumaşı alan parasını verip gidiyordu.

Merdivenler tam karşımda olduğu için olanlara şahit oluyordum. Sağ taraftan inenler içeri girip metre metre kumaş aldıktan sonra, merdivenlerin sağından yukarı çıkıyordu. Bir taraftan da yeni gelenler, merdivenlerin iniş tarafının sağından, doğru işyerime gelip malları adeta kapışıyorlardı.

Tezgâhtar arkadaşlar yetişemediği için komşuların da yardımı ile kan ter içinde dükkanda satış yapılıyor, diğer taraftan depodan mallar dükkâna taşınıyordu. Ben de hiçbir şey düşünemez hâlde şaşkın şaşkın dükkâna akan peşin paraları seyrediyor, neler olduğuna da bir mânâ veremiyordum. Âdeta beynim donmuş, düşünce melekelerimi kaybetmiş gibiydim.

Birkaç saat sonra işyerimde beraber çalıştığımız çocuklar, yorgunluktan bîtap düşmüş vaziyette "Ağabey mallar eridi." diye haber verdiler. Ne hikmetse, o ana kadar Cenab-ı Hak beni farklı bir âleme soktuğu için herhalde düşünemiyorken, birdenbire ayıldım ve acele işyerinden piyasaya koştum.

Tanıdığım esnaf arkadaşlara,

– Bugün şöyle şöyle kıyafetleri olan insanlardan sizlerden alışveriş yapan oldu mu, diye sordum. Sorduğum herkes,

– Hayır öyle kimseler gelmedi, görmedik, dediler.

Hâlbuki merdivenlerden tabiri caizse karınca sürüsünü andıran bir kalabalığın saatlerce inip çıkması ve bu insanların piyasa esnafı tarafından fark edilmemesi mümkün değildi. O zaman anladım ki, bu, Allah'ın bana borcumu ödemem konusundaki samimi ızdırabıma karşı verdiği peşin bir ikramdı.

İlk iş olarak, heyecanla üç milyon lirayı çantama koydum ve götürüp arkadaşlara teslim ettim."[4]

4 Abdullah Aymaz, 12.09.2010 tarihli Zaman Gazetesi'nden

EN SEVDİĞİM ŞEYLERDEN VEREREK O'NDAN YARDIM İSTERİM!

"Ey iman edenler! Kazandığınız şeylerin ve yerden sizin faydanız için bitirdiğimiz ürünlerin temiz ve güzel olanlarından Allah yolunda harcayın. Siz göz yummadan, içinize yatmaksızın almayacağınız bayağı şeyleri vermeye kalkmayın. İyi bilin ki: Allah her şeyden müstağnidir, asıl hamde layık olan O'dur." (Bakara sûresi, 2/267)

Hakkı Bey, gönlünü Hakk'a hizmet davasına adamış hayırsever bir işadamıydı. Yanına gelenlere,

– Ne içersin, diye sormazdı.

Her zaman,

– Ne yersiniz, derdi.

Verme, yedirme, yardım etme onda bir ahlâk hâline gelmişti. Vermeyi seviyordu. Ve hayatını "Veren el" olma üzerine kurmuştu.

O gün Samsun'da müthiş bir sel felaketi olmuştu. Yetkililerin ifadesiyle, "İki aylık yağmur iki saatte yağmıştı." Pek çok yer gibi, Hakkı Bey'in işyeri de sular altında kalmıştı.

Sabah namazıyla soluğu işyerlerinde alan esnafın morali gerçekten çok bozuktu. Tablo korkunçtu. Asfaltlar kabarmış, dükkânlar baştanbaşa sular altında kalmış ve malları ziyan olmuştu. Ama en korkuncu Hakkı Bey'in işyeriydi. Çevre esnafı onun dükkânını görünce hâline şükrediyordu.

O sabah tanıdık tanımadık herkes, "Geçmiş olsun"a gelmişlerdi. Üzüntülerini ifade edenlere teselliyi yine Hakkı Bey veriyordu.

– Mal O'nun, mülk O'nun, dilediği gibi tasarruf eder, biz O'ndan gelene razıyız, diyordu.

Evet, o gün herkes ondan bir ahlâk daha öğrenmişti. Ama bununla da kalmadı Hakkı Bey. Hatırı sayılır bir parayı hayır işlerinde kullanılmak üzere ihtiyaç sahibi öğrencilere yardımcı olmak amacıyla kurulan bir vâkıfa bağışta bulundu. Vakıf başkanı:

– Hakkı Bey, sizin bir sürü zararınız var. İhtiyacınız olan parayı alamam, demiş, ama onu ikna edememişti. Biraz daha ısrar edince Hakkı Bey:

– Siz hasta olunca doktora gidersiniz değil mi? Ben de başıma bir iş gelince O'na (celle celâluhû) başvururum. Ve en sevdiğim şeylerden vererek, O'ndan yardım isterim. Başıma gelenleri bir "uyarı" olarak görürüm. Demek ki, önceleri verdiğimiz yeterli gelmedi. Bu zarardan hayrımı artırmam gerektiğini anlıyorum, diye cevap vermesi herkesi çok şaşırtmıştı.

Evet mü'min, Allah ahlâkıyla donanmasının bir gereği olarak daima verici olmalıdır. Sosyal meselelerde olduğu gibi bu vericilik, onun maddi âlemine de yansımalı ve o, başkalarının huzur içinde yaşayabilmesi için elindeki imkânları rahatlıkla ve gerektiği ölçüde seferber edebilmelidir.

AYAKLARIYLA ÖRDÜKLERİNİ SATARAK ÖĞRENCİLERE BURS VERİYORDU

Allah Resûlü'nün hanımlarından Hz. Zeyneb çok becerikli biriydi; deri tabaklar, onu diker ve Allah yolunda sadaka verirdi. (Buhari, Zekat 11)

Doğuştan elleri yoktu. Ama o hayattan hiç kopmamıştı. Ağzından hiç isyana ve kaderi tenkide varan sözler çıkmamıştı.

– Hiçbir zaman özürlü olmaktan şikayetçi olmadım ve mutsuzluk duymadım. Allah beni böyle yarattı. Benim daha fazla ibadet etmem ve çevreme daha fazla yardımcı olmam için bu şekilde doğduğumu düşünüyorum, diyordu.

Ayakları vardı ve ayakları onun elleriydi aynı zamanda. Bütün işlerini ayaklarıyla yapıyordu. Ev işlerini bile. Evde ablasına yardım ediyor, bulaşık yıkıyor, yemek yapıyor, evin tozunu alıyordu.

En yakın arkadaşı ablasıydı. Onunla beraber aynı evi paylaşıyorlardı. Elleri olmamasına rağmen, o da evin bütçesine katkıda bulunmak istiyordu. Bu amaçla evlerinin etrafındaki bahçede sebze-meyve yetiştiriyordu. Onları satarak az da olsa bir katkısı olduğu için seviniyordu.

Daha sonra ayaklarıyla örgü örmeyi öğrendi. Ayak parmaklarına koyduğu şiş ve tığlarla kazak, hırka, takke, şal, atkı, çorap, şapka vs. örüyordu. Sonra da bunları satıyor, harçlığını çıkarıyordu.

Bir gün ablasından, yakın çevrelerinde bir araya gelen hanımların öğrenciler için burs topladıklarını öğrendi. Hanımlar zaman zaman kermes düzenliyor, ev harçlıklarından ayırdıkları paraları da bir araya getiriyor ve bütün bunları fakir öğrencilerin eğitimi için infak ediyorlardı.

O da içinden şunu geçirmişti:

– Allah'ım, keşke benim de imkânım olsaydı, ben de burs verseydim. Kendim eğitimimi tamamlayamadım. Keşke okumak isteyen öğrencilere bu şekilde destek olarak onların sevaplarına ortak olsaydım!

Bir müddet düşündü. Sonra aklına şu çözüm geldi:

– Ben biraz daha gayret etsem. Ördüğüm bu eşyaları satsam ve onların geliriyle burs versem.

Evet, bu güzel bir çözümdü. Hemen işe koyuldu. Artık zamanının çoğunu örgü yapmakla geçiriyordu. Önce küçük bir miktar himmet etti: Çeyrek burs. Kazandığı paranın büyük bir bölümünü, bu çeyrek bursu vermek için biriktiriyordu. Zamanı geldiğinde de bursunu teslim ediyordu.

Zamanla bursunu 300 liraya kadar çıkardı. Artık aylık üç yüz lira burs verebiliyordu. Rabbine çok şükrediyordu. Zaman zaman ödemeyi geciktirdiği oluyordu. Çünkü yaptığı ürünleri satamadığı veya paralarını alamadığı oluyordu. Bir defasında ablasına şunları söylemişti:

– Satamayınca, "Ne yapacağım?" diye kendi kendime düşünmeye başlıyorum. Üç yüz lirayı veremeyince çocuklar mağdur olacak diye uykularım kaçmaya başlıyor. Bu sırada çevrede

bulunan bir insan gelerek, açık kalan parayı şahsıma yardım olsun diye getiriyor. Ben de bir kuruşuna bile dokunmadan öğrencilere gönderiyorum. Böylece kalbime huzur doluyor.

Hele onun şu sözleri, eli ayağı sağlam pek çok insana ne güzel ders veriyor:

– Allah'ın nasip ettiği her günü insanlara bir faydam dokunsun diye geçiriyorum. Bazen çok zorlanıyorum ama yılmıyorum. Allah beni ayakta tutuyor. Son nefesime kadar Allah rızası için çalışacağım. Çünkü burs verdiğim çocuklar, dinini, vatanını ve milletini seven, bayrağına bağlı, Türkiye'nin geleceğini oluşturacak insanlar.

SEN BENDEN MAL İSTİYORSUN HOCA, MAL!

"Hayır! (Siz Allah'tan hep ikramı devam ettirmesini istersiniz ama,) yetime değer vermezsiniz! Muhtaçları doyurmaya teşvik etmezsiniz. Mirasları helâl haram demeden ne gelse yersiniz. Mal mülk sevgisi ise bütün benliğinizi kaplamış!" (Fecr, 89/17-20)

"Almayı" düşünmeden veren ve "vermeye" doyamayan insanlar yine bir araya gelmiş, beldelerindeki hayırlı hizmetler için himmet yapacaklardı.

Hatip, toplanan insanlara çok duygulu bir konuşma yaptı. Söyleyen dertliydi ve dert çok büyüktü. Katılanlar, hatibi ve derdi çok iyi anlamış olacak ki, birbiri ardına coşuyorlardı. Havada büyük rakamlar uçuşuyordu.

Sıra ona gelmişti. Şöyle bir ayağa kalktı. Dolandı ve tekrar oturdu. Bir daha kalktı. Belli ki sıkıntıdaydı. Vermek istiyor, ama olmuyordu anlaşılan. Hatip geceyi güzel bir duayla bitirdi.

Bu anlamlı gecede herkes evinin yolunu tutarken hatibi bekleyen biri vardı: Eli cebine gitmeyen o adam. Verememişti, ama vicdan azabından da bir türlü kurtulamamıştı. Hatibi odada yalnız yakaladığı anda:

– Hoca, sen benden can istemiyorsun ya, dedi heyecanla.

Biraz durdu ve hatibin şaşkın bakışları arasında sözünü tamamladı:

– Mal istiyorsun hoca, dedi. Mal!

Ve adam oradan uzaklaştı.

Evet, sevdiği malı Allah yolunda harcamak, her kişinin değil er kişinin işidir. Çünkü mala düşkünlük, insanın doğasında vardır. Bazı insanlara malını başkasına vermek, hele de çok sevdiği şeyi gözden çıkarmak, canından bir parça vermek kadar zordur.

Nitekim "Hayır! (Siz Allah'tan hep ikramı devam ettirmesini istersiniz ama,) yetime değer vermezsiniz! Muhtaçları doyurmaya teşvik etmezsiniz. Mirasları helâl haram demeden ne gelse yersiniz. Mal mülk sevgisi ise bütün benliğinizi kaplamış!" (Fecr, 89/17-20) ayet-i kerimesi bu hakikati dile getirmektedir.

Ancak insan, kendisine verilen malın bir imtihan olduğunu düşünmeli, malını ebedi kılma noktasında, her ne kadar kendisine çok zor gelse de ihtiyaç sahibi kimselerle paylaşmalıdır. Şu unutulmamalıdır ki, elinde imkân varken muhtaçları düşünmeyen insanın Allah'tan ikram beklemeye hakkı yoktur.

Derler ki, "Mal, canın yongasıdır." Aslında bilinmelidir ki, "Mal canın yongası değil, fidyesidir."

SIRTINIZ ASLA YERE GELMEZ!

"Cimri ile cömerdin durumu, göğüsleri ile köprücük kemikleri arasına zırh giyinmiş iki kişinin durumuna benzer. Cömert, sadaka verdikçe üzerindeki zırh genişler, uzar, ayak parmaklarını örter ve ayak izlerini siler. Cimri ise bir şey vermek istediğinde zırhın halkaları birbirine iyice geçer, onu sıkıştırır; genişletmek için ne kadar çalışsa da başaramaz." (Buhari, Cihâd 89)

Bir öğretmen anlatıyor:

Fakir öğrencilerin kalacakları yurdun inşaatını yapmaktaydık. İnşaatın kaba ve ince sıvaları bitmiş, doğramalar takılmıştı. Bir salonu tefriş etmiş, içinde zaman zaman vakfın yönetim kurulu toplantılarını yapıyorduk. Bazen de misafirlerimiz geliyor, onlarla hasbıhâl ediyorduk.

Bir gün, kendisine saygı ve muhabbet duyduğum bir Hoca Efendinin yolu inşaata uğrayıvermişti. Kendisini görünce heyecandan elimiz ayağımız dolaştı. Bizlere yaptığı sohbette, modern eğitim-öğretimin milletimizin geleceği açısından önemini, sabır isteyen iş olmasına rağmen eğitime yapılan yatırımın uzun vadeli, kalıcı ve faydalı olacağını anlattı.

Namaz vakti geldiğinde, abdestini tazelemek üzere lavaboya

giden Hoca Efendi'ye arkadaşımız, abdest alırken kullandığımız terlikleri uzatıp:

– Hocam buyrun, abdest alırken terlikleri giyin lütfen, dediğinde Hoca Efendi'nin sorduğu soru ve söylediği söz, her insanın kafasının bir kenarına silinmeyecek bir şekilde yazması gereken mahiyette idi. Arkadaşımıza sorduğu:

– Terlikler senin mi yoksa vakfın mı? sorusuna karşılık arkadaşımızın verdiği:

– Vakfın terlikleri, cevabını duyunca, Hoca Efendi aynen şöyle söylemişti:

– Ben vakfın terliklerini abdest alırken giyemem. Zira ötede onun hesabını nasıl öderim.

Biz ilahiyatçıydık. Kendimizce fetvayı vermiştik. Bal tutan parmağını yalardı. Bize göre vakfın işlerini görürken vakfın çayını, çorbasını içmek, vakfın terliklerini giymek en doğal hakkımızdı. Bundan başka türlüsü olur muydu hiç?

Buna göre, vakfın terlikleri abdest alırken bile giyilmezse, vakfın çayı, çorbası nasıl içilirdi? Bakış açımızdaki farklılığı görüp toparlanma ihtiyacı hissettik. O güne kadar yiyip içtiklerimizin günahı için ise Rabbimizden af niyaz etmekten başka çaremiz yoktu.

Aynı yıl, vazife yaptığımız yerde bulunan elma bahçelerinin sahipleri ile görüşerek, parası okul inşaatında harcanmak üzere, rüzgâr veya başka nedenler ile ağacından yere düşmüş elmaları toplayıp meyve suyu fabrikasına satmayı düşündük ve öyle de yaptık.

Arkadaşlarımız günlerce elma bahçelerinde dikenlerin arasından topladıkları elmalardan bir tanesini bile ağızlarına alıp yemediler. Çünkü bahçe sahipleri elmalarını vakfa bağışlamışlardı. Vakfın terlikleri bile abdest alırken giyilmez de vakfa bağışlanan elmalar yenir miydi? Tabii ki yenmezdi.

Bu arada başka bir bahçe sahibi, elma topladığımızı duyunca bana gelerek:

– Elma topluyormuşsunuz benim bahçenin elmasını da vereyim toplayın, hepsi sizin olsun, ağaçlardakileri de vereyim. Hiç olmazsa hayrımız olur, diyerek beni, bahçesini göstermeye götürdü. Bahçeyi dolaşırken bahçe sahibi bir taraftan da bana ısrarla elma yememi, çekinmemem gerektiğini söylüyordu. Her seferinde onun bu teklifini duymazdan gelerek geçiştiriyordum. Bir seferinde artık dayanamayarak kendisine:

– Ağabey, bu bahçenin elmasını vakfa bağışladın mı bağışlamadın mı, diye sorduğumda, yüzüme bakarak:

– Ne demek efendim herhâlde bağışladık, bahçenin elmasının hepsi vakfın, dedi.Bunun üzerine ben:

– O hâlde ağabey sen de şu saatten sonra bu elmalardan yiyemezsin, bu elmalar artık vakfın malı olmuştur. Senin değil, deyince şaşırdı. Bir müddet ne söyleyeceğini bilemedi.

Kendisine terlik hadisesini anlatıp, o büyük Hoca Efendiden aldığımız dersi aktardığımda omuzuma vurarak:

– Allah yolunuzu açık etsin. Bu anlayışta giderseniz sırtınız asla yere gelmez, dedi.

SİZİN SAHİP ÇIKAMADIĞINIZ BU GENÇLER KİMLERİN ELİNE DÜŞMÜŞ!

"Allah başkalarına adaleti, hatta adaletten de fazla olarak ihsanı, en güzel davranışı, muhtaç oldukları şeyleri yakınlara vermeyi emreder. Hayasızlığı, çirkin işleri, zulüm ve tecavüzü yasaklar. Düşünüp tutasınız diye size öğüt verir." (Nahl sûresi, 16/90)

Güneydoğu'nun kırsal bir dağ köyünde yaşıyorlardı. Yoksulluğun ve yalnızlığın iki taraftan sıkıştırdığı bu dağ köyünde yaşamak hem cesaret istiyordu, hem de sabır. Çünkü bir gün birilerinin gelip kapılarını çalacağını(!) ve kendilerini dağa çağıracaklarını çok iyi biliyorlardı. Hâlbuki onlar okumak istiyordu. Okumak ve "adam" olmak…

Peki bunu nasıl yapacaklardı? Kimden yardım isteyecek ve dertlerini kime anlatacaklardı? Ya da kim dinlerdi onları? Karar verdiler iki arkadaş: "Kaçalım!"

Kimselere haber vermeden baba ocağından uzaklaştılar. Kimselerin haberi yoktu gittiklerinden. Gittikleri yerde en kötü işleri yaptılar, en ağır işlerde çalıştılar. Okumak için geldikleri yerde

kitap alacak paraları yoktu. Ucuz tarafından, kullanılmış bir üniversiteye hazırlık kitabı buldular. Ve iki arkadaş, aynı kitaptan çalışmaya başladılar.

Aynı kitaptan aynı soruyu okuyor ve birlikte cevaplıyorlardı. Aynı sayfayı aynı anda çeviriyorlardı. Bu çalışma yöntemi önceleri zor olsa da zamanla keyifli hâle bile gelmişti.

Gündüz karınlarını doyurmak için çalışıyor; gece de sınava hazırlanıyorlardı. Yani anlayacağınız karın tokluğuna çalışıyorlardı.

Bu durum aylarca böyle devam etti. Ve nihayet mutlu son: İki arkadaş aynı üniversitenin aynı bölümünü kazanmıştı.

Ne kadar sevinmişlerdi. Gözyaşları için de kucaklaşmaları birbirlerine ne çok şey anlatmıştı. Ama bu sevinçlerini kimselerle paylaşmamalıydılar. Çünkü bu güzel haberi öğrenen birileri onları kendi hâllerine bırakmayabilirdi.

Ve kayıt zamanı…

Yol parasını denkleştirip Karadeniz'in o şirin iline geldiler. Geldiler ama, yanlarında harçlıkları bile yoktu.

Burada kimseyi tanımıyorlardı. Kimin kapısını vuracaklardı? Dertlerini kime anlatacaklardı? Kim sahip çıkacaktı onlara? Bu sorular düğüm olup sıkıyordu boğazlarını.

Çaresizdiler. Banklarda yattılar önceleri. Akşam simidiyle yaşadılar belli bir müddet.

Günler böyle geçip gidiyordu. İş bulmayı denediler; olmadı. Sanki sebepler onlar için sukût etmişti.

Bu şekilde bir gün çaresizce okul kantininde otururlarken, yaşça kendilerinden büyük iki genç yanlarına yaklaştı:

– Ne yapıyorsunuz hemşerim, dediler.

İki arkadaş birbirine baktı. Kimdi bunlar acaba? Simalarından

pek de tekin kimselere benzemiyorlardı. Ancak "hemşerim" ifadesi onlara sıcak gelmişti. Bu sırada yaşça daha büyük olanı,

– Siz burada sefil bir şekilde ne yapıyorsunuz? Niye yanımıza gelmediniz? Niye bulmadınız bizi? Hemşericilik öldü mü? diye çıkıştı onlara.

Sevindiler. Günlerdir duydukları en güzel sözlerdi bunlar. Bu en çaresiz zamanda artık sırtları yatak, karınları sıcak yemek görecekti.

İlk iki sene her şey yolundaydı. Hiçbir ihtiyaçları yoktu. Yaşça kendilerinden büyük olan gençler onların en temel ihtiyaçlarını karşılamışlardı.

Bu sırada Türkiye ardı arkası kesilmeyen şehit haberleriyle sarsılıyordu. Gün geçmiyordu ki, televizyonlarda gözü yaşlı bir anne görülmesin. Şehit acılarıyla yürekler yanıyor, gönüller dağlanıyordu.

Her şeyden habersiz, kendilerini okumaya vermiş iki genç de tedirgin olmaya başlamışlardı. Artık çevresindeki insanların kim olduklarını, kime hizmet ettiklerini iyice anlamışlardı. Dağdan kaçmış, ama onlara bağda yakalanmışlardı.

Ara sıra katıldıkları kin dolu toplantılardan da hiç hoşlanmıyorlar, ama ses de çıkaramıyorlardı. Nasıl çıkarsınlardı ki, ekmek vermişlerdi onlara, evlerini açmışlardı.

O sabah…

Evet, o sabah üniversiteye gitmek için hazırlanan iki arkadaşın yanına o ilk gün tanışıp yardım eli uzatan gençler geldi. Sözü uzatmadan:

– Eğitime gideceksiniz, dediler.

– Ne eğitimi?

– Hani her zaman "Sizin hakkınızı nasıl öderiz, demiyor muydunuz? İşte size fırsat!

…

Aradan günler geçmişti. Bu iki genç bu sefer Emniyet Müdürlüğü'ndeydiler. Dönemin Emniyet Müdürü, sivil toplum kuruluşlarını makamına çağırmış ve bu iki gencin hikâyesini kendi ağızlarından anlattırmıştı o duyarlı insanlara.

Hikâyeyi iki gencin ağzından dinleyen sivil toplum kuruluşu yetkilileri ise gözyaşlarını tutamamışlardı. Sonra Emniyet müdürü öğrencileri görevlilere teslim ederek şunları söylemişti onlara:

– İşte arkadaşlar, bunlar da bizim evlatlarımız. Ama bakın sizin sahip çıkamadığınız bu gençler kimlerin eline düşmüş? Kimlerin oyuncağı olmuş? Ne olur daha fazla gence sahip çıkın. Bırakmayın bunları o kötü niyetli insanların eline. Ne olur!

Evet, okuma azmiyle yurtlarından uzaklaşıp yollara düşen ve canlarını dişlerine takarak çalışan o iki arkadaş bombalı bir eylem hazırlığındayken suçüstü yakalanmıştı.

OĞLUM, HESABIMDAKİ PARAYLA BİR OKUL YAPTIR!

"Söyle o iman etmiş kullarıma: Namazı hakkıyle kılsınlar ve ne alışverişin, ne de dostluğun olmadığı gün gelmeden önce, gizli ve açık şekilde, kendilerine ihsan ettiğimiz rızıklardan, nimetlerden infak etsinler." (İbrahim sûresi, 14/31)

Hayatının son yıllarında mahalle camisinin müdavimi olmuştu. Her zaman demişti ya, "İşlerimi bitirip namaza başlayacağım. Göreceksiniz Hacca da gideceğim!" diye. İşte şimdi Hac hazırlıkları da yapıyordu Sabri Bey. Bütün fabrikaların yönetimini, banka hesaplarını oğluna devretmiş ve kenara çekilmişti.

Çok huzurluydu. Artık namaz da kılmaya başlamıştı. Kendini çok zinde hissediyordu. Önünde yaşayacağı daha çok yılları vardı.

Her gün muntazam sporunu yapıyor ve şehrin en meşhur diyet uzmanları gözetiminde günlük yemek programını uyguluyordu. Bundan hiç mi hiç taviz vermiyordu.

Gözü de arkada değildi Sabri Bey'in. Aslan gibi bir oğlu vardı ardında. Amerika'da eğitimini tamamlamış "çağdaş bir genç"ti. Oğluyla kafaları uyuşmasa da "Zamanın gençlerini serbest

bırakacaksın. Çok sıkmaya gelmez. Özgürce yetişsinler...” şeklindeki fikirlerini her ortamda söylerdi.

Namaz için gittiği camide yeni bir çevreyle tanışmıştı. Yeni çevre yeni arkadaşlar demekti. Artık hayatında bir araya gelmeyi hiç aklından geçirmediği insanlarla oturup kalkıyordu. Eski çevresi onunla birlikte olmak istemiyordu artık. Sabri Bey’in de pek umurunda değildi bu zaten. O, gününün büyük çoğunluğunu yeni tanıştığı arkadaşlarıyla geçiriyordu.

Zamanla bu yeni yakınlaştığı insanları yakından tanıma fırsatı bulmuştu. “Gerici” de değillerdi, “Yobaz” da. Kalbi Allah için atan ve gönlü vatan sevgisiyle dolu temiz Anadolu insanlarıydı. Tanıdıkça onları daha çok seviyor, sevdikçe bağlanıyordu. Ve geçmişteki önyargılarından mahcup oluyordu.

Yeni arkadaşlarını o kadar çok sevmişti ki, gündüzleri onlarla birlikte olmak onun için yetmiyordu. “Akşamları neler yapıyorsunuz?” diyerek onlarla daha fazla beraber olmak istediğini ifade etmişti. İçlerinden biri:

– Sabri Bey, arkadaşlarla akşamları çay içip sohbet ediyoruz. Sizin gelmenizden çok mutlu oluruz, dedi.

Akşamları artık samimi ve içten yeni arkadaşlarıyla tadına doyumsuz o sohbet meclislerinin müdavimi olmuştu. “Ben bugüne kadar nelerden mahrum kalmışım.” şeklindeki serzeniş ve pişmanlıkları o kadar içtendi ki…

O akşamki sohbeti üniversite öğrencilerinin kaldığı bir evde yapacaklardı. Evin sadeliği ve orada kalan gençlerin simaları etkilemişti onu. Lüks değildi ev belki ama etkileyiciydi, sıcaktı. Çok hoş bir manevi havası vardı ortamın.

O genç, neleri karıştırarak yaptığını bir türlü öğrenemediği o çayı getirirken yüzünde başka bir tebessüm vardı sanki. Yüzü bir ay ışığı gibi parlıyordu. Belli ki kıldığı namaz, onu güzelleştirmişti. Genç içten hâliyle ikram etti çayları.

Birlikte geldiği arkadaşına Sabri Bey:

– Bu delikanlı bu iş için kaç para alıyor, diye sordu.

– Niye sordunuz?

– Çok içten yapıyor da!

İnce bir tebessüm Sabri Bey'in dikkatinden kaçmamış olacak ki:

– Ben ciddiyim ya, diyebildi ancak.

– Bu üniversite öğrencisi, dedi arkadaşı.

Kısa süreli bir şaşkınlıktan sonra Sabri Bey:

– Ne yani, hiçbir ücret almıyor mu? Hiçbir beklentisi olmadan mı yapıyor?

– Elbette alıyorlar. Ama onların ücretini ne sen verebilirsin ne de ben. Onlar o ücreti Allah'tan bekliyorlar. Yani "Allah'ın rızası" için yapıyorlar. Israrla bizleri bu akşam onlar davet ettiler. Yüzlerinden anlamıyor musun ne kadar samimi olduklarını?

Sabri Bey'i bu sefer bir düşünce almıştı. Bakışlarından geriye gittiği belliydi.

– Benim oğlanın elinden bugüne kadar bir bardak çay içmedim ben. Bize bu ilgiyi gösteren bu delikanlılar kim bilir ailelerine nasıl bir sevgi duyuyorlardır! İmrendim doğrusu, diyerek derin bir iç çekti kendi kendine.

Tatlı bir sohbetten sonra içilen çaylar, dudaklarda o güne kadar anlamını bilemediği bir şeyler bırakmıştı. Günlerin tadı ve anlamı değişmişti Sabri Bey için. Tabiî ki gecelerin de.

Sonbaharın son yapraklarını düşürdüğü bir günün sabahıydı. Acı bir telefon çaldı: "Sabri Bey'i yoğun bakıma yatırmışlar!"

Yeni tanıştığı ve artık bırakmayı düşünmediği arkadaşları o meşhur hastanede aldılar soluğu. Biraz sonra Sabri Bey'in mecalsiz bedeni kapıda göründü. İnanılması zor bir hâldeydi. Doktorlar ve hemşireler çevresini sarmıştı. Kansere yenik düşmüştü Sabri Bey. Doktorlar yakınlarına:

– Bu hafta sonunu getiremez. Evine götürebilirsiniz. Tıbben yapacağımız hiçbir şey kalmadı, dediler.

Sabri Bey'i yarı cansız bir şekilde evine götürdüler.

Ertesi gün, yeni arkadaşları ziyaret için evine gittiler. Ümitsizce ve bitkin bir bakışla "Hoş geldiniz." deyişi hepsini çok etkilemişti. Yanından ayrılmayan oğluna bakarken gözleri dalıyordu. Sonra oğlunun elini tuttu ve:

– Oğlum, dedi. Son bir isteğim var senden.

Oğlu, yarı isteksiz bir tavırla:

– Dinliyorum, dedi.

– Hesabımdaki paranın bir kısmıyla rahmetli annen ve benim adıma bir okul yaptır, diğer kısmıyla da ihtiyaç sahibi öğrencilerin kalacağı bir yurt yaptır. Masraftan sakın kaçma. Ailemize layık olsun oğlum. Dükkân ve evlerin kirasıyla da ihtiyaç sahibi öğrencilere aksatmadan aylık burs ver. Bu öğrencileri -yeni tanıştığı arkadaşlarını işaret ederek- bu arkadaşlar biliyorlar. Onlardan yardım isteyebilirsin.

Sabri Bey'in bu konuşmalarından oğlunun memnun olmadığı her hâlinden belliydi. Devam edecekti ki oğlu buna fırsat vermedi:

– Babaaaa! Müsaade edersen neyin nereye ve kime verileceğine ben karar vereyim artık. Bundan sonra ben düşüneyim. Sen kendini yorma. Eh, bu kadar eğitim aldım ben!

Oğlunun bu sözlerinin ne anlama geldiğini anlamıştı Sabri Bey. Herkesin başı önüne düşmüştü. Son anında oğlunun bu ifadeleri Sabri Bey'in yüreğini acıtmıştı.

Elini oğlunun elinden yavaşça çekti. Ve yorgun başını arkadaşlarına doğru çevirdi. Onlara mahzun mahzun baktı. Çok şey anlatmak istemişti bu bakışlarıyla. Ve ondan geriye sadece bu bakış kaldı. Sadece bu bakış…

Sabri Bey vefat etmişti!..

SADAKA MALI EKSİLTMEZ

Hz. Ebu Hureyre (radıyallahu anh): "Resûlullah (aleyhissalatu vesselâm) buyurdular ki: "Mal sadaka ile eksilmez." (Müslim, Birr, 69)

Zonguldak ilimizde gıda sektöründe bölge bayiliği yapan bir iş adamı anlatıyor:

Bir iş için İstanbul'a gitmiştim. Yakın bir arkadaşımın yanında oturuyor, çay içip sohbet ediyorduk. O sırada yanımıza ihtiyaç sahibi öğrenciler için burs toplayan bir öğretmen arkadaş geldi. Arkadaşımdan burs istedi. O da zaten önceden söz verdiği miktarı çıkarıp verdi.

O esnada arkadaşım bir bana bir de öğretmene baktıktan sonra bıyık altı gülerek,

– Bu dostum da çok cömerttir. Kaçırma bundan da al, deyip beni gösterdi. Ben de hemen,

– Ben Zonguldak'ta zaten veriyorum. Beni sıkıştırmayın lütfen, dedim.

Ama kurtulmak ne mümkün! Öğretmen arkadaş ısrarla benden de bir şeyler vermemi istiyordu. Arkadaşım da bir taraftan

bastırıyordu. Bunun üzerine 600 liralık çek kestim. Bu rakamı azımsadılar.

– Yapmayın abi, siz daha fazlasını da verebilirsiniz, dediler. Ben de Allah'a tevekkül edip 500 liralık bir çek daha kestim. Öğretmen arkadaş sevinçten havalara uçuyordu. Dualar ederek gitti.

Ertesi akşam Zonguldak'a döndüm. Büroma gittiğimde bayisi olduğum ürünlerin birinin merkezinden bir faks geldiğini gördüm. Allah'ın işine bakın ki faksta geçen ayki satışlarımdan dolayı bir milyar yüz milyonluk prim kazandığım yazıyordu.

Rabbim, daha dün kestiğim çeklerin bedelini sabah geri göndermiş ve Efendimiz'in: "Sadaka malı eksiltmez" hadisini bir kere daha doğrulamıştı.

BU MİLLETİN HİMMETİ ÂLİDİR

"Onlar öyle kimselerdir ki Rabb'lerinin çağrısına kulak verip, namazı hakkiyle ifa ederler. İşlerini istişare ile yürütürler, kendilerine nasib ettiğimiz imkânlardan hayırlı işlerde sarf ederler." (Şûrâ sûresi, 42/38)

17 Ağustos depremi mağdurlarından bir zat anlatıyor:

17 Ağustos depreminin üzerinden henüz bir gün geçmişti. Yıkılanlar yıkılmış, artçı şoklar devam ediyordu. Evlerimize girip ihtiyaçlarımızı alma ve giderme şansımız hemen hemen yok gibiydi. Çünkü ciddi bir sallantıda evlerimiz yıkılır da içinde kalırız korkusunu yaşıyorduk.

Fırınlar hasar görmüş, ekmek çıkmıyordu. Sular akmıyordu. Çocuklarıma, elimizde bulunan az miktarda suyu içmek için saklamalarını, namaz abdesti için teyemmüm yapmalarını söyledim. Çünkü çok ciddi bir sıkıntı ile karşı karşıya kalabilirdik. Bir taraftan da göçük altında kalan yeğenimin babasının ve annesinin yanında bulunup onları teselli etmeye çalışıyordum.

Tam bir çaresizlik içindeydik. Fakat unuttuğumuz ve düşünemediğimiz, bu milletin âli himmeti idi. Depremin daha ikinci günü sabahında bulunduğumuz yere Afyon plâkalı, kasası branda

kaplı bir kamyon gelip durdu. Kamyonu kullanan otuz yaşlarında Anadolu'nun yağız delikanlısı yanımıza gelip selâm vererek toprağın üzerine diz çöküp edeple oturdu. Geçmiş olsun dedikten ve başsağlığı diledikten sonra titrek sesi ile:

– Ağabey, Afyonlu arkadaşlarımız sizin yaralarınızı kısmen sarmak ve size yardımcı olmak amacı ile çamsakızı çoban armağanı bir miktar yardım gönderdiler, dediğinde bizim başımız yere düşmüştü. Çünkü o güne kadar böyle bir şey başımıza gelmemişti. Bizim sessiz kaldığımızı gören kamyon sürücüsü kardeşimiz ağlayarak:

– Ağabey ne olur, Allah rızası için çekinmeyin, bugün sizin başınıza gelen, yarın bizim başımıza gelir. Siz de bize getirirsiniz. Bizi bu hayırdan mahrum etmeyin, dedi.

Biz ezile büzüle kamyonun yanına varıp kapağın açılmasını bekledik. Kapağın açılması ile gördüklerimiz bizleri şaşırtmıştı. Kamyonun içinde bir kuş sütü eksikti. Afyonlu kardeşlerimiz yiyecek içeceklerin yanında çocuk bezine ve çocuk mamasına kadar her şeyi düşünmüşlerdi. Koca kamyonun kasasını çeşit çeşit şeylerle doldurmuşlardı. Allah kendilerinden razı olsun. Allah onlara böyle acılar göstermesin.

Depremin birinci günü akşamı idi ki yanımıza yaklaşıp duran Bursa plâkalı otomobilin içinden bu sefer yetmiş yaşlarında bir nine inerek:

– Geçmiş olsun yavrularım! Allah beterinden saklasın! Ölülerinize Allah rahmet eylesin! Sizin acınızı paylaşmaya geldim, size kendi ellerimle pişirdiğim sıcak çörekleri getirdim, dedi.

Son derece duygulanmıştık. Yetmiş yaşlarındaki ihtiyar nine fırını ne zaman yakmıştı? İhtiyarlamış elleri ile hamuru nasıl yoğurmuştu? Fırında ne vakit pişirip de bize yetiştirmişti? Somuncu babanın torunu olduğu belli idi. Nur yüzü gibi, dili de ekmeği de

çok tatlı idi. Allah onlara da onun soyuna da bu acıyı yaşatmasın. Ötelerde kendisini Hazreti Hatice annemize komşu eylesin.

O büyük felakette acıları sarmaya koşanlar ve böyle her hadiseyi kendileri için fırsata çevirenler, Rabbin o büyük gününde, yalnız bırakılmayan, korunup kollananlardan olma bahtiyarlığına erişecekler, Allah'ın (celle celâluhû) inayetiyle.

SÖZÜM OLSUN, SENEYE VERİRİM!

"Sizden herhangi birinize ölüm gelip çatmadan önce, size nasib ettiğimiz imkânlardan Allah yolunda harcayın! Ölüm gelip çatınca: "Ya Rabbi, az mühlet ver bana, bak nasıl hayırlar yapacağım, tam takva ehlinden olacağım!" diyecek olsa da Allah vâdesi gelen hiçbir kimseyi ertelemez. Allah yaptığınız her şeyden haberdardır." (Münafikûn sûresi, 63/10-11)

Bir hizmet eri anlatıyor:

Şehrimizde diğer illerden gelen üniversite öğrencileri vardı. Bunlar arasında ihtiyaç sahibi öğrencilerin çokluğu, duyarlı insanları düşündürüyordu. Bir şeyler yapmalıydılar. Bir çare bulmalıydılar.

Bir çare olma ümidiyle şehrimizin ileri gelenlerinin yanına gidip derdimizi anlatmaya karar verdik. Kendisi Samsun'un en meşhur caddelerinin birinde iş yapıyordu. Varlıklı biriydi ve pek çok muhtaç gönlü sevindirecek güçteydi. Yanına gittik. İhtiyaç sahibi öğrenciler hakkında bilgi verdik.

Önce bizi büyük bir nezaketle dinledi. Ancak konu "verme"

koridoruna gelince hava birden değişti. Göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Dudakları bir türlü "evet" sözcüğüne yanaşmıyordu. Herkes de biliyordu ki, verebilirdi. Ama olmuyordu işte.

– Seneye söz... diyerek bizi nezaketle (!) uğurladı.

Aradan tam bir sene geçmişti. O işadamının sözünü hatırladık. Söz vermişti vermeye ve söz vermiştik gitmeye. Onu uzaktan da olsa tanıyan bir işadamını alarak işyerine gittik.

Bizi karşılayan işyeri çalışanına:

– Affedersiniz, Sinan Bey'le görüşebilir miyiz, dedik.

Çalışan bize anlamlı anlamlı baktı ve:

– Sizlere ömür, geçtiğimiz hafta kendisini kaybettik efendim, dedi.

İnsan, kendisini hem dünya, hem ahiret saadeti kazandıracak olan pek çok hayır çeşmesini "Yarın yaparım." diyerek kapatır. Bu düşünceye kapılıp hayır işlerini erteleyenler hüsrana kapılabilirler. Nitekim Rahmet Peygamberi "Yarıncılar helak oldu!" buyurmuyor mu? Başka söze ne hacet...

İŞTE KASA, İŞTE ANAHTAR, NE KADAR İHTİYACINIZ VARSA ALIN!

"Âdemoğlu, malım malım deyip duruyor. Hâlbuki ey insanoğlu! Yiyip tükettiğin, giyip eskittiğin veya sadaka olarak verip sevap kazanmak üzere önden gönderdiğinden başka malın mı var ki?" (Müslim, Zühd 3-4)

Hayatın en alt basamaklarından başlamış ve zirvelere çıkmıştı. Kendine koyduğu bütün hedeflere ulaşmıştı. Bir kısmına göre de "Ununu elemiş, eleğini asmıştı."

Duyarlı ve duygusal biriydi. Ama bir eksiği vardı:

"Eli cebine bir türlü gitmiyordu."

Kendi ifadesiyle,

– Vallahi para verirken içimden bir şeyin koptuğunu hissediyorum, diyordu.

O sene ihtiyaç sahibi öğrencilerin burs ihtiyacı için, bir işadamıyla yanına gitmiştik. Duyarlılığına güvenerek yardım talep ettik.

Sıkıldı, bunaldı önce. İstiyor, ama veremiyordu. Belli ki, nefsiyle mücadele ediyordu. Bizi boş çevirmek de istemiyordu.

Biz tam ümidi kesmiştik ki, hiç beklemediğimiz bir şey yaptı. Kasanın anahtarını elimize verdi ve:

– Hocam, ben lavaboya gidiyorum. İşte kasa, işte anahtar. Ne kadar ihtiyacınız varsa, ne olur alın ve kullanın. Bu bir tavır değil. Ve beni yanlış anlamayın. Elim gitmiyor. Veremiyorum işte, diyerek ofisten uzaklaştı.

BUGÜN İÇİMDEN ON YEDİ ÖĞRENCİYE AYAKKABI ALIP GİYDİRMEK GEÇTİ!

"Mallarını gece ve gündüz, gizli ve açık hayra sarf edenler var ya, onların mükâfatları Allah nezdindedir. Onlara korku yoktur, üzüntü de çekmezler." (Bakara sûresi, 2/274)

Şakir Öztürk anlatıyor:

Yalova'da fakir ve kimsesiz öğrenciler için açılan yurtta, on yedi tane fakir öğrenci barınmakta idi. Öğrencilerin yeme-içme dâhil, kırtasiye, okul, kılık ve kıyafet masraflarının tamamı vakıf tarafından karşılanmaktaydı.

Okullar açılınca, yurtta barınacak olan öğrenciler, köyünden kentinden gelerek yurda yerleştiler. Ancak kılık-kıyafetlerinin alınıp, çocukların okula hazırlanması gerekiyordu. Arkadaşlarının arasında bu çocukların mahcup olmamaları gerekirdi.

Yalovalı hayırseverlerin himmetleri ile çocukların birçok ihtiyaçları giderildi. Ancak ayakkabıları yoktu. Yalova esnafından sevdiğim, saydığım ve dostluğuna güvendiğim bir ağabey ile görüşüp kendisine, çocukların ayakkabı ihtiyaçlarını almam gerektiğini ve parasını daha sonra ödeyebileceğimi

söyledim. Sağolsun ağabey, her zaman olduğu gibi bana her türlü kolaylığı göstererek çocuklarımızın ihtiyacı olan ayakkabıları verdi.

Biz ihtiyacımızı görüp rahatlamıştık. Çocuklarımız tepeden tırnağa çiçek gibi giyinmişlerdi. Ben de artık rahat uyuyabilirdim. Çünkü onlar üzerimizde birer emanetti. Elimiz daralmıştı, yurttaki öğrencilere aldığımız ayakkabıların borcunu üç-dört ay geciktirmiştik. Bu durum bizi üzüyordu. Çünkü ayakkabıları aldığım yer de sonuçta bir ticarethane idi.

İyi niyeti suistimal etmemeliydik. Onun da kendine göre ödemeleri ve giderleri vardı. Bu düşünceler içinde, zaman zaman mağazanın önünden geçerken sıkılıyor, bazen de yolumu değiştiriyordum. Kendi gelirim de aldığım on yedi çift ayakkabının borcunu ödeyecek durumda değildi. Bir gün çantamı alıp görev yaptığım okula giderken baktım ki, karşı taraftan, Yalova'daki bütün hayır işlerinin altında imzası bulunan, ömrünü hayra adamış, bir gönül insanı olan İsa Karakaş Amca geliyordu. Bana:

– Şakir Efendi; okulda sana baktım yoktun, seni göreyim istedim, dedi.

– İsa Amca hayrola, nedir sıkıntın, dediğimde rahmetli:

– Bugün içimden on yedi tane öğrenciye ayakkabı alıp giydirmek geçti. Aklıma da sen geldin. Senin ilgilendiğin çocuklar vardı. Onları düşündüm, dedi.

Şaşırmıştım. Güleyim mi; yoksa Rabbimin sonsuz lütfuna sevinçten ağlayayım mı? Borcum olan, on yedi tane çocuğun ayakkabı parası idi; İsa Amca da gönlünden on yedi çocuğa ayakkabı almak geçtiğini söylüyordu. Sevinçten çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Toparlanarak:

– Amca, on yedi tane yeni ayakkabı almaktansa, daha önce çocuklara aldığım on yedi çift ayakkabı borcunu ödeyebilir misin, dediğimde İsa Amca:

– Neden olmasın, tabii onları da öderim. Hemen gidip ödeyeyim, dedi.

Gidip borcu ödemiş. Ben de rahatlamıştım. Yüce Yaratan da İsa Amca'ya öbür âlemde genişlik versin. Gül devrinin mutlu insanlarına komşu eylesin. Âmin.

BU İŞİ LAHMACUN SATARAK MI YAPACAKSIN?

"İki kimseye gıpta etmekte zarar yoktur: Kendisine bahşedilen serveti Allah yolunda infak eden imkân sahibi ve Allah'ın lutfettiği ilimle amel edip onu başkalarına da öğreten kimse." (Buhârî, İlim 15)

İnfak kahramanlarının günümüzdeki temsilcilerinden Lahmacuncu Fethi Abi'yi bir dertli şu ifadelerle anlatıyor:

O, elinde lahmacun arabası, sokak sokak dolaşıp lahmacun satan birisiydi. Bu şekilde rızkını, çoluk çocuğunun nafakasını çıkarmaya çalışıyordu.

O günlerde şehrimize gelen üniversite öğrencilerine barınabilecekleri müsait evler arıyor, bulmakta zorlanıyorduk. Bir gün Fethi Bey, gözleri dolu bir şekilde bana geldi ve şöyle dedi:

– Hocam siz talebelere ev arıyormuşsunuz. Ben şu arabacığımla lahmacun sata sata iki kulübecik ev yaptım. Bu iki kulübecikten birisi bana yeter. Kabul buyurursanız, ikincisinin içinde talebeler kalsın diye vermek istiyorum.

Rabbimin rızası istikametinde samimi olarak getirilen bu teklife “Hayır” diyemedim. Bu tablo beni çok etkilemişti.

Ancak hayra aç olan bu insan, bununla doymamıştı. Aradan altı-yedi ay geçti. Yine yanıma gelip bana şu teklifte bulundu:

– Hocam evin kapısı önünde bir bahçe var ya, ben bu bahçeye bir yurt yapıp da burada yüz talebeyi barındırmak istiyorum.

Ben sokaklarda küçük el arabası ile lahmacun satan bu adamın yüzüne şaşkın şaşkın baktım ve,

– Bu işi nasıl yapacaksın, dedim.

– Hocam Allah’ın yardımıyla, bu arabayla ben bu işi yaparım, dedi.

O günden sonra sokak sokak dolaşıp saatlerce lahmacun arabasıyla lahmacun sattı. Biriken parayla yavaş yavaş yurt inşaatına başladı. Önce temel, sonra birinci kat, ikinci kat derken bina inşaatını bitirdi.

Bu elbette kolay bir iş değildi. Türlü türlü sıkıntılara, fedakârlıklara katlandı. Hiç unutmuyorum inşaatın devam ettiği günlerde bana iletilmek üzere bir arkadaşıma şunları söylemişti:

– Kardeş, hocama söylesen, acaba giyip kullandığı eski ayakkabılardan var mı? Ayağımda ayakkabı kalmadı. Verse de giysem…

ANLASANA İŞTE VEREMİYORUM, VE-RE-Mİ-YO-RUM!

"Allah'ın kendilerine lütfu ile bol bol verdiği nimetlerde cimrilik edip harcamayanlar, sakın bu hâli kendileri için hayırlı sanmasınlar. Hayır, bu onların hakkında şerdir. Cimrilik edip vermedikleri malları kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Kaldı ki göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah ne yaparsanız hepsinden haberdardır." (Âl-i İmrân sûresi, 3/180)

Bir iş adamı anlatıyor:

Üniversiteler açılmış ve şehirde gözle görülür bir hareketlilik başlamıştı. Tanıdığım dostlarımın,

– Bu sene vakfımıza, ihtiyaç sahibi çok öğrenci başvurdu. Bu çocuklar bizlere emanet. Bize, onlara burs bulma noktasında yardımcı olur musunuz, çaresizliğindeki tekliflerine duyarsız kalamazdım. Uzun süre kaldığım bu sahil şehrinde nazım geçecek epeyce dostum olmuştu.

Beni kırmayacak pek çok işadamıyla dost olmuştum. Önce "o işadamı"ndan başlamalıydım. Çok parası vardı. Öyle ki şehirde herkes onun aldığı arsalardan, dükkânlardan bahseder olmuştu. Onun ise işten-güçten başını kaldıracak zamanı yoktu.

Aramızda iyi bir dostluk vardı. Ailecek de görüşüyorduk. "Hayır" diyeceğine hiç ihtimal vermiyordum. Evet, evet ondan başlamalıydım.

Randevu aldıktan sonra bir işadamı arkadaşımla fabrikasına gittik.

Karşılıklı hasbihal ediyorduk ve ben bir türlü konuya giriş yapamıyordum. Konudan konuya girip çıkıyorduk. Ama benim bir derdim vardı ve nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Konu, öğrencilerden açılınca daha fazla bekleyemedim.

– Efendim, burası bir üniversite şehri. Ve yüzlerce ihtiyaç sahibi öğrenci var. Türkiye'nin dört bir tarafından gelen bu çocuklar, gerçekten ihtiyaç sahibi. Bunlara bakmak boynumuzun borcu. Nasıl ki Mekke'den Medine'ye hicret eden muhacirlere Medineliler sahip çıkmış, biz de bu gençlere sahip çıkmalıyız. Onlara 'Ensar' duyarlılığı göstermek buranın esnafının işi… diye başlayan uzun bir konuşma yaptım.

Duraksadı. Tavırlarından anlamıştım sıkıldığını. Belli ki beni de kırmak istemiyordu.

– İşler... Piyasa...

Bu sefer ben sıkılmaya başlamıştım. Anlamsız ve bakımsız cümleler ardı ardına gelirken moralim altüst olmuştu. Beni kırmayacağını düşünmüştüm. Eli boş dönmeyeceğimden çok emindim. Ama anlaşılan yanılmıştım.

Karşılıklı ikna çabaları dakikalarca devam etti. Ben zorladıkça o kaçıyordu sanki.

Son bir hamle yapayım, diye cümleye başlamıştım ki sözümü kesti. Ve hayatım boyunca unutamayacağım şu ifadeleri haykırdı yüzüme:

– Anlasana kardeşim!.. Ve-re-mi-yo-rum. Ve-re-mi-yo-rum. İstiyorum ama olmuyor. Olmuyor. İçim içimi yiyor görmüyor musun?

Elbette Allah yolunda verme de bir nasip meselesi. Elinde imkânı olduğu hâlde bin bir türlü mazeretin arkasına sığınıp vermekten uzak durmak ne büyük talihsizlik!

ELLER ARDI ARDINA KALKIYOR, HERKES COŞTUKÇA COŞUYORDU!

"Allah'ın rızasını kollamak ve ruhlarındaki imanı kökleştirmek için mallarını harcayanların durumu ise bir tepedeki güzel bir bahçenin hâline benzer. Bir bahçe ki ona bol yağmur yağar, meyvelerini iki kat verir. Bol yağmur düşmese de hafif bir yağmur, bir çisinti de yetişir. Allah ne yaparsanız hepsini görür." (Bakara sûresi, 2/265)

Ramazan Çakır anlatıyor:

Şubat ayının bir pazar sabahı gökten çisil çisil rahmet yağarken, geniş ve yemyeşil okul bahçesinde tatlı bir koşuşturmaca yaşanıyordu. Herkes sabahın erken saatlerinden itibaren salondaki yerini çoktan almıştı bile! Yüz elli civarında öğrenci velisi, öğretmenler, belletmenler salonu tıka basa doldurmuş, bir grup ise ayakta kalmıştı.

Müdürümüzün, günler öncesinden kafasında yoğurduğu duygu ve düşüncelerini mükemmel Kazakça'sıyla birleştirip, akıcı bir üslûpla dinleyicilere şeker şerbet gibi sunması gönüllerde makes bulmuştu. İçli yürek sözleri, duygu dolu kelimelerin sırtına

yüklenmiş; bekleşen sinelere, pür dikkat kesilen gözlere sirayet etmiş, canlılık vermişti.

Önce okulumuzun başarıları, genel işleyişi ve yapılan sosyal ve sportif faaliyetler hakkında bilgiler sunuldu. Sonra somut örneklerle bu velût ve münbit topraklarda açılan ilim yuvalarının gelecekteki rolü ve istikbalin devlet adamlarını yetiştireceği anlatıldı.

Türkiye'ye giden velilerden birisi ise:

– Biz gittik gördük. Orada öğretmen ve belletmenler, okulların ısınma, su, elektrik gibi problemleriyle değil; sadece eğitim-öğretimle meşgul oluyorlar. Kalan bütün işleri ise eğitime gönül veren fedakâr işadamları yapıyor, diye anlattı.

Başka bir veli ise kalbinin derinliklerinden gelen hisleri, dilinden dökülen teşekkür kelimeleriyle şöyle aktarıyordu:

– Oğlum Türkiye'de okuyor ve bütün masraflarını hayırsever bir işadamı karşılıyor.

İlk veren kişi olmanın mutluluğunu yaşayan başka bir veli ise:

– Biz Kazağız! Bu evlâtlar bizim, bu okullar hepimizin, gelin bir olalım, birlikte destek verelim derken, kendi hâlince tarifsiz bir sevinç yaşıyordu.

"Hayırlı işlerde acele ediniz." hadis-i şerifi bir an kulaklarımda yankılanmaya, uğuldamaya başladı. Eller ardı ardına kalkıyor, herkes az da olsa bir şeyler vermenin heyecanı ve süruruyla coştukça coşuyordu. Bir arkadaş söylenen rakamları beyaz bir kâğıda aktarırken; "Acaba bu bir kurtuluş reçetesi mi?" diye düşündüm. Öyle bir tablo meydana gelmişti ki! Bu anı anlatmak için kelimeler kifayetsiz, sözler yetersiz kalırdı.

Bir Koreli, "Ben de varım!" diyerek, verenler kervanındaki müstesna yerini çok geç kalmadan aldı. O sırada, başka bir veli:

"Benden 20 ton asfalt. Kendi kamyonumla getiririm." derken, adeta yüreğine sevgiden bir yol kuruyordu.

Orta yaşlı bir veli ise yaşadıklarını şöyle anlattı kısaca:

– Geçen yıl Almatı'daki Fizmat Lisesi'nin mezuniyet törenine katıldım. Bilim müsteşarı, "Kazakistan'da şu anda 28 fabrika işliyor." deyince şaşırdım ve hayrete düştüm. Sonradan öğrendim ki; bunlar tıkır tıkır işleyen 28 Kazak-Türk Lisesiymiş!

Kazak, Türk, Özbek, Koreli, Rus herkes coşmuştu. Belki diller, dinler, kültürler, renkler, meslek ve cinsiyetler ayrıydı. Fakat gaye birdi. "Halka hizmet, Hakk'a hizmettir." parolasıyla kurulan ve dünyanın yüzyıllardır hasretle beklediği, hoşgörü ve sevgi okullarına destek olmak, onlara omuz vermekti. Verenler, veriyordu! Veremeyenler ise boyunları bükük, iki büklüm bir şekilde, bir şeyler verememenin ezikliğini yüreklerinde hissediyorlardı. Kimi masanın altına, sağına-soluna bakınıyor, kimisi de alnından boşalan terleri siliyordu.

Bir an cebimi yokladım. Cebimde bir miktar para vardı. Fakat bir türlü elim varmıyordu! Çünkü o gün pazara gitmeyi ve haftalık ihtiyaçlarımı tedarik etmeyi düşünüyordum.

"Vereyim mi, vermeyeyim mi?" diye nefsimle sıkı bir pazarlığa girerken, hayatının baharında olan genç ve dinamik İngilizce öğretmeni ileriye atılarak:

– Herkesin coştuğu bir günde, ben de bir şeyler vermek istiyorum. Benden de bu kadar! deyince içimde bir eziklik, bir burukluk hissetmiştim. Yine ilk olamamıştım. Hemen kararımı verdim ve cebimdeki akrepten kurtuldum. Şimdi benim ismim de o beyaz sayfada yazılıydı.

Şimdi coşma sırası öğretmenlere gelmişti. Kandan irinden deryaları aşan eğitim ordusunun gönüllü neferlerinin maddî

engellere takılıp kalması düşünülemezdi bile! Nitekim öyle de oldu.

Her yerde önde oldukları gibi, bu yarışı da önde bitirdiler. Son nokta konulmak üzereyken ne olduysa, tam o sırada oldu. Seksenine merdiven dayamış, ak saçlı, nur yüzlü, eli öpülesi ninem yavaş yavaş ön sıralara doğru yaklaştı. Kuşağının arasından çıkarttığı çıkının içinde kalan ve belki de bir aylık nafakasına yetecek buruşuk kağıt paraları titrek elleriyle uzatırken:

– Herkes bir şeyler vaad ediyor. Verirler mi, vermezler mi bilemem! Ben emekliyim ve iki oğlum burada okuyor. Sizin verdiğiniz terbiyeden de bilimden de razıyım. İstediğim gibi bilimli ve edepli iki evlât yetişiyor. Benim aylığım 3500 Tg. 3000 Tg'sini çocuklarımın iaşe ve okul masrafları için her ay sizlere veriyorum. Çorbada bizim de tuzumuz olsun. Son param olan 500 Tg'yi de lütfen kabul edin deyince, duygu yüklü bulutlar çoktan salonu kapladı. Dışarıda yağan yağmur damlacıkları adeta gözyaşlarına dönüşmüştü.

Son manzara taşlaşan kalbimi iyice eritti. Gözler buğulandı ve gönül gözlerindeki aysbergler erimeye başladı. Yağmurun bereketi sağanak sağanak çoktan içeriye aksetmiş ve yıllar öncesinden ekilen tohumlar filizlenmeye yüz tutmuştu. O gün herkes gücünün yettiği oranda, bu seferberliğe katkıda bulunarak; vermenin hazzını doya doya yaşamıştı.

İŞTE BUGÜNKÜ ZENGİNLİK, O YARIM BURSUN BEREKETİDİR!

"Dini tasdiklerinin ifadesi olarak, hayır işlerinde mal harcayan erkekler, mal harcayan hanımlar ve Allah'a güzel bir ödünç verenlerin ödülleri kat kat artırılacak, ayrıca onlara değerli bir mükâfat da verilecektir." (Hadîd sûresi, 57/18)

Bir esnaf abi anlatıyor:

Sıfırın altında başladığı ticarette hatırı sayılır bir yere gelmişti Mehmet Bey. Hem "zengin" hem "cömert" olmak her babayiğide nasip olur muydu? Mehmet Bey'e olmuştu.

O gece yine beldenin hayır işleriyle ilgili duyarlı insanlar, bir araya gelmişti. Öyle civanmertlikler sergileniyordu ki, melekler kıskanıyor zannediyorduk.

Ve Mehmet Bey yine coşmuştu. Hazreti Ebu Bekir'in (radıyallahu anh) kahramanlığını hatırlatır bir cömertlik sergilemişti o gece.

Çok duygulanmıştım. Yanımda duran ve onu çok iyi tanıyan arkadaşı kulağıma eğildi ve aramızda kalmak şartıyla şunları fısıldadı:

– Ben Mehmet'i öğrenciliğinden tanıyorum. Hayırsever bir işadamından ilk bursunu aldığı zaman günlerce harcayamadı. İhtiyacı vardı; ama harcayamıyordu. "Benden daha ihtiyaçlı öğrenciler var, biliyorum." diyordu. Ve kendi eliyle yarısını bir başka ihtiyaçlı arkadaşına gizlice veriyordu. O yarım bursla okulu bitirdi. İşte bugünkü o zenginlik, o yarım bursun bereketi, o merhametin mükâfatıdır.

ANLADIN MI ŞİMDİ DEĞİRMENİN SUYUNUN NEREDEN GELDİĞİNİ?

"... Bu eğitim faaliyetlerinin arkasındaki güç, bir dönemde milletimize yeniden istiklalini kazandıran gücün ta kendisidir. Bu okullar, İstiklâl Harbi'ndeki fedâkarlığı, bugün bir başka şekilde ortaya koyan milletimizin gönül semereleridir ve kaynağı da onların yürekleridir." (M. Fethullah Gülen)

Mahmut Bey şaka yollu takıldı, önünde Antep işi bakır bir sini içindeki etle kavgaya tutuşmuş Suat Bey'e: "Suat Abi, iki saattir bir çiğ köfteyi halledemedin. Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Suat bey aldırış etmedi. Alnında boncuklanan terleri, boynuna astığı havlunun bir ucuyla kurularken gayet ciddi bir tonda cevap yetiştirdi:

– Mahmut Hocam, bu iş öyle aceleye gelmez. Böyle misafirleri biz Taşkent'te kırk yılda bir buluruz. Müsaade edersen hem tadını çıkaralım hem de hakkını verelim.

Gerçekten Taşkent, Türkiye'den gelen çok özel konuklara ev sahipliği yapıyordu. Başbakanın beraberinde Taşkent'e gelen yüze yakın işadamı ve parlamenter bir Türkiye rüzgarı

dalgalandırmıştı göz kamaştıran medeniyetimizin bu ölümsüz şehrinde.

İşte Suat Bey'in o gece evinde itina ile ağırladığı misafirler, Türkiye'nin en seçkin iş adamlarıydı. Kimler yoktu ki aralarında. Ülkenin en büyük turizm ve seyahat firmasının patronu Saffet Bey, en önemli inşaat şirketlerinden birinin başkanı Tahsin Bey, mücevher dünyamızın önde gelen ismi İbrahim Bey, tekstil sektörünün dev markası Ahmet Bey, o gece hepsi Suat Bey'in konuğuydu.

Yemek, çiğköfte, çay, kahve, meyveydi derken muhabbet almış başını yürümüş, misafirlerle ev sahipleri kırk yıllık dostlar gibi kaynaşmışlardı.

Laf lafı açmış, söz dönmüş dolaşmış orada açılan Türk okullarına gelmişti. Bu esnada, Yücesoy'un Karadenizli patronu Saffet Bey, yanında oturan Mahmut Bey'in omzuna hafifçe vurarak,

– Ula uşağım, de pana pakalum, ha bu değirmenun suyi nereden celeyi, diye sordu.

Mahmut Bey Özbekistan'daki okulların bağlı olduğu şirketin yöneticisiydi. Üniversiteyi Trabzon'da okumuş, öğretmenliği ilk kez bu şehirde tatmıştı. Saffet Bey'le tanışırken de "Hemşehri sayılırız." diye takılmıştı.

Mahmut Bey kendisini en iyi özetleyen tebessümüyle,

– Saffet Abi, aslında ortada öyle çok büyütecek bir şey yok, diye söze başladı.

Mahmut Bey daha nefeslenmeden, Karadeniz'in aceleci dalgası, Saffet beyin diline vurdu.

– Ne deyisun uşağım, nasıl yani?

– İzah edeyim Saffet Abi. Bu okullar ortak. Daha çok da bu ülkenin kendisinin. Binayı devlet tahsis ediyor. Elektriğini, suyunu o veriyor. Öğrenciyi o yediriyor. Personeline o maaş ödüyor.

Telefonunu, ısınmasını o hallediyor. Okulun tadilatına, tamiratına devlet yardım ediyor. Bizim payımıza da okuttuğumuz kitaplar, eğitim araç-gereçleri, laboratuvarlar ve Türkiye'den gelen öğretmenlerin maaşlarını karşılamak düşüyor. Onu da buradaki Suat Bey gibi iş adamlarımızın katkısıyla çözmeye çalışıyoruz. İşin iç yüzünü bilmeyenler tepeden tırnağa her şeyi bizim finanse ettiğimizi zannediyorlar ve haklı olarak da hesabın altından kalkamıyorlar.

Meraklı gözlerle Mahmut Bey'e kendisini kaptıran Saffet Bey hayretini,

– Ula uşağum, Ne yalan söyleyeyum, ben de öyle sanayidum oni, cümlesiyle dışa vurdu. İşin tuhafı, misafirlerin hepsinin konuyla alâkalı bilgisi Saffet Bey'inkinden çok farklı değildi. Bu arada söze ev sahibi Suat Bey girdi.

– Saffet Abi, bu okulların yetiştirdiği öğrenciler, ülkenin kalifiye eleman probleminin çözümünü kolaylaştırıyor. Ülkenin toplam kalitesini yükseltiyor. Bununla beraber kendi ülkesine gönülden bağlı ve bizim ülkemizi de candan seven çocuklar yetişiyor. Bence asıl altı çizilmesi gereken nokta bu.

O gece sohbet bu minvalde bir hayli sürdü gitti.

Misafirler müsaade isteyip kalktıklarında, Mahmut Bey, Saffet Bey'in elini tuttu ve bir teklifte bulundu:

– Saffet Abi, hemşehriliğimize sığınarak, sizi ve sizin şahsınızda bu geceki misafirleri yarın akşam kız lisemize davet ediyorum. Öğrencilerimiz size minik bir program sunacaklar. Hem konuştuklarımızı yerinde görme fırsatı da yakalamış oluruz. Eğer bizi kırmazsanız çok sevinirim.

Misafirler birbirlerine baktılar. O gece tanıştıkları ve kanlarının hemencecik kaynadığı Mahmut Bey'i kırmak istemiyorlardı. Ancak yarın bütün gün randevuları ve toplantıları vardı. Akşam

da devlet başkanının onurlarına vereceği yemek... Gerçi yemeğe herkesin katılması şart değildi. Başbakanın ve resmi heyetin dışında diğer misafirler arzu ederlerse katılıyorlardı. Ama yine de herkesin bulunmak isteyebileceği, arzu edebileceği bir yemekti bu. Kararsızlığın belirtisi olan sessizliği, Saffet Bey'in babacan tavrı bozdu. Karadeniz şivesiyle kestirip attı.

– Ula uşaklar Hemşehrimizu gücendirmek yok. Yarın akşam pöyle hep beraber okula gideyruz da anlaşıldı mi?

Ertesi akşam saat yediye doğru Saffet bey, Tahsin Bey, Ahmet Bey ve İbrahim Bey, Suat Beyle birlikte okula geldiler. Okulun cümle kapısında Mahmut Bey ve öğrencileri onları ellerinde güller, yüzlerinde gülücüklerle karşıladılar.

Misafirler ilk şaşkınlığı, kız çocuklarının pırıl pırıl bir Türkçeyle "Okulumuza hoş geldiniz. Bizleri ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz." cümlesiyle yaşadılar. Bu şaşkınlıkları okulu gezerken karşılaştıkları hemen her yerde, öğrencilerden aynı içtenlikle benzeri sözleri duymalarıyla devam etti.

Okulu kısaca gezip, müdür Ahmet Bey'den bilgi aldıktan sonra hep beraber programın yapılacağı salona geçtiler. Az sonra perde açıldı.

Hep beraber birbirinden güzel şiirler, şarkılar ve skeçlerle dolu bir program izlediler. Çok duygulanmışlardı.

Sahnede şimdi de Mahmut Bey vardı. Herkese, kırmayıp geldikleri için teşekkür etti. Sonra da "Misafirlerimizin duygularına tercüman olması için Saffet Abiyi kürsüye davet ediyorum." diyerek sözü Saffet Bey'e bıraktı.

Saffet Bey güngörmüş adamdı. Feleğin çemberinden geçmiş, çok zorluk çekmişti. Bugünlere kolay gelmemişti. Katıldığı bu tür davetlerin, programların sayısını hatırlamıyordu bile.

Ama bu sefer Saffet Bey'in kürsüde dili tutulmuştu. Bir müddet sessiz bekledi. Neden sonra sesi titreyerek;

– Ben öyle kolay kolay ağlayan bir adam değilum. Ömrümde çok ağlamadım. Ha bu çocuklar pu gece perişan etti benu, dedi kendine has şivesiyle...

– Öğrencilere, öğretmenlere, emeği gecen herkese teşekkür edeyrum. Daha diyecek söz pulamayrum…

Bunları söyledikten sonra durdu Saffet Bey. Aklına bir şey gelmişti. Kürsüden Mahmut Hocaya seslendi.

– Mahmut Hoca, ha bu gece program yapan çocuklar kaç kişidur?

Mahmut Bey gülerek,

– Saffet Abi, buradakiler 10-15 kişi ama biz vaktinizi almamak için programı kısa tuttuk. Bu çocukların hepsi 40 kişi...

– Öyle mi, aha buradan söyleyrum, bunların hepisinu bu yaz Türkiye'ye davet edeyrum. Yol paralaru benden. Marmaris'te bizim otelde bir hafta, on gün ne kadar isterlerse kalsun, tatil yapıp eğlensunlar.

Sonra Tahsin Bey'e dönerek,

– İstanbul'da senin otelin vardı değil mu, diye sordu.

Başına geleceği anlamıştı Tahsin Bey. Gülerek,

– Var, var Saffet Bey.

– İstanbul'da sen ağırlaysun, tamam mi?

– Seve seve.

– Ahmet Bey sen de habu uşakları tepeden tırnağa giydiriysun anlaştık mi?

Bu akşam Saffet Beyden kaçış, kurtuluş yoktu. Ahmet Bey de gülerek,

– Memnuniyetle Saffet Abi, diyebildi.

Saffet Bey Karadeniz gibi coşmuştu:

– İbrahim Bey, sen de bu hanum kızlara bir şeyler takaysun değil mi?

Ne desindi İbrahim Bey?

– Çorbada bizim de tuzumuz bulunsun Saffet Abi.

Saffet bey tekrar Mahmut Hocaya dönerek,

– Anlaştuk değil mi Mahmut Hoca? Bu yaz ha bu çocukların hepisinu göndereysun bize. Mazeret filan dinlemem ha ona göre, dedi.

Mahmut Bey çok keyifli bir gece yaşıyordu.

– Ne demek Saffet Abi, siz yeter ki isteyin...

O yaz Taşkent Özbek-Türk Lisesinin "müsamere kolunda" görev alan kırk çocuk asla unutamayacakları bir tatil yaptılar.

Çocuklar tatilden döndükten sonra, Mahmut Bey teşekkür etmek için telefonla Saffet Bey'i aradı. Saffet Bey şen bir kahkahayla,

– Ula uşağum yaktın penu. Dünyanın parasi tutti piliy misun, dedi.

Mahmut Bey, dua ve teşekkür cümlelerinin arasına yerleştirdi sözünü:

– Saffet Abi, hatırlıyor musun bana değirmenin suyunu sormuştun? Anladın mı şimdi değirmenin suyunun nereden geldiğini?[5]

---

5 Ali Tokul, *Gerçeği Rüyasından da Güzeldi*, s. 26

ÜZERİNDE EMEĞİ OLANLARIN ÇEKTİKLERİNE, İŞTE ŞİMDİ DEĞDİ!..

"Bizim ayetlerimize ancak o kimseler inanır ki kendilerine o ayetler hatırlatıldığında, derslerini hemen alır, secdeye kapanır, Rabb'lerine hamd, O'nu takdis ve tenzih ederler, asla kibirlenmezler. Teheccüd namazı kılmak için yataklarından kalkar, cezalandırmasından endişe ederek, rahmetinden ümid içinde olarak Rabb'lerine dua edip yalvarırlar ve kendilerine nasib ettiğimiz mallardan Allah yolunda harcarlar. İşte onların dünyada yaptıkları makbul işlere mükâfat olarak gözlerini aydın edecek, gönüllerini ferahlatacak hangi sürprizlerin, hangi nimetlerin saklandığını hiç kimse bilemez." (Secde sûresi, 32/15-17)

Musa Hoca anlatıyor:

Orta Asya kapıları açılınca, bir vefa hissiyle oralara hicret eden lise mezunu bir kardeşimiz vardı. Türkmenistan'da İngilizce bölümünü bitirdi. Türkiye'de öğretmenlik denkliği olmadığı için, maalesef görev alamamıştı.

Bir vakit kendisi gibi beş-on delikanlı ile bilvesile oturmuş, hasbihal etmiş, dertlerini de dinlemiştim. Muallimlik yapamadığı için, bilmecburiye bu kardeşimiz ticarete başladı. "İnsan

yetiştiren bir muallim, bir mürebbi olamaz isem, ben de o eğitimciler kadrosuna maddî imkân sağlayan bir ehl-i infak olurum." düşüncesiyle ticari hayata girdi.

"Vermek için kazanma" niyetinden dolayı, kader de yollarına su serpti. Şimdi Uluslararası bir ticari şirketin sahibi. Esas benim değinmek istediğim bunlar değil. Bizzat kendisinde şahit olduğum bir hayat prensibi, yaşam realitesi...

Ben bir miktar onu patronluk, servet, zenginlik ve şöhret gibi hususlarda latife yollu ikaz edeyim diye sıkıştırır iken, bizzat kendisi utana sıkıla bir şey itiraf etti. Dedi ki:

– Abi, ben güya uluslararası ticareti olan ve iyi de kazanan biriyim. Fakat o kazancın hemen hepsi eğitime gidiyor. Ben, muhasebecime şu emri verdim: "Kârdan, aylık bir öğretmenin maaşı kadar bir miktar benim hesabıma yatıracaksın; geri kalanı ise doğrudan eğitim hizmetlerine aktaracaksın." Ben sadece bir muallim maaşı ile geçinmeye çalışıyorum.

Böyle bir alçakgönüllülük, böylesine bir fedakarlık ve bu şekilde bir adanmışlık karşısında "İşte şimdi değdi!.." dedim. "Seni yetiştirenlerin çektiklerine, üzerinde emeği olan büyüklerinin çilelerine, işte şimdi değdi!.."

Şirketinin % 90'nına Allah'ı ortak etmiş, ancak bir öğretmen maaşını kendisine ayırmış böyle delikanlılar yetişsinler diye gözyaşlarını ceyhun etmişleri, yokluğa kol kanat germişleri, sürgünlere eyvallah demişleri yâd ettim ve onlar adına "Değdi çektiklerinize, değdi..." diye ağladım için için.

MADAGASKAR NERDE Kİ?

"Namazı hakkıyla ifa edin, zekâtı verin ve bir de Allah'a güzel ödünç takdim edin. Unutmayın ki kendi iyiliğiniz için ahirete hazırlık olarak her ne gönderirseniz mutlaka onu Allah'ın nezdinde bulursunuz. Hem daha üstün ve hayırlı, mükâfatı kat kat artmış olarak! Allah'tan mağfiret dileyin. Muhakkak ki Allah Gafur'dur, Rahim'dir." (Müzzemmil sûresi, 73/20)

İki eğitim gönüllüsü, yerini haritada bile gösteremeyecekleri Madagaskar'a bir eğitim yuvası açmak için yola çıkmışlardı. Madagaskar'da hiç kimseyi tanımıyorlardı. Uzun bir uçak yolculuğundan sonra havaalanında bir bankın üzerinde oturmuşlar, neler yapabileceklerini kendi aralarında konuşuyorlardı.

Bu sırada yanlarına birisi gelip,

– Siz Türk müsünüz, diye sordu. Onlar da:

– Evet... Ama siz kimsiniz? Bizi çok şaşırttınız. Burada bizden başka Türk'ün olduğunu düşünmüyorduk, dediler. O da:

"Ben Kerkük Türklerindenim. Burada bir şirkette çalışıyorum. Patronum beni buraya uçakla gelecek bir misafirini karşılamam için gönderdi. Fakat uzun zamandır bekliyorum. Bir türlü

karşılaşamadık. Sizi görünce patronumun beklediği kişiler bunlar olmalı diye düşündüm. O yüzden yanınıza geldim."

Ancak patronun beklediği kişiler onlar değildi.

– Hayır beklediğiniz kişiler biz değiliz, demeleri üzerine o kimse,

– Olsun. Ne yapalım, siz burada yabancısınız. İsterseniz size yardımcı olayım, sizi uygun bir otele götüreyim, dedi.

Bu teklife çok sevinmişlerdi. Hemen teklifini kabul edip adamın arabasına bindiler. Yolda aralarında şu diyalog yaşandı:

– Hayırdır, buraya niçin geldiniz?

– Biz öğretmeniz. Buraya okul açmak için geldik.

– Okul mu? Ne okulu? Ben de buraya ticaret yapmak için geldiniz diye düşünmüştüm. İşiniz çok zor. Vallahi cesaretinize hayran kaldım. İki insan, hiç tanımadığı bir yere geliyor ve burada okul açmak istiyor!

Artık otelin önüne gelmişlerdi. Adam bu iki eğitim gönüllüsünü otele bırakıp patronunun yanına gitti. Ona havaalanında misafirlerini bulamadığını, ancak havaalanında karşılaştığı iki Türk'ü otele götürdüğünü anlattı. Patronu "O Türkler buraya niçin gelmişler?" diye sorunca, eğitimci olan bu kişilerin okul açmak için geldiklerini söyledi. Bu durum patronun dikkatini çekti:

– Yarın sabah onları benim yanıma kahvaltıya davet et ve buraya getir.

Sabah olduğunda Kerküklü, onları otelden alıp patronunun yanına getirdi. Müslüman olan patron, merakla onların eğitimle ilgili sohbetlerini dinledi. Sonra da:

– Anlattıklarınız çok güzel. Beni duygulandırdınız. Buraya yeni geldiniz. Kimseyi tanımıyorsunuz. Şimdi ben size arsalarımı göstereceğim. Uygun bulup beğendiğiniz yeri size vereceğim. Okulunuzu orada açabilirsiniz, dedi.

Kulaklarına inanamamışlardı. İçlerinden birisi, "Allah'ım, ne büyüksün!" diye mırıldandı. Gözleri dolmuştu. İyi niyetle, kudsî bir hizmet için harekete geçenlere Cenab-ı Hak, önceden zemini hazırlıyor ve onları oraya sevk ediyordu. Yeter ki ihlas ve samimiyet olsun. Bunun o kadar çok misalleri var ki... Yeter ki, samimi ve temiz bir niyetle Allah'a güvenip dayanarak yola çıkalım.

Ne diyordu İbrahim Hakkı Hazretleri:

"Hak tecelli eyleyince her işi âsân eder

Halk eder esbâbını, bir lahzada ihsân eder."

ŞURADA, İNŞAAT MALZEMELERİNİN ARASINDA ÖLMEK İSTİYORUM!

"Bu din, Zâtım için seçip razı olduğum dindir. Ona ancak cömertlik ve güzel ahlâk yakışır. Müslüman olarak yaşadığınız müddetçe onu, bu iki hasletle yüceltiniz!" (Mecmau'z-Zevâid, 8/20)

Bir hizmet aşığı anlatıyor:

Küçük yaşta yetim kalmış, fakirlik ve çile içinde büyümüştü. Hayatın yükü çocukken sırtına binmişti. Uzun yıllar kamyon şoförlüğü yapmıştı. Daha sonra kamyon sahibi olmuş, hayatı boyunca fakir fukaranın işine koşmuştu. İkinci Dünya Savaşı'nın ağırlığını dört yıl askerlik yaparak taşımıştı omuzlarında. Çektiği bunca acı ve çileye rağmen, o kendi özünü asla unutmamıştı.

Milletimizin içinde bulunduğu durumdan ancak eğitimle kurtulacağına kanaat getirmiş ve eğitim faaliyetlerine destek olmuştu. Elinden tuttuğu gençleri, gün olmuş evinin bir odasında, gün olmuş kiraladığı bir dairede barındırarak onların tahsil yapmalarına yardımcı olmuş, temeli atılan ilim irfan yuvalarının yönetim

kurullarında görev yapmış, çevresindeki gençlere taş çıkartırcasına gece-gündüz demeden koşmuştu. O, onlarca hayır kurumunun temelinde harcı olan, yirminci yüzyılın sahabe ruhlu bir gönül kahramanıydı.

Kendisiyle yetmişli yıllarda tanıştım. Bu hayatımın dopingi olmuştu. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisine, imanının gücüne hayrandım. Ömrünün hemen hemen elli yıllık bölümünü insanlığa hizmete vakfetmişti.

Yaptıkları ile yetinmeyip:

– Haydin ne duruyorsunuz? Bu işin sonu gelmedi; başka işler yapalım, başka müesseseler açalım der, bizi heyecanlandırırdı. Öyle inanıyorum ki, kendisine Kamboçya'da veya Yakutistan'da inşaat görevi verilseydi, bunca ilerlemiş yaşına rağmen Eyüp Sultan gibi hiç düşünmeden yollara düşer, soluğu havalimanında alırdı.

Çalıştığım şehirde onun soyadını taşıyan ilköğretim okulunun inşaatı devam etmekteydi. Evi okula çok yakındı. Zaten okulun arsasını da o bağışlamıştı. Yaşı ilerlemiş olmasının yanında, bir de rahatsızlığı sebebiyle güneşte dolaşması doktor tarafından yasaklanmış olan Hacı Amca sık sık okul inşaatına gelir, inşaatı kontrol eder; gördüğü aksaklıklara üzülür ah vah ederdi.

– Nasıl tamamlanacak bu işler? Öğrenciler ortada kalacak, diyerek hayıflanır, o üzüntüyle evine dönerdi. Ben de onun güneşte kalmasını, üzülmesini istemediğim için okula gelmesini hiç istemezdim. Bir gün elini öperek yumuşak bir dille:

– Hacı Amca; hava güneşli ve sıcak; siz de yorgunsunuz, güneşte fazla kalmasanız olmaz mı dediğimde, yüzüme anlamlı anlamlı bakarak, aklımdan hiç silinmeyen, kalbimin derinliklerine kadar beni perişan eden şu sözü söyleyivermişti:

– Hanım istiyor ki ben, evde ayaklarımı uzatıp yatayım, o da ağzıma zemzem suyu verirken öleyim. Ben öyle değil, şurada inşaat kerestelerinin ve malzemelerinin arasında ölmek istiyorum. Bu işi hanıma anlatamadım; ya sen de beni anlayamadın.

Bu söz bende cevap verecek hâl bırakmamıştı. Sustum, bana sadece ağlamak düşmüştü. Yüce Yaratan onu iki cihanda aziz eylesin.

SAMİMİ YAPILAN BİR İNFAK İKİ KİŞİNİN İMANINA NASIL VESİLE OLDU?

"Cömert davranmak, her şeyden önce mü'minin bir şiarıdır. Onun içindir ki mü'min, kardeşini kendi nefsine tercihte öyle bir noktayı yakalar ki, gerekirse canını bile vermeye hazır hâle gelir. Zira vermek, onun ahlâk ve karakteri hâline gelmiştir. O, vermek için imkânlarının genişlemesini beklemeyi, bir züll sayar ve elindeki imkanlar nisbetinde daima vermeyi fazilet kabul eder." M. Fethullah Gülen

İstanbul'da rızkını ticaretle kazanıp, aynı zamanda kendisini iman ve Kur'ân hizmetine adamış bir esnafımız anlatıyor:

Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle ve infak etme niyetiyle Efendiler Efendisi'ni anlatan otuz adet kitap aldım ve esnaf arkadaşlarıma hediye ettim. Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) anlatan kitaplardan hediye ettiğim esnaf arasında, kendisinden yıllardır mal aldığım ve o günlerde iş için İstanbul'da bulunan Mardinli bir zat da vardı.

Kitabı hediye ettiğim günden bir ay kadar sonra, işyerimde Mardin'den bir telefon olduğu söylenince kim olduğunu tahmin etmiştim. Bu, yıllardır kendisinden mal aldığım Mardinli esnaf tanıdığımdı.

Telefonda hâl hatır sormamızın ardından, eşiyle İstanbul'a

geleceğini, kendisine güzel bir otelde yer ayırtmamı rica ediyordu. Ayrıca geleceği günü ve saati söyleyerek karşılamamı istemişti. Bu görevi seve seve kabul ettim. Yaşça benden büyük bu misafirime elimden geldiğince yardımcı olacaktım.

İstanbul'a geldiği gün onu oteline yerleştirdim. Otel terasında çay içerken,

– Allah senden razı olsun. Gönderdiğin kitap sayesinde Peygamberimizi sevdik, O'na inandık, dedi.

Ben cevap karşısında şaşırmıştım. O, tekrar,

– Sayende Hz Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) tanıdık, sevdik deyince, ben de şaşkın şaşkın kendisine,

– Peygamberimizi bugüne kadar hiç mi duymadın, dedim.

Fakat o hâlâ, "Sayende âlemlere rahmeti tanımış olduk." diyor bana teşekkürler ediyordu. Böyle dedikçe ben de şaşkınlıkla,

– Ağabey, bugüne kadar ailenden, çevrenden yahut camilerde hiç mi Efendimiz'i duymadın, diyordum.

Ben üçüncü defa aynı soruyu sormaya hazırlanırken, "Kardeşim…" diyerek söze girdi ve şöyle devam etti:

– Sen beni bunca yıldır tanıyorsun. Benim ismim bir Türk ismi, vatanım da Türkiye; fakat ben Mardinli bir Hristiyan'dım. Sen hiç bugüne kadar sormadın, ben de söylemedim. Kardeşim! Bugüne kadar kimse bize, Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) anlatmadı. Senin gönderdiğin kitabı, eşimle iyice okuduk, tetkik ettik. Eserde anlatılanlarla idrak ettik ki, böyle bir insan elbette ki peygamberdir. Biz de İsa'dan (aleyhisselâm) sonra Hazreti Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) de iman ettik. Buraya da eşimle camileri gezmeye geldik. Kısmet olursa bizi yarın sabah namazına Eyüp Sultan'a götür, Sultanahmet'i ve diğer camileri gezdir.

Bu sözleri duyunca hem çok şaşırmıştım, hem de dünyalar benim olmuştu.

AĞZINDAKİ ALTIN DİŞİNDEN BAŞKA VERECEK BİR ŞEYİ YOKTU

“ ... kendileri ihtiyaç duysalar bile o kardeşlerine öncelik verir, onlara verilmesini tercih ederler.” (Haşir Sûresi, 59/9)

İzmir’de Bozyaka Yurdu inşa ediliyordu. Bu, çok büyük hayırlara vesile olan güzel yurt yapılırken büyük maddî sıkıntılar çekiliyordu. Bir ara, maddi sıkıntılar sebebiyle inşaat neredeyse durma noktasına geldi. Borçlar birikmişti. Bir şeyler yapılmalıydı.

Aslında yapılacak şey belliydi: Yine fedakâr insanlara başvuruldu. Pek çoğu, kendisi himmete muhtaç bu insanlar, tarihe not düşecek bir gayretle yine fedakârlık örnekleri gösteriyorlardı.

Bu hizmet elbette sadece erkeklere farz değildi. Hanımlar da işin bir ucundan tutarak bu hizmeti sahipleniyorlardı. İşte yükün bir ucundan omuzlayan fedakar hanımlardan biri de Merhum Cahit Erdoğan Ağabey’in eşi Ayşe Hanım idi. Bundan sonrasını Ayşe Hanım’ın kendisi anlatıyor:

Zor günlerdi. Şartlar çok ağırdı. İnsanlar zaten kıt kanaat geçiniyorlardı. Ancak bir yandan da hizmetler devam etmeliydi. İş başa düşmüştü. Mesele hanımlara açıldı. Hanımlar da sahabe

hanımlarına eş infak örnekleri sergiliyorlardı. Pek çoğu zor günlerinde kullanmak üzere sakladıkları bilezikleri, yüzükleri, küpeleri getirip veriyorlardı.

Hele birisi vardı ki onu hiç unutamıyorum. Onun verecek bileziği de yüzüğü de yoktu. Hatta bir küpesi bile yoktu. Ama o da bu hayır yarışından geri kalmak istemiyordu. Kendisi belki fakirdi, ama gönlü çok zengindi. Neden sonra aklına ağzındaki altın dişi gelmiş. Baktım elinde küçük kağıda sarılı bir şeyi bana uzattı ve şöyle dedi:

– Alın bunu lütfen. Para olarak çok bir şey ifade etmez ama ne yapayım sahip olduğum tek değerli şey bu. Bu da benden olsun.

Kâğıdı açıp baktım içinden altın bir diş çıkmıştı. Bu hanım ağzındaki altın dişini çıkarıp veriyordu. Gerçi o, "Sahip olduğum tek değerli şey bu." demişti ama, ben biliyordum ki onun sahip olduğu en önemli şey, altın gibi kalbiydi.

İNFAK ET, CÖMERT DAVRAN VE DAİMA ETRAFINA DAĞIT!

"İnfak et, cömert davran ve daima etrafına dağıt. Sakın ola ki, malı elinde tutup saklama ve elinde bulunan fazlalığı cimrilikle biriktirme! Yoksa Allah da sana karşı kısar ve verme hususunda böyle davranır." (Tirmizi, Zühd, 17)

Bir hizmet eri anlatıyor:

Yıl 1986. Bandırma İmam-Hatip Lisesi'nde ortaokul öğrencisiyim. Okulun pansiyonunda parasız yatılı olarak kalıyorum. İşçi olan babamın, kazandığı maaşıyla üç oğlunu birden okutması mümkün değildi. O yüzden ben ve abim parasız yatılı sınavlarına girmiş, neticede Bandırma İmam-Hatip Lisesi'nde okumaya hak kazanmıştık.

Babamın bizi okula bırakıp gidişini dün gibi hatırlıyorum. Bir yandan metanetini korumaya çalışıyor, öte yandan da bizi motive edici sözler söylüyordu. Babamın eve dönüşünün ardından günlerce ağladığını sonraları annemden öğrenmiştim. Kolay değildi, evlatlarından, ciğerpârelerinden ayrılıyordu. Ama şunu da biliyordu ki, bu gözyaşlarını evlatlarına

gösterseydi, evlatları okuyamayacaktı. Bu noktada hissiyat ağır basmamalıydı.

Babam bize işçi maaşıyla elbette harçlık gönderiyordu. Ama bu para, çoğu zaman yetmiyordu. Yine böyle paraya çok ihtiyacım olan günlerden birindeydim, ama kimseden borç isteyemiyordum. Babamdan istesem, onun ne yapıp edip bana para göndereceğini çok iyi biliyordum, ama onu zor durumda bırakmak da istemiyordum. Ellerimi Rabbime açtım ve O'na o çocukluk safiyetiyle dua dua yalvardım: "Allah'ım ihtiyacımı biliyorsun, n'olursun bana yardım eyle, Sana yalvarıyorum!" Şu an olduğu gibi, o anda da gözyaşlarıma hâkim olamamıştım.

Bu duayı yaptığım gün cumaydı. Akabinde, okulumuzun hemen yanındaki camiye Cuma namazını kılmak için gitmiştim. Namazın farzını kıldıktan sonra, cumanın son sünnetini kılmak için ayağa kalktım. Son sünneti bitirmek üzereydim, tahiyyatta oturuyordum. Sağıma selam verdikten sonra, sol tarafıma selam verirken arkadan bir elin ceketimin sağ cebine bir şeyler koyduğunu hissettim. Hemen elimi cebime attım, bir miktar para vardı.

Neden sonra arkama baktım. Cebime parayı koyan kişiyi merak etmiştim. Ancak o kişi çoktan kalkmış, elinde ayakkabıları kapıya yönelmiş, sonra da insanlar arasına karışıp gözden kaybolmuştu. O insan kimdi, bilemiyorum. Ama arkadan gördüğüm kadarıyla hadis hocamıza benzetmiştim.

Evet, duam kabul olmuştu. Cuma'dan sonraki ilk ders hadisti. Hocamız,

– Arkadaşlar! Bugün Efendimiz'in şu hadis-i şerifini işleyeceğiz, demiş ve ardından hadisi okumuştu:

– İnfak et, cömert davran ve daima etrafına dağıt. Sakın ola ki, malı elinde tutup saklama ve elinde bulunan fazlalığı cimrilikle

biriktirme! Yoksa Allah da sana karşı kısar ve verme hususunda böyle davranır.[6]

Bir ders boyunca bu hadisin şerhini yapan hocamız, dersin sonunda bugün hâlâ kulaklarımda çınlayan şu ifadeleri söylemişti:

"İhtiyaç sahibi olan her kurum ve kişiye infakta bulunulabilir. Ancak geleceğimizin garantisi olan öğrencilerin ihtiyaç sahibi olanlarına verilecek olan her türlü yardım herhalde infakın en güzeli olacaktır. Zira onlar, ülkemizin maddi-manevi refaha ulaşmasının teminatı konumunda bulunmaktadırlar. Nitekim Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) de o dönemin bir eğitim yuvası olan ashab-ı suffenin her türlü bakım ve görümünü kendisi üstlenmiş ve ashabın zenginlerinden aldığı yardımları onlara kanalize etmiştir. Bu sebeple verme çıtası alabildiğine yüksek tutulmalı ve böylesi talebelere burslar verilip onların cehd ve gayretleri kamçılanmalıdır."

O gün için Rabbime iki kere şükrediyordum. Birincisi hocamın eliyle ihtiyacımı giderdiği, ikincisi ise sadece sözüyle değil özüyle de İslâm'ı yaşayan böyle bir hoca bize lutfettiği için...

---

6 Tirmizi, *Zühd*, 17

SİZE EFENDİMİZ'İN HEDİYESİNİ GETİRDİM

"Mü'min, Allah ahlâkıyla donanmasının bir gereği olarak, daima verici olmalıdır. İctimai meselelerde olduğu gibi bu vericilik, onun maddi alemine de yansımalı ve o, başkalarının huzur içinde yaşayabilmesi için elindeki imkanları rahatlıkla ve bütünüyle seferber edebilmelidir. Bir başka yaklaşımla, maddi-manevi vermek, mü'minde bir ahlâk ve seciye hâline gelmelidir." (M. Fethullah Gülen)

Birol Topuz Bey anlatıyor:

Arapça öğretmenimiz Anar Bey, Mısırlı dostlarını ziyarete gitmişti her zamanki gibi. El-Ezher mezunu arkadaşımız, bir dostunun kendisine gönderdiği bu insanlara tercümanlık yapıyordu. Azerbaycan gibi bürokrasinin çetin olduğu yerlerde, bu insanlar da kendisine, tercüman olarak, ekmek gibi su gibi muhtaçtılar. Biz de kendisine, son gidişinde:

– Madem gidiyorsun, bari bu adamlardan ihtiyaç sahibi bir kaç öğrencimiz için burs iste, dedik.

Çünkü mevzu aralarında bu şahıslardan "Milyon dolarlık adamlar, çok iyi işleri var, hayli zenginler.." şeklinde bahsediyordu.

Bu arada, diğer öğretmen arkadaşlarımızla görüşürken, ekonomik durumlarının kötülüğünden dolayı okulu bırakmak zorunda kalacak üç-beş öğrenci olduğunu öğrenmiştik. Nereden geldiyse aklımıza, bu öğrenciler için bu adamların bir şeyler yapabilecekleri fikri geldi ve bunu Anar Bey'le de paylaştık.

Sağolsun, o da bu mevzudan dostlarına laf arasında bahsetmiş. Onlar da kendilerinin de ihtiyaç sahiplerine yardım ettiklerini, bu mevzuda da yardımcı olabileceklerini, ama illa da Çeçen bir öğrenciye ve kız olmak kaydıyla yardım edebileceklerini söylemişler. Anası-babası olmayan, yani hakikaten ihtiyacı olan birileri olsun, diyorlarmış. Oysa bizim öğrencilerimiz Çeçen değildi. İşin aslı bu, işi yokuşa sürme gibi bir şeydi.

Bundan sonra arkadaşımız biraz üsteler, ihtiyaç sahibi öğrencinin şartlarının kötülüğünden bahseder ama nafile. Neyse, o gün işlerini tamamlayıp ayrılırlar. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, yine tercüme için Anar Bey'i çağırırlar. Arkadaş da gider. Tam görüşme esnasında, bir kız öğrencisinin velisi arar arkadaşımızı.

O da misafirlerini rahatsız etmemek için içeride bir odaya geçer, telefon görüşmesini yapmak üzere. İçerideki konuşma, on beş dakikadan fazla sürer. Arkadaşı arayan kişi, telefonda meramını anlatmaya çalışır uzun uzun. Üç tane kızı olduğunu, diğer ikisini parasızlık yüzünden okutamadığını ama kızlarından birini ne pahasına olursa olsun okutmak için uğraştığını söyler telefondaki adam. Okul harcının yarısını yatırdığını, geri kalan yarısının da bir kısmını eşten dosttan topladığını anlatır. Ama gel gör ki, o meblağ da kalan harcın ancak yarısı etmektedir. Okul harçlarının yatırılmasına birkaç gün kaldığını ve kalan kısmı da tamamlamak için kendisine vakit verilmesini, bulup-buluşturup o parayı da ödeyeceğini anlatmaya çalışır. Eğer o para birkaç

gün sonraki belirtilen tarihte ödenmezse, kızının imtihanlara giremeyeceği kendisine bildirilmiştir ve zavallı adamcağız da kızının karşısında mahçup olmamak için her türlü şeyi yapıp, ona verdiği "Seni ne pahasına olursa olsun okutacağım." sözünü tutmaya çalışmaktadır.

Telefondaki sohbet uzadıkça, içeridekilerin merakı da gitgide artar. Telefonda maddi durumu sıkışık veli ile konuşan arkadaşımız da nihayetinde bir memur üniversitede. O da çaresizce elinden gelebilecekleri anlatmaya çalışır velisine. Çaresizlik içindeki telefon konuşması akabinde, her hâli rahatsızlığının emarelerini taşır vaziyette içeriye gelir Anar Bey. Onun bu hâlini gören konukları, meraklanıp telefon konuşmasının mahiyetini sorarlar kendisine. O da konuştuklarını paylaşır misafirleriyle:

– Hani size bahsetmiştim. Durumu iyi olmayan bir öğrencim vardı. Arayan onun babasıydı işte.

– Hayırdır, ne diyordu?

– Sınav vaktine çok az kaldı. Kızının okul parasını denkleştiremediğini, eğer kendisine birkaç gün daha vermezlerse, kızının çok okumak istediği hâlde imtihanlara giremediği için sınıfta kalacağını ve hâliyle de üniversiteden ayrılmak zorunda kalacağını anlattı. Parayı eşten-dosttan bulmaya çalışmış, ama o da yetmemiş. Benden yardım istiyor, ama benim de yapabileceklerim bir yere kadar.

– Ne bu kızın ismi, demiş misafirlerden birisi.

– Neriman.

– Neriman mı?

– Evet.

Şaşırırlar Mısırlı konuklar ve birbirleriyle bakışırlar.

– Bu benim kızımın ismi, der biri.

– Öyle mi?

– Evet. Demek burada bu hâlde insanlar var. Okumak isteyen ama parasızlık yüzünden okuyamayan kızlar var?.. O kızın parasını ben vereceğim. Mısır'a gider gitmez bizim yönetim kurulumuzla görüşüp o işi halledeceğim.

Bu sırada elini cebine atan kişi cüzdanındaki parayı Anar Bey'e uzatır.

– Al bu 350 doları. Şimdilik bu kadar. Ama ilk işimiz geri kalan kısmı halletmek olacak. Bundan emin ol.

Bu müjdeyi alan Anar bey, kızın babasını arar sevinçle. Kalan kısmın 350 dolarının daha bulunduğu müjdesini verir sevinçle. Hiç beklemediği yerden, beklenmedik bir şekilde bu müjdeyi alan adamcağız, adeta şoke olur yaşadığı manzara karşısında. Kendisi günlerdir bu dertle yatmış, bu sıkıntı ile kalkmıştır. Belki de günlerce uyku uyuyamamıştır bu yüzden. Ama gel gör ki Mevla, hiç beklenmedik bir şekilde, "Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır." (Talak, 3) hakikatiyle çepeçevre kuşatmıştır.

Böyle bir nimete mazhar olan baba, ağlamaya başlar telefonun diğer ucunda. Dakikalarca ağlar. Duygu ve düşüncelerini ifade etmekten aciz bir surette teşekkür eder. Anar Bey de kendisine, buradaki kişilerin kalan kısmı da ödemek için söz verdikleri müjdesini verir bir de. Bu hâlde telefonları kapatırlar.

Anar bey odaya döner. Bir de bakar ki, ağlayanlar sadece velisi değildir. Misafirleri de salonda ağlıyorlar. Onlar da:

– Nasıl olur da bizler bu hâldeki insanlara kayıtsız kalırız. Bunları göremeyiz. Bu derece ihtiyacı olan aileler olur da habersiz yaşarız, der ve bunun inkisarıyla ağlaşırlar.

– Velimizin selamı var. Çok duygulandı, ağladı telefonda. Sizlere teşekkürlerini iletmemi istedi.

– Ne teşekkürü? Biz meğer ne kadar da geç kalmışız bu hâli fark etmede. Ama Mısır'a döner dönmez yapacağımız ilk iş, kurulumuzu toplayıp onlara bu hâli anlatmak. Ve bu durumdaki öğrenciler için bir bütçe ayırmalarını sağlamak. Emin olabilirsin, birkaç haftaya size müjdeli haberlerle döneceğiz. Bizim oraları siz de bilirsiniz. Oralarda erkeklerin ağlaması çok büyük bir hadisedir. Kolay kolay göremezsin bu tabloyu orada. Gel gör ki, bu hâli biz burda yaşadık. Ne kadar ağır duygular içinde olduğumuzu anlamanız için, sanırım bu ifade bile yeter sizlere.

Bu hoş dakikalar akabinde işlerini bitirir ve ayrılırlar Anar bey ve misafirleri. Ama bu olay burada bitmemiş, bu hâlin kahramanlarının ruh hâlleri çoktan arzın sınırlarını aşmış ve arşı alaya ulaşmıştır.

Aradan birkaç gün geçer sadece. Üniversitenin büyük salonunda, tüm birinci sınıflara bir program tertip edilir. Burada yaklaşık iki saat güzelce, hoş vakit geçirilir tüm öğrencilerle birlikte. Ve o programdan sonraki gece, Anar bey günün tüm yorgunluğu ile evine döner. Hayli yorgundur ve çok da vakit fevt etmeden uzanır. Rüyasında yine üniversitenin salonundadır öğrencileri ile birlikte. En ön koltukta yerini almıştır ve hemen sağ yanında bölümünün rehberi oturmaktadır. Salon yine doludur, tüm fakülte oradadır. O esnada Anar Bey'in şaşkın bakışları arasında sahneye Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi çıkar. Mütebessim bir çehre ile sahnenin ortasına kadar gelir. Anar beye ve yanında oturan arkadaşına bakar tebessüm ederek:

– Size Efendimiz'in hediyesini getirdim, der.

Tam o esnada sağ omzunun üzerinden ekran gibi bir şey açılır ve öğrenci velilerinden biri çok göz alıcı bir sandık uzatır Hocaefendiye. Hocaefendi çok mesuttur. O mutmain hâli her hâliyle

suretine sirayet eder. Olanlardan hoşnutluğunu her türlü hareketiyle izhar eder açıkca. Anar bey kutuyu görünce heyecandan uyanır.

"Hediyeyi uzatan bir velimizdi ama kimdi tam olarak bilemiyorum." der ve zincirleme bu güzellikler silsilesinin ortasında kalmış olmanın saadeti ile hikâyesini bitirir.

HER SENE FABRİKAMIN KÂRININ YÜZDE ELLİ BİRİNİ HİMMET OLARAK VERİYORUM!

"Hayır olarak yaptığınız her harcama sadece kendiniz içindir. Zaten siz Allah rızasını aramaktan başka bir gaye ile infak etmezsiniz. İşlediğiniz her hayrın mükâfatı size tamamen verilir ve sizin hakkınız yenmez." (Bakara sûresi, 2/272)

Yıllardır pazarcılık yapıyordu. Değişik semt pazarlarında tezgahlar kiralamış, günü geldiğinde o tezgahlarda tişört ve eşofman satarak kendisinin ve ailesinin geçimini sağlıyordu.

Bir gün bir arkadaşı vesilesiyle gönüllüler hareketiyle tanışmıştı. Haftada bir sohbetlere gidiyor, hizmet faaliyetlerine katılıyordu. Aradan bir sene geçti. O haftaki sohbetin konusu infaktı. Sohbet hocası uzun uzun infakta bulunmanın, ihtiyaç sahibi fakir talebelere burs vermenin ehemmiyetinden bahsetti.

Sohbetten çok etkilenmişti. Kendi kendine şu kararı verdi: Bundan sonra her pazara çıktığında, kazanacağı tahmini rakamın onda birini infak olarak verecekti.

Ertesi gün Ereğli pazarına vardı. Sabah vakti tezgahını kurdu ve içinden şöyle geçirdi:

– Ben bugün bu pazardan tahmini bin lira kazanırım. Allah'ım sen şahit ol. Bugün ben yüz lira himmet ediyorum. Akşam olduğunda bu parayı vereceğim.

Gerçekten de o akşam bin lira civarında bir para kazanmıştı ve hemen yüz lirasını kenara ayırıp himmet olarak vermişti.

Ertesi gün Alaplı pazarına çıkacaktı. Orada da "Yedi yüz lira kazanırım" diye düşünmüş ve yetmiş lirasını himmet etmişti. Akşam olduğunda da yine yedi yüz lira civarında bir para toplamıştı. Hemen yetmiş lirasını aynı akşam ihtiyaç sahibi insanlara dağıtmıştı.

Artık bütün günleri böylesine infak yörüngeli geçiyordu. Bazı zamanlar hedeflediği rakam kadar satış yapamıyordu ama yine de sabah söz verdiği rakam kadar himmetini veriyordu. Mesela Çaycuma pazarında öyle olmuştu. Bu pazardan "beş yüz lira kazanırım" diye niyetlenmiş ve elli lirasını himmet etmişti. Ancak o gün iki yüz lira civarında bir kazancı olmuştu. Buna rağmen söz verdiği şekilde akşam olduğunda elli lirayı himmet olarak kenara koymuştu.

İşleri iyice açılmıştı. Cenab-ı Hak ona bol ve hayırlı kazanç nasip ediyordu. Artık küçük bir atölye sahibi olmuş ve sattığı tişörtleri kendisi imal etmeye başlamıştı. İçinden şöyle düşünüyordu:

– Allah'ım ben senin dinine verdikçe sen de bana verdin. Ya Rabbi, sana söz veriyorum bundan sonra himmetimi her sene beşe katlayacağım.

İşleri her geçen gün büyüyordu. Artık pazarcı arkadaşlarına mal vermeye başlamıştı. Kendisi pazara çıkmıyordu. Çünkü siparişleri ancak yetiştirebiliyordu. Çok kısa bir zaman sonra ise tişört ve eşofman ihraç eden bir fabrika sahibi olmuştu. Daha dün denecek kadar kısa bir zaman önce pazarcıydı, ama artık bir fabrikatör olmuştu.

Sohbet hocası bir gün kendisine:

– Ağabey her sene himmeti beşe katlama işi zor olmuyor mu, buna devam edebiliyor musunuz, diye sormuştu. Verdiği cevap gerçekten akıllara durgunluk vericiydi:

– Hocam artık işi otomatiğe bağladım. Her sene fabrikamın tüm karının yüzde elli birini himmet olarak veriyorum.

Bir rakam telaffuz etmemişti. Ama sohbet hocası sonradan, verdiği rakamı öğrenecekti. Pazarcılık yaparken elli lira veren kişi, artık beş yüz milyar veriyordu.

Evet, Allah kırkta bir istiyordu ama, altın bir nesil yetiştirme sevdalısı bu insan, her sene tüm gelirinin yarısından fazlasını vererek, Hazreti Ömer'lerin yolunda olduğunu gösteriyordu.

BUGÜN KAZANCIMIN ONDA BİRİNİ BURS OLARAK VERECEĞİM!

"Ekin eken, önce ambarı boşaltır, ama sonra hâsılatı pek çok olur. Tohumu ambarda tutan ise sonunda onu farelere yem eder." (Hazreti Mevlânâ)

Beyaz eşya ve mobilya mağazası olan bir esnaf anlatıyor:

Sabah evimden çıkıp dükkanımı açmaya giderken aklıma şöyle bir fikir geldi:

– Bugün kazancımın onda birini burs olarak vereyim.

Ramazan ayında söz verdiğim bir rakam vardı. Bu, onun dışındaydı. Bugüne has bir sadaka olsun düşüncesiyle kendi kendime böyle bir söz verdim.

Bismillah deyip dükkanımı açtım, işimin başına geçtim. Daha erken saatlerden itibaren dükkanıma müşteriler yağmaya başladı. Normal zamanlardan çok farklı bir bereket vardı.

Daha ilginci, veresiye defterinde üstünü çizdiğim, esnaf dilinde batık para dediğimiz alacaklarım bile gelmeye başlamıştı. Büyük bir şaşkınlık içindeydim. Kısa bir zaman sonra telefonum çaldı. Telefonu açtım, bir müşterim utana sıkıla şöyle diyordu:

– Efendim, sizden mobilya almıştık, kusura bakmayın epeydir taksitleri ihmal ettim. Hakkınızı helâl edin. Kalan borcumun tamamını ödemek istiyorum. Lütfen söyler misiniz ne kadar borcum kalmış?

İşin daha enteresan yanı icraya verdiğim hâlde paramı alamadığım bazı müşterilerim, sanki anlaşmışlar gibi, o gün gelip borçlarını ödemişlerdi.

Ben de elbette söz verdiğim gibi, akşam büyük bir huzur ve şükür ile kazancımın onda birini götürüp sadaka olarak verdim.

ÖĞLE YEMEĞİNİ YEMEYEREK PARASIYLA BURS VERİYORDU

"Kendileri de ihtiyaç duydukları hâlde yiyeceklerini, sırf Allah rızasına ermek için fakire, yetime ve esire ikram ederler. (Borçlu, köle, mahpus olanlar da esir kapsamındadır.) Ve derler ki: "Biz size sırf Allah rızası için ikram ediyoruz, yoksa sizden karşılık istemediğimiz gibi, bir teşekkür bile beklemiyoruz." (İnsan sûresi, 76/8-9)

Şubat soğuğunun sert estiği yıllardı. İnsanlar inançlarından dolayı yaftalanıyor, çeşitli kamplara ayrılarak fişleniyordu. Okuldaki öğrenciden işverene, askerden polise, ev hanımından çalışan hanımlara kadar herkesin fişleri tutuluyordu. Bu vatana hizmet etmiş insanlar, güç ve kuvveti ellerinde tuttuklarını sanan bazı insanların ellerinde -Sonsuz Kudret Sahibini unutarak- adeta oyuncak hâline getirilmeye çalışılıyordu.

Özellikle inançlarını yaşamaya gayret gösterenler hedef tahtasına konuluyor; memuriyetleri, meslekleri, öğrencilikleri hatta hatta en doğal hakları olan özgürlükleri bile ellerinden alınmak isteniyordu. Böyle bir ortamda insanlar adeta müslümanım demekten korkutulmuşlardı.

Fakat insanlık adına, Müslümanlık adına yapılacak çok iş vardı ve zaman kaybına da tahammül yoktu. Hâlbuki insanların, özellikle de hizmet etme aşkı ile tutuşan insanların malları bir şekilde yeşil sermaye yaftası vurularak bloke edildiğinden, ya da engellere takıldığından dolayı, yapılması gereken işler ağır aksak ilerliyordu.

Her fırsatta insanların yardımlarına müracaat ediliyor fakat bir türlü istenen miktar denkleştirilemiyor, yapılması gereken fevkalade işler ertelenerek yapılmaya çalışılıyordu.

Bir gün öğrencilerden bir grubun olduğu yerde çay içilirken, dertli bir gönül, milletin düşürüldüğü durumu anlatıyor, gözleri dolu dolu yapılmak istenen "asrın projesi" denebilecek işlerin birileri tarafından engellediğinden bahisler ediyordu.

Bu dertli gönül, öyle sağlam inanmış ve işine öyle sıkı sarılmıştı ki, adeta fırtınaya dayanan koca çınar gibi sarsılmadan yerinde duruyordu hep. Fakat işlerin gecikmesi, insanlara götürülmesi gereken hizmetlerin ertelenmesi karşısında ise adeta mum gibi eriyordu. Bu gönlü umman kadar geniş insan, orada bulunan öğrencilerle gönlüne bir nebze olsun su serpebilmek için sohbet ediyor, onlardan çok dua etmelerini istiyordu.

Konu konuyu açtı, çaylar çayları kovaladı ve sohbetin ekseni Hazreti İbrahim'in (aleyhisselâm) ateşlere atılması ve onun bu durumda dahi Allah'a (celle celâluhû) olan sarsılmaz inancına doğru kaydı.

Hazreti İbrahim'in (aleyhisselâm) ateşlere atılması sırasında bir kuşun gagası ile su taşıyarak devasa yangını söndürmeye çalışması menkıbesi anlatıldığında, hemen hepsi derin derin düşüncelere dalmışlardı. Özellikle kuşun söylediği "Safım belli olsun." sözü kulaklarından gitmiyordu.

Çaylar içildi, gönüller muhabbet ateşi ile ısıtıldı. Bitmesi istenmeyen her güzel şey gibi, bu güzellik de nihayete erdi. Artık

herkes ne yapabilirimin derdine düşmüştü. Uzun süre kimse konuşmadı.

En son birisi bu sessizliği bozdu ve,

– Arkadaşlar bizim de safımızın belli olması lazım. Bu konuda neler yapabiliriz, dedi ve ardından hararetli bir konuşma başladı. Sonunda ortak bir kararla, herkesin aylık olarak harçlıklarından belli bir miktar vermesi hususunda anlaştık. Fakat bu işin birisi tarafından takip edilmesi ve toplanan miktarın, iletilmesi gereken yere düzenli olarak teslim edilmesi gerekiyordu. Herkes ne kadar vereceğini hesaplamış ve bu miktarı aylık olarak vermeye söz vermişti. Böylece herkes safını belli etmenin huzuru içinde hayatına devam ediyordu.

Aradan bir kaç ay geçmişti ki, arkadaşlarımızdan birisinin oldukça zayıfladığını farkettik. İlk önceleri pek göze çarpmayan bu hadise, daha sonra gözle görülür hâle gelmişti. Sabahları çok erken kalkıp okula gidiyor ve okul çıkışı ise geç geliyordu.

Başta derslerine sıkı çalışıyor diye düşünüyorduk, ama dersleri zaten iyiydi. Olayı ciddi olarak tetkik etmek için bir akşam kendisine neler olduğunu, neden erken gidip geç geldiğini ve niçin hızla zayıfladığını sorduk.

– Dinç kalmak için spor yapıyorum, türünden kaçamak cevaplar verse de kimse buna itibar etmedi. Çünkü hem çok hızlı ve çevik hem oldukça da zayıftı. Israrlarımıza daha fazla dayanamayıp olayı kısa ve öz olarak söyle anlattı:

– Safın dışına çıkmamak, sözünden dönmemek, "dönek" yaftası ile ahirette damgalanmamak için, söz verdiğim miktarı ancak böyle denkleştirebiliyorum. Çünkü ailemden gelen harçlık çok az ve nerede ise ev kirasını bile karşılamıyor. Ben de okula yürüyerek gelip gidiyorum. Öğlenleri yemek yemek yerine ders çalışıyorum. Başka çarem yok, yoksa sözümde duramam, verdiğim

rakamı tamamlayamam. Zaten ders çalışma da iyi oluyor, notlarım da yükseldi. Hem de daha zinde oluyorum.

O konuştukça bizler eriyor, gözyaşlarımızı tutamıyorduk. Keşke hepimiz onun kadar safına sadık ve gayretli olsaydık. Her hâlde vermek ancak böyle olurdu.

BİR HİMMET SONRASI GÖRÜLEN RÜYA

"Rahman'ın o has kulları, harcamalarında ne israf eder, ne de eli sıkı davranırlar; bu ikisinin arasında bir denge tuttururlar." (Furkân sûresi, 25/67)

Bir grup genç iş adamı olarak haftada bir, perşembe akşamları bir araya geliyorlar, ortaklaşa belirledikleri kitaplarını okuyup sohbet ediyorlardı. Sohbet konusu her hafta değişse bile onların değişmeyen bir gündemi vardı ki, o da şuydu:

"Gençlerimizi köklerine, milli-manevi dinamiklerine uygun nasıl yetiştiririz ve bu konuda bize neler düşüyor?"

Onlar kendilerine düşeni elbette biliyorlardı. Bu konuda maddi-manevi hiçbir fedakarlıktan da kaçınmıyorlardı. Ancak ihtiyaç olduğunu düşünüp, o akşam aralarında görüşerek, ekstra bir himmet düzenlemeye karar verdiler. Zaten verdikleri ciddi rakamlar vardı. Onun üzerine ilave olarak yeni rakamlar himmet ettiler. Daha sonra da dağıldılar.

O hafta içinde, içlerinden bir talihli, rüyasında bütün grubun Medine'ye davet edildiğini görür. Hikâyenin bundan sonrasını rüya sahibinin kendi ağzından dinleyelim:

– Bir odanın içinde Âlemlerin Efendisi oturuyordu. O odadan bütün Medine seyrediliyordu. Bizim haftada bir, bir araya geldiğimiz arkadaşlar sıraya girmiş, cömertlik olarak ortaya koydukla-rını birer zarfın içine koyup üzerine de himmetlerinin miktarını yazarak Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) takdim ediyorlardı. O da teker teker bakıp işaretleyerek önüne koyuyordu.

Bu esnada "Bu benim için büyük bir fırsat, doya doya Efendimiz'in yüzünü göreyim." diyerek mübarek simasına baktım. Önce gözlerine kilitlendim. O anı unutamam, her aklıma gelişte burnumun kemikleri sızlıyor. Neden sonra oranın korumasız olduğu hissine kapıldım ve içimden "Burası çok korumalı değil. Aman Efendimiz'in başına bir şey gelmesin!" dedim.

Efendimiz bu endişemi anlarcasına,

– Hiç telaş etmeyin, hiç kimse bir şey yapamaz, dedi. Ben bu ifadelerden "Siz işinize bakın." mânâsı çıkardım. Uyandığımda hâlâ gözlerimden yaşlar akıyordu.

Peygamber Efendimiz bir hadislerinde kendisine salavat getirilmesi durumunda, "Falanca şahıs sana salavât getirdi." diye haberdar edildiğini anlatır. Aynen bunun gibi Efendimiz'in mübarek adının dünyanın dört bir tarafında şehbal açmasına matuf çalışmalar yapan, sahabi misali cömertlik örnekleri gösterip infakta bulunan kimseler de elbette Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ruhaniyatı haberdar edilecektir.